

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

သိဒ္ဓတ္တ ပြရူ

ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း

com

သိဒ္ဓတ္ထ ပါရဂူ

ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက်ဟာ အကယ်၍ ရှာမှီးခြင်းကို ပြုလုပ်တယ်ဆိုလျှင်
အလွယ်လေးနဲ့ ဖြစ်တတ်သည်မှာ သူ့ရှာမှီးနေတဲ့ အရာကိုသာ မြင်ရတယ်။
တစ်စုံတစ်ခုကို သူ မတွေ့နိုင်တော့ဘူး။ တစ်စုံတစ်ခုကို သူ စိတ်မဝင်စားနိုင်တော့ဘူး။
ဘာကြောင့်လဲဆိုလျှင် သူဟာ ကိုယ်ရှာမှီးနေတဲ့ အရာကိုသာ အာရုံပြုတယ်။
သူ့မှာ ရည်မှန်းချက် တစ်ခုသာ ရှိနေတယ်။ သူ့ရည်မှန်းချက်ရဲ့ လွှမ်းမိုးမှုကိုသာ
သူ ခံနေရတယ်။ ရှာမှီးခြင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဟာ ရည်မှန်းချက်ထားခြင်း ဖြစ်တယ်။
တွေ့ခြင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ လွတ်မြောက်ခြင်း ဖြစ်တယ်။
လက်ခံခြင်း ဖြစ်တယ်။

PYG0036
2,500.00 KS

သိဒ္ဓတ္ထ၊ ပါရဂူ

တမုက်နာ ၁၈၅++ မုက်နာ၊ ၁၃ ဝေဇီ x ၂၀ .၅ ဝေဇီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၇၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ အုပ်စု ၅၀၀၊

၁၉၉၅ ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်၏ဆဋ္ဌမအကြိမ်၊ (ပထမအကြိမ်-၁၉၆၄)

ရောင်းဈေး ၂၅၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■

သိဒ္ဓတ္ထ
ပါရဂူ
မြန်မာပြန်

SIDDHARTHA
Hermann Hesse

၂၆၇
BANTON
& NIGHT
CLASSICS

In a New Translation by Erika Lewner
Introduction and Notes by Robert A. F. Thurman

မြန်မာ့လူ့ပညာရပ်တိုးတက်ရေးအဖွဲ့၊ ၂၀၁၃

mgyc.com

mgyc.com

မာတိကာ

- ပထမအကြိမ် ရိုက်နှိပ်ခြင်းအမှာ	က
- ဆဋ္ဌမအကြိမ် ရိုက်နှိပ်ခြင်းအမှာစကား	ဂ
- သိဒ္ဓတ္ထအကြောင်း	ဆ
- ဟာမန်ဟက်အကြောင်း	ထ
၁။ ဗြဟ္မဏ၏သား	၁
၂။ သမဏတို့နှင့်အတူ	၁၄
၃။ ဂေါတမ	၂၉
၄။ မှန်သောအမြင် ပွင့်သောမျက်လုံး	၄၄
၅။ ကမလာ	၅၁
၆။ လူထုအတွင်းဝယ်	၇၃
၇။ လောကသံသရာ	၈၇
၈။ မြစ်ကမ်းပါး၌	၁၀၂
၉။ ကူးတို့ဆရာ	၁၂၁
၁၀။ သားငယ်	၁၄၁
၁၁။ ဥုံ	၁၅၆
၁၂။ ဂေါဝိန္ဒ	၁၆၈

mgyc.com

mgyc.com

ပထမအကြိမ် ရိုက်နှိပ်ခြင်း အမှာ

ဤဝတ္ထုကိုရေးသူ ဟာမန်ဟက်သည် ၁၉၄၆ ခုနှစ်၌ နိဘယ်ဆုကို ဆွတ်ခူးရရှိသည့် ကမ္ဘာကျော် ဂျာမန်စာရေးဆရာကြီးဖြစ်သည်။ ဤဝတ္ထု၏ မူရင်းသည် ဂျာမန်ဘာသာဖြင့် ၁၉၂၃ခုနှစ်က ထွက်လာသည်။ အတွေးအခေါ်နှင့် ပတ်သက်၍ နက်နက်နဲနဲ ရေးသားထားသည့် ဝတ္ထုဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဤဝတ္ထု၏ ဂုဏ်သတင်းသည် ကမ္ဘာစာပေလောက၌ ဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်သွားပြီးလျှင် ကမ္ဘာဘာသာပေါင်းများစွာဖြင့် ဘာသာပြန်ဆိုကြသည်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြန်ထားသော သိဒ္ဓတ္ထကို ကျွန်ုပ်တို့သည် စာအုပ်အဖြစ်ဖြင့် မတွေ့ရသေးခင် လွန်ခဲ့သည့် ၅၁ခုနှစ်လောက်ကပင် အိန္ဒိယပြည်မှ ထုတ်ဝေသည့် အီလတ်စတရိတ် တက်ဝိကလီခေါ် ရုပ်စုံအပတ်စဉ်၌ အဆက်နှင့် ထည့်သွင်းသည်ကို တွေ့မြင်ဖတ်ရှုရသည်။ ထိုစဉ်ကပင် စတင်၍ အတွေးအခေါ် ဝါသနာပါသူတိုင်း လက်မလွတ်တမ်းဖတ်ထိုက်သည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်ဟု သတိပြုမိလေသည်။

ဤဝတ္ထုပါ သိဒ္ဓတ္ထသည် ဘုရားအလောင်း သိဒ္ဓတ္ထမဟုတ်ပေ။ ဗုဒ္ဓလက်ထက်က သိဒ္ဓတ္ထအမည်ရှိ ဗြာဟ္မဏလုလင်တစ်ဦး၏ အမည်သာဖြစ်သည်။ ဘဝ၏ အမှန်တရားကို မဆုတ်မနစ် စူးစမ်းရှာဖွေခဲ့သော ဗြာဟ္မဏလုလင်တစ်ဦးသာလျှင်ဖြစ်သည်။ ဘဝ၏ အမှန်တရားကို မည်မျှစူးစမ်း

ရှာဖွေခဲ့သနည်းဟူမူ သိဒ္ဓတ္ထသည် နောက်ဆုံးဗုဒ္ဓနှင့်တွေ့ပြီး ဗုဒ္ဓထံမှ တရားဒေသနာကို နာကြားရသည့်တိုင် နောက်ဆုံးရည်မှန်းချက်ကို မတွေ့ရသည်ဖြစ်၍ ဗုဒ္ဓထံမှ ဝမ်းနည်းပက်လက်နှင့် ခွဲခွာသွားလေသည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် အပြီးသတ်မူ သူ့နည်းသူ့ဟန်နှင့်သူ ဘဝအမှန်တရားကို တွေ့မြင် သိရှိသွားသည်။

ဤဝတ္ထု၌ စာရေးဆရာသည် သူပိုင် အတွေးအခေါ် သို့မဟုတ် ဒဿနကို တင်ပြထားသည်။ ဤကမ္ဘာလောက၌ လူတိုင်းလူတိုင်း ချမ်းသာမှု၊ ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရှာမှီးကြသည်။ ချမ်းသာမှုနှင့် ငြိမ်းချမ်းမှု ရရာကြောင်းနည်းလမ်းရှာမှီးခြင်းသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တူချင်မှတူမည်။ လူ့ဘောင်မှ ခွာရှောင်ခြင်းအားဖြင့် တကယ့်ငြိမ်းချမ်းမှုကို မရ။ လူ့ဘောင်အတွင်း၌နေ၍ ဘဝ၏ သင်ကြားချက်ဟူသမျှကို လိုက်နာခြင်းအားဖြင့်သာလျှင် တကယ့်ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရရှိနိုင်သည်။ ဘဝသည်သာ အကြီးအကျယ်ဆုံးသော ဆရာသမားဖြစ်သည်။ ဤကား သိဒ္ဓတ္ထဝတ္ထု၏ ဒဿနဖြစ်သည်။

ဤဝတ္ထု၌ နက်နဲသော အတွေးအခေါ်များ၊ ခက်ခဲသော ဒဿနအယူအဆများ၊ မြန်မာစာဖတ်သူများနှင့် မရင်းနှီးသော အိန္ဒိယဒဿနစကားလုံးများ အများအပြားပါရှိသည်ဖြစ်၍ ဤဝတ္ထုကို မြန်မာပြန်ဆိုရာတွင် အခက်အခဲများစွာ တွေ့ရသည်။ အတွေးအခေါ်သို့မဟုတ် ဒဿနဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို စေတနာဗလဖြင့် ဘာသာပြန်ဆိုမိနေပြီဖြစ်သော ကျွန်ုပ်သည် အကယ်၍ စာဖတ်သူက ဘာသာပြန်ဆရာသည် ဤဝတ္ထုကို ဘာသာပြန်ဆိုရာ၌ အောင်မြင်မှုမရှိဟု ပြစ်တင်မည်ဆိုလျှင်လည်း ထိုပြစ်တင်ချက်ကို ခံရတော့မည်။

ပါရဂူ
၁၂၁၀၁၆၄

ဆဋ္ဌမအကြိမ် ရိုက်နှိပ်ခြင်း

အမှာစကား

“သိဒ္ဓတ္ထ” ဝတ္ထုမြန်မာပြန်ကို ၁၉၆၄ ခုနှစ်က ပထမအကြိမ် ရိုက်နှိပ် ထုတ်ဝေသည်။ နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်အတွင်း ‘သိဒ္ဓတ္ထ’ မြန်မာပြန်ကို တရား ဝင် ၅-ကြိမ် ထုတ်ဝေပြီးပြီ။ ယခုအကြိမ်သည် ဆဋ္ဌမအကြိမ်ဖြစ်သည်။

မြန်မာပြန်သူသည် ပထမအကြိမ်ရိုက် ထုတ်ဝေပြီးနောက် ဒုတိယအ ကြိမ်ရိုက် ထုတ်ဝေခြင်း၌သာလျှင် ပထမအကြိမ်က အကျအပေါက်အချို့ကို ဖြည့်စွက်ပြင်ဆင်ခဲ့သည်။ အမှာစကားကိုမူ အသစ်ထပ်မံ မရေးသားခဲ့ပေ။ နောက်အကြိမ်များ၌မူ ဖြည့်စွက်ပြင်ဆင်ခြင်း အလျင်းမရှိဘဲ ယခင်အတိုင်း ပင် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ယခု ဆဋ္ဌမအကြိမ် ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေသောအခါ နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်လာခဲ့ပြီဖြစ်၍ အမှာစကားအသစ် ထပ်မံရေးသားဖို့ လိုလာပြီအထင်ရှိ၍ ဤ ‘ဆဋ္ဌမအကြိမ် ရိုက်နှိပ်ခြင်း အမှာစကား’ ကို ရေးသားရခြင်းဖြစ်သည်။

နှစ်ပေါင်း ၃၀ကျော်အတွင်း မြန်မာစာအရေးအသားလည်း ပြောင်း လဲလာခဲ့သည်။ မြန်မာပြန်သူ၏ မြန်မာစာအရေးအသားသည်ပင် ယခင်က နှင့်မတူတော့ပေ။ မြန်မာစကား အသုံးအနှုန်းနှင့် သတ်ပုံသတ်ညွှန်း အသုံး အနှုန်းလည်း တစ်ချိန်ပြီးတစ်ချိန်၊ တစ်ခေတ်ပြီးတစ်ခေတ် အဟောင်း၏ နေ ရာတွင် အသစ်တွေဝင်လာကြပြီ။ ထို့ကြောင့် ဤဆဋ္ဌမအကြိမ် ရိုက်နှိပ်ခြင်း ၌ မြန်မာစာအရေးအသားနှင့် အထားအသိုကို ပြင်သင့်သလောက် ပြင်ထား

သည်။ သတ်ပုံသတ်ညွှန်း အဟောင်းအချို့ကိုလည်း သုံး၍မဖြစ်တော့ပေ။ အထူးမှာ ယခင်အကြိမ်ရိုက်များ၌ အကျအပေါက်ရှိနေသော အချို့စကားလုံး၊ အချို့စာပုဒ်များကိုလည်း ပို၍တိကျမှုရှိအောင်၊ ပို၍မြန်မာ့ဝန်းကျင်နှင့် ကိုက်ညီအောင် (မြန်မာပြန်သူသည် မူရင်းကို သစ္စာမဖောက်သင့်သော်လည်း) ဂရုပြုထားပါသည်။

‘သိဒ္ဓတ္ထသည် သစ္စာတရားကို ရှာမှီးသော လူသားတစ်ဦး၏ အကြောင်းကို အောင်မြင်စွာ သရုပ်ဖော်ထားသော စာပေနိဘယ်ဆုရ ဝတ္ထုရေးဆရာကြီး ဟာမန်ဟက်၏ ကမ္ဘာကျော် ဒဿနဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ‘သိဒ္ဓတ္ထ’ ဝတ္ထု ထွက်ပေါ်လာသောအခါ ကမ္ဘာ့စာပေလောက၌ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် သတင်းပျံ့နှံ့ကျော်ကြားသွားသည်။ အမေရိကန်တစ်နိုင်ငံတည်း၌ပင် ၁၉၅၁ ခုနှစ်မှ ၁၉၇၄ ခုနှစ်အထိ ၁၈ ကြိမ် ပုံနှိပ်ထုတ်ရသည်။ အခြားနိုင်ငံများ၌လည်း အကြိမ်များစွာ ထုတ်ဝေကြသည်။ ‘သိဒ္ဓတ္ထ’ကို ရုပ်ရှင်လည်းရိုက်သည်။ ‘သိဒ္ဓတ္ထ’သည် ရုပ်ရှင်အဖြစ်နှင့်လည်း အောင်မြင်မှုရရှိသည်။

‘သိဒ္ဓတ္ထ’ ထွက်လာသောအခါ ကမ္ဘာ့စာပေလောက၌ ဂယက်ရိုက်သွားသည်။ ‘သိဒ္ဓတ္ထ’ကို ဝေဖန်သောစာအုပ်များ၊ ဆောင်းပါးစားတမ်းများ အများအပြား ထွက်လာကြသည်။ ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးမှ ဝေဖန်ကြသည်။ ‘သိဒ္ဓတ္ထ’နှင့်ပတ်သက်၍ ထင်မြင်ချက်၊ ဝေဖန်ချက်ရေးသူများသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မတူညီကြပေ။ ‘သီယိုဒို ဇီယိုလ် ကော့စကီး’ အမည်ရှိ ဝေဖန်ရေးဆရာက ‘သိဒ္ဓတ္ထ’ ၏ ဇာတ်လမ်းအချို့ကို ဂေါတမဗုဒ္ဓ၏ ဗုဒ္ဓဝင်မှ ယူထားသည်ဟုဆိုသည်။ ဂျာမန်ပညာရှင် ဝေါလတာ လီဖာကလည်း သူ၏ "Encounters With Buddhism" (ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း) စာတမ်း၌ ‘သိဒ္ဓတ္ထ’ ဝတ္ထု၌ ဗုဒ္ဓလောကသည် နက်ရှိုင်းစွာ ထင်ဟပ်နေသည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် ဗုဒ္ဓ၏နည်းလမ်းကို လိုက်နိုင်သည့်အခြေအနေ မရှိသော်လည်း၊ တစ်စုံတစ်ခုက သူ့ကို ဗုဒ္ဓ၏နည်းလမ်းကို မလိုက်ရန် တားမြစ်ပိတ်ပင်ထားသော်လည်း နောက်ဆုံး၌ ရင့်ကျက်သော၊ ပြည့်စုံသော အခြေသို့ ရောက်ရှိသွားသည်”ဟု ဝေဖန်သုံးသပ်ထားသည်။ တချို့ကလည်း ‘သိဒ္ဓတ္ထ’သည် ဟိန္ဒူဘာသာဘက် ညွတ်ယိမ်းနေသည်ဟု ယူဆပြီး တချို့

ကမူ တရုတ်ဘာသာရေးနှင့် ပိုမိုနီးစပ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။

သီရိလင်္ကာလူမျိုး ဒေးဗစ်-ဂျေ-ကလုပါ ဟနရေးပြီး ရှမ်းဘာသာ စာအုပ် ကုမ္ပဏီ (ယူ-အက်စ်-အေ)က ထုတ်ဝေသော 'The Way of the Siddhartha: The Way of the Buddha' အမည်ရှိ စာအုပ် တစ်အုပ်ရှိသည်။ ထိုစာအုပ်လည်း 'သိဒ္ဓတ္ထ'၏ အယူအဆကို တုံ့ပြန်ထား သည်။

ဟာမန်ဟက်သည် သူ၏ ဝတ္ထုအမည်ကိုလည်းကောင်း၊ ဝတ္ထု၏ အဓိကဇာတ်ဆောင်အမည်ကိုလည်းကောင်း ဘုရားအလောင်း၏ အမည် နာမကို ပေးထားသည့်အပြင် ဝတ္ထု၏ စာသားအတော်များများ၌လည်း ဗုဒ္ဓအကြောင်းကို ဆွေးနွေးထားသည်ဖြစ်၍ 'သိဒ္ဓတ္ထ' ဝတ္ထုဝေဖန်ရေးဆရာ များထဲတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာရှုထောင့်ကကြည့်ပြီး ဝေဖန်သူများက အဓိကဖြစ် နေသည်။ သို့သော်လည်း အချို့ဝေဖန်ရေးဆရာများသည် သမားရိုးကျ ဗုဒ္ဓဘာသာ မျက်မှန်စိမ်းတပ်ထားကြသည်ဖြစ်၍ 'သိဒ္ဓတ္ထ'၏ အနှစ်သာရ ကို မြင်နိုင်စွမ်းမရှိ ဖြစ်နေကြသည်။

ကျွန်တော် မြန်မာပြန်သော ဝတ္ထုများထဲတွင် 'သိဒ္ဓတ္ထ' ဝတ္ထုသည် အောင်မြင်မှုအရရှိဆုံး ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ 'သိဒ္ဓတ္ထ' ဝတ္ထုထွက်လာသော အခါ မြန်မာစာအုပ်လောက၌လည်း ဂယက်ထသွားသည်။ 'သိဒ္ဓတ္ထ'ကို ဖတ်ပြီး အခြားဘာသာတစ်ခုမှ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဖြစ်လာသူလည်းရှိသည်။ 'သိဒ္ဓတ္ထ' ဝတ္ထုကို ခေါင်းအုံးအောက်ထားပြီး အိပ်သူလည်းရှိသည်။ 'သိဒ္ဓတ္ထ' ဝတ္ထုဖတ်ပြီး ကလေးကချောဘဝမှ လူတော်လူကောင်း ဖြစ်လာသူလည်း ရှိသည်။ 'သိဒ္ဓတ္ထ' ဝတ္ထုဖတ်ပြီး အယူအဆ ခဝါချပစ်လိုက်ကြသူများလည်း ရှိသည်။ 'သိဒ္ဓတ္ထ' ဝတ္ထုပါ စာပုဒ်အတော်များများကို အရကျက်ထားသူ လည်းရှိသည်။ 'သိဒ္ဓတ္ထ' ဝတ္ထုကိုဖတ်၍ နားမလည်ဟု ပြောသူများလည်း ရှိသည်။ 'သိဒ္ဓတ္ထ' ဝတ္ထုကို ဗုဒ္ဓဘာသာရှုထောင့်က ဝေဖန်သူများလည်း ရှိ သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ မိမိအနေနှင့်မူ 'သိဒ္ဓတ္ထ' ဝတ္ထုကို မြန်မာပြန်ကျိုး နပ်သည်ဟုပင် ထင်မှတ်ယူဆမိသည်။

'သိဒ္ဓတ္ထ' ဝတ္ထုကို ကွန်ပျူတာစာလုံးနှင့် စက္ကူကောင်းသုံးပြီး ဆဋ္ဌမ

အကြိမ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသော 'ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်' အား 'သိဒ္ဓတ္ထ' ဝတ္ထု
ပရိသတ်ကိုယ်စား အထူးကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း ဖော်ပြပါသည်။

ပါရဂူ
၂၀၁၁၊ ၉

‘သိဒ္ဓတ္ထ’အကြောင်း

‘သိဒ္ဓတ္ထ’ကိုရေးသော ဟာမန်ဟက်၏ ဘဝကို လေ့လာကြည့်သည့် အခါ ပထမကမ္ဘာစစ်နောက်ပိုင်းကျမှ သိသိသာသာ တိုးတက်ပြောင်းလဲလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဟက်ကိုယ်တိုင်က သူ၏ မှန်းဆရေးသော အတ္ထုပ္ပတ္တိ^၁ ဌှိ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်သည် သူ့ကို ဒုတိယအကြိမ် အပြောင်းအလဲ ဖြစ်စေခဲ့သည်ဟု ရေးသားထားသည်။ (အသက်ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ်၌ စာရေးဆရာ လုပ်မည်ဟု ပထမအကြိမ် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ဖူးသည်။) ကမ္ဘာစစ် ဖြစ်လာသောအခါ ဟက်သည်ယခင်က သူနှင့်လိုက်လျောညီထွေ ဖြစ်လာခဲ့သည့် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အတိုက်အခံ ဖြစ်လာသည်။ ၁၉၁၄ ခုနှစ်အထိ မည်မည်ရရ မဟုတ်သေးပေ။ ‘မာ့ဇ်’ စာစောင်၏ အယ်ဒီတာအဖြစ်နှင့် ဝေဖန်ရေးကိုမူ စတင်ရေးသားနေလေပြီ။ သို့ရာတွင် ထိုအချိန်က သူ၏ ဝေဖန်ရေးသည် အစိုးရဝါဒကို ဦးတည်ချက်ထားခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးလောက်ကိုသာ အာရုံထားသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်သည် ယင်းအခြေအနေကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံပြောင်းလဲစေခဲ့သည်။ ဟက်သည် ၁၉၁၂ ခုနှစ်ကစပြီး ဆွစ်ဇာလန်၌ နေထိုင်ခဲ့သော်လည်း သူ့ကိုယ်ကိုသူ ဂျာမန်တစ်ယောက်ဟုသာ သဘောထားသည်။ (အမှန်မှာ ၁၉၂၃ ခုနှစ်ကျမှ ဆွစ်ဇာလန် နိုင်ငံသားအဖြစ် ခံယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။) ဟက်သည် မဆွက ဂျာမန်နိုင်ငံသားဖြစ်သော်လည်း ၁၉၂၃ ခုနှစ်တွင် ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံသားအဖြစ် ခံယူသည်။ (ကျွန်တော်၏ သိဒ္ဓတ္ထဝတ္ထု မြန်မာပြန် ထွက်လာသောအခါ ဗန်ကောက်ရှိ ဆွစ်ဇာလန်သံရုံးက

၁။ Conjetual Biography

ဟက်သည် သူတို့နိုင်ငံသားဖြစ်၍ ဟက်၏ သိဒ္ဓတ္ထ မြန်မာပြန်ကို ဆွစ်ဇီ အမျိုးသားပြတိုက်တွင် ထားလိုသောကြောင့် တစ်အုပ်တင်ပို့ပေးရန် မေတ္တာ ရပ်ခံခဲ့ဖူးသည်။) ထို့ကြောင့် သူနှင့် သူ့ဂျာမန် စာဖတ်ပရိသတ်၏ အကြား တွင် နားလည်မှုရှိသည်။ စည်းလုံးညီညွတ်မှုရှိသည်ဟုပင် အထင်ရှိခဲ့ သည်။ သို့ရာတွင် ၁၉၁၄ နှင့် ၁၉၁၅ ခုနှစ်တွင်ရေးသားသော သူ၏ ငြိမ်းချမ်းရေးဆောင်းပါးများကို သူ့ဂျာမန်စာဖတ်ပရိသတ်က ပြင်းပြင်း ထန်ထန် ဆန့်ကျင်သည်ကို တွေ့ရသောအခါ သူ့အယူအဆ တက်တက်စင် လွဲနေကြောင်း သိရှိရလေ၏။ သူ့မဂ္ဂဇင်းကို လပေး နှစ်ပေး နှင့် ကြည့်သူ များသည် ရပ်ပစ်လိုက်ကြသည်။ စာအုပ်ထုတ်ဝေသူများကလည်း သူ့ စာအုပ်များကို မထုတ်ဝေကြတော့ပေ။ ဂျာမန်သတင်းစာများက သူ့ကို သစ္စာဖောက်ဟု သမုတ်ကြလေ၏။

ဂျာမန်အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်း ပုဂ္ဂိုလ်များက သူ့ကိုလျစ်လျူရှု ထားကြ သော်လည်း ဟက်သည် မိမိ၏ နိုင်ငံဟုပင် ယူဆထားသည့် ဂျာမန်နိုင်ငံ အတွက် စွမ်းနိုင်သမျှ အကျိုးပြုရန် ကြိုးစားခဲ့လေသည်။ သူ၏ ဆောင်းပါး တစ်ပုဒ်၌ “ကျွန်ုပ်သည် ဂျာမန်လူမျိုးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဂျာမန်ပြည်ကို လိုလားသည်” ဟုရေးသားခဲ့သည်။ သတင်းစာများနှင့် စာစောင်များ၌ လူအချင်းချင်း နားလည်ကြရန်၊ ကရုဏာစိတ် ရှိကြရန် ဆောင်းပါးများကို ဆက်ခါဆက်ခါ ရေးသားခဲ့သည်။ ဘာန်း၌ ရှိသော ဂျာမန်ကောင်စစ်ဝန်ရုံးတွင် ဝင်ရောက်အလုပ်လုပ်ပြီး ဆွစ်ဇာလန်နှင့် အခြား နေရာများတွင်ရှိသည့် စစ်သုံးပန်းများအတွက် အကျိုးဆောင်အလုပ်များကို လုပ်ကိုင်သည်။ စစ်သုံးပန်းများအတွက် စာစောင်များ ထုတ်ဝေသည်။

သို့ရာတွင် ၁၉၁၆ ခုနှစ်၌ သူ၏ ကိုယ်ရေးပြဿနာများ ဆက်ခါ ဆက်ခါ ပေါ်လာခဲ့သည်။ ပထမတွင် သူ၏ဖခင်ကွယ်လွန်သည်။ သူ့ညီ အသည်းအသန် ဖြစ်လာသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ၏ဇနီး စိတ္တဇ ဆေးရုံတင်ရသည်။ ယင်းပြဿနာ အထွေထွေနှင့် စစ်အခြေအနေကြောင့် ဟက်သည်ပင် စိတ်ထိခိုက်ပြီး စိတ်ရောဂါဖြစ်လာသည်။ သူ၏ စိတ်ရောဂါ ကို ဆရာဝန်များနှင့် ကုရသည်။ ယင်းအချိန်ကာလသည် ဟက်၏ ဘဝ

အကွေ့ပင် ဖြစ်သည်။

စိတ်ရောဂါကုသသောအခါ ဟက်သည် စိတ်နှင့်ပတ်သက်သော အသိအမြင်သစ်များ ပေါ်လာသည်။ မိမိဘဝနှင့် မိမိ၏ယုံကြည်ချက်များ ကို ပြန်လည်ဆန်းစစ်ကြည့်လာသည်။ ဂဃနဏ ဆန်းစစ်ကြည့်သောအခါ မိမိ၏ ယခင်အယူအဆများသည် အခေါင်းချည်း၊ အကာချည်း ဖြစ်နေ သည်ကို တွေ့ရသည်။ မိမိ၏ စိတ်ကူးယဉ်ချက်နှင့် စစ်၏တကယ် လက် တွေ အဖြစ်မှန်၏ ခြားနားချက်ကို သိရှိပြီးနောက် ကမ္ဘာအတွင်း၌သာ မက မိမိကိုယ်အတွင်း၌လည်း အခြေအနေ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေကြောင်း သိရှိ နားလည်သွားသည်။ မိမိ၏ကိုယ်အတွင်းကို ကြည့်လိုက်သည့်အခါ အပြင် ဘက် ကမ္ဘာမှာကဲ့သို့ပင် တိုက်ပွဲများရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုအခါ သူတစ်ပါးအား အပြစ်တင်ချင်စိတ် မရှိတော့ပေ။ သူတစ်ပါးအား လက်ညှိုး ထိုးလိုစိတ် မရှိတော့ပေ။

စိတ်ကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာကြည့်သည့် မနောဝိဘဇ္ဇ သဘောတရား^၁ သည် ဟက်၏ ဘဝနှင့် လုပ်ရပ်များကို ပြောင်းလဲစေခဲ့သည်။ ဟက်အား ယခင်ကထက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နားလည်စေခဲ့သည်။ မိမိ၏ နှလုံးကို ထိုးဖောက်သိမြင်စေခဲ့ပြီး မိမိနှင့် ကမ္ဘာလောက အဆိုးတွေ ကြုံနေရခြင်း၌ မိမိ၏အပြစ်ဟု ခံယူစေခဲ့သည်။ ထိုသဘောတရားများသည် နောက်ပိုင်း သူ၏စာများ၌ ထင်ဟပ်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့ရာတွင် ဟက်၏ နောက်ပိုင်းလက်ရာများသည် စိတ္တဗေဒအမြင်တစ်မျိုးတည်းဖြင့်သာ တစ် ဖက်သတ် ကြည့်မြင်သုံးသပ်ထားသည်ဟု ဆိုလျှင်ကား မှန်မည်မဟုတ်ပေ။ စိတ်ကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာကြည့်သည့် မနောဝိဘဇ္ဇ သဘောကို စိတ်ပါဝင်စား နေသည့် အချိန်၌ပင် ဟက်သည် သံသယဝါဒ^၂ ဝင်သလောက်ဝင်နေသူ ဖြစ်သည်။ မနောဝိဘဇ္ဇ အတွေ့အကြုံကို မိမိဝတ္ထုများ၏ ဘောင်အတွင်း၌ အကျုံးဝင်ပါမူကား အသုံးချရမည်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူ၏အနုပညာ သည် စိတ္တဗေဒ၏ သိပ္ပံနည်းကျသော ရည်မှန်းချက် အပြင်ဘက်ကို ကျော်

၁။ Psychoanalytic

၂။ Skepticism

လွန်သွားသည်။

ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာသူသည် ဝိဘဇ္ဇသမားအနေဖြင့် ရှေ့တိုးရန် မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေသည့် နယ်နိမိတ်အပိုင်းအခြား၌ ကဗျာဆရာက ရပ်တံ့မနေဟု ဟက်ကဆိုထားသည်။

ဟာမန်ဟက်သည် ၁၉၁၁ ခုနှစ်တွင် အရှေ့နိုင်ငံများသို့ ခရီးထွက်ခဲ့ လေသည်။ သူ၏ 'ပစ်ချာဘုတ်' (၁၉၂၆) နှင့် 'အောက်အော့ဖ် အင်ဒီယား' (၁၉၁၃) ဂျာနယ်တို့၌ ဟက်သည် သူ၏ခရီးအတွေ့အကြုံ များကို ပြန်လည်တင်ပြထားသည်။ အိန္ဒိယသည် ဟက်၏ ရည်မှန်းချက် ပန်းတိုင်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ အိန္ဒိယသို့ ရောက်လိုသည့် အာသာဆန္ဒသည် ဟက်တွင် ငယ်စဉ်ကပင် ရှိလာခဲ့သည်။ သူ ရေးသားသည့် ဝတ္ထုတိုများနှင့် ဆောင်းပါးအချို့တွင် ဟက်သည် သူ့အဘိုးအိန္ဒိယတွင် အနှစ်သုံးဆယ် ကြာမျှ သာသနာပြုလုပ်ငန်း လုပ်ပြီးနောက် ပြန်လာသည့်အခါ သယ် ဆောင်လာသည့် ပစ္စည်းများ ပိုင်းရုံနေသော သူ၏ သူငယ်ဘဝအကြောင်း ကို ရေးသားထားသည်။ အိန္ဒိယသည် ဟက်၏ စိတ်နှလုံးတွင် ငယ်စဉ်ဘဝ ကပင် ဩဇာလွှမ်းမိုးနေသည်။ "ကျွန်ုပ်သည် ငယ်စဉ်ကပင် ခရစ်ယာန် ဘာသာကိုသို့ပင် အိန္ဒိယ၏ နာမ်ပိုင်းဆိုင်ရာများနှင့်လည်း အကျွမ်းတဝင် ဖြစ်လာခဲ့သည်" ဟု ဟက်က ဆိုထားသည်။

သူငယ်စဉ်က ဂျာမနီ၌ အိန္ဒိယဘာသာစကားနှင့် ပတ်သက်၍ ဆက် လက် သုတေသနလုပ်နေသော သူ့အဘိုးကသူ့ကို အားပေးအားမြှောက် ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ သူ၏ဖခင်ကလည်း အရှေ့နိုင်ငံများ၌ နေထိုင်ခဲ့သည့် အတွေ့အကြုံများကို ရေးသားထားသည့် စာအုပ်များကို ထုတ်ဝေနေသည်။

ဟက်သည် သူ၏ 'ပစ်ချာဘုတ်' စာအုပ်၌ "ကျွန်ုပ်ဘဝ၏ တစ်ဝက် မျှသော အချိန်ကာလသည် အိန္ဒိယနှင့် တရုတ်အကြောင်း လေ့လာသင် ကြားမှုနှင့်သာ ပတ်သက်နေသည်" ဟူ၍ ရေးသားထားသည်။ ဟက်ရေး သားသည့် ကမ္ဘာ့စာပေ၏ ပိဋကတ်တိုက်? (၁၉၂၉) အမည်ရှိ ဆောင်းပါး

mgcye.com

ကို ဖတ်ကြည့်လျှင် အရှေ့တိုင်းစာပေနှင့် အရှေ့တိုင်းဒဿနပညာကို ဟက်မည်မျှ ဖတ်ရှုလေ့လာထားသည်ဆိုသည်ကို သိရှိနိုင်သည်။ သူတမ်းတမျှော်မှန်းခဲ့သော အိန္ဒိယကို သူကိုယ်တိုင်ရောက်အောင် သွားသည်မှာ မဆန်းပေ။ အရှေ့တိုင်းခရီးမှ ပြန်လာသောအခါ အိန္ဒိယကို မြတ်နိုးသည့်စိတ် သူနှင့်အတူ ပါလာသည်။ ဟက်က ဤသို့ရေးသားထားသည်။

“နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်နီးပါးမျှ ရှင်သန်လာခဲ့သော၊ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ဖြတ်ကျော်လာခဲ့သော ကျွန်ုပ်၏ အိန္ဒိယကို စိတ်ပါဝင်စားမှုသည် တိုးတက်ကြီးထွားမှု အဆင့်အသစ်သို့ ရောက်ရှိလာပြီ။ ယခင်အခါက ကျွန်ုပ်၏ လေ့လာမှုသည် ဝေဒန္တဆိုင်ရာ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုင်ရာ ဒဿနပညာကဲ့သို့သော အိန္ဒိယ ဒဿနပိုင်းလောက် အထိသာ သတ်မှတ်ထားခဲ့သည်။ ဥပနိသျဒ်၊ ဗုဒ္ဓ၏တရားဒေသနာ၊ ဘဂဝတ်ဂီတာတို့သည် ဤကမ္ဘာ၏ အချက်အချာ တရားဒေသနာများဖြစ်သည်။ မကြာသေးမီကမှ ကျွန်ုပ်သည် ဗိဿနိုး၊ ဣန္ဒ၊ ဗြဟ္မ၊ ကရိရှနတို့၏ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ အိန္ဒိယသို့ ချဉ်းကပ်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုအခါတွင်ကား ကျွန်ုပ်သည် ဗုဒ္ဓဘာသာအား အလွန်အလွန် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုတစ်ရပ်အဖြစ် ထင်မြင်နေသည်။”

အိန္ဒိယအကြောင်း စိတ်ဝင်စားသော ဟက်သည် အိန္ဒိယကို နောက်ခံထားသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရေးသားရန် ဆန္ဒပေါ်လာသည်မှာ မဆန်းတော့ပေ။ ယင်းဆန္ဒဖြင့် သိဒ္ဓတ္ထကို ရေးသားခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ရေးသောအခါ ဟက်သည် အခက်တွေ့ဟန်တူသည်။ ဟက်သည် ‘ဒင်မင်း’ကို လအနည်းငယ်အတွင်း၌ အပြီးရေးနိုင်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ‘ဒင်မင်း’ ထက်ငယ်သော ‘သိဒ္ဓတ္ထ’ ကို ရေးသားရာ၌မူ လေးနှစ်နီးပါးမျှ ကြာခဲ့၏။ ဟက်သည် ‘သိဒ္ဓတ္ထ’ ကို ၁၉၁၉ ခုနှစ်တွင် စရေးသည်။ အစပိုင်းလေးပိုင်းကိုမူ ခပ်မြန်မြန်ပင် ရေးသားခဲ့သည်။ ယင်းအပိုင်းလေးပိုင်းကို တစ်ပိုင်းစီခွဲ၍ စာ

စောင်တစ်ခုတွင် ပုံနှိပ်လေသည်။ အပိုင်းလေးပိုင်းရေးပြီးသောအခါ ပြတ်သွားလေသည်။

၁၉၁၉-၁၉၂၀ ခုနှစ် ဆောင်းရာသီတွင် ကျန်အပိုင်းလေးပိုင်းကို ပြန်ကောက်သည်။ သို့ရာတွင် ဟက်သည် ရှေ့မတိုးနိုင် ဖြစ်နေသည်။ ဒုက္ခခံနေရသော၊ ရသေ့ရဟန်းဖြစ်သော၊ တိုက်ပွဲဝင်နေရသော 'သိဒ္ဓတ္ထ' ကို သရုပ်ဖော်သောအခါ အလွယ်တကူ ပြီးမြောက်သွားကြောင်း၊ အောင်မြင်သော၊ အနိုင်ရရှိသွားသော 'သိဒ္ဓတ္ထ' ကို သရုပ်ဖော်မည် ပြုသောအခါ ရှေ့မတိုးဘဲဖြစ်နေကြောင်း ဟက်ကိုယ်တိုင် ရေးသားထားသည်။ 'သိဒ္ဓတ္ထ' ကို ဟက်က 'အိန္ဒိယကဗျာ' ဟု အမည်ပေးထားသည်။

'သိဒ္ဓတ္ထ' နှင့် ပတ်သက်၍ ထင်မြင်ချက်ရေးသူ ပညာရှင်တို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မတူကြပေ။ သီယိုဒိုဇီယိုလ်ကော့စကီး^၁ ဆိုသူ ဝေဖန်ရေးဆရာက 'သိဒ္ဓတ္ထ' ၏ ဇာတ်လမ်းအချို့ကို ဂေါတမဗုဒ္ဓ၏ ဗုဒ္ဓဝင်မှ ယူထားသည်ဟုဆိုပြီး အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားထားသည်။

'သိဒ္ဓတ္ထ' ဟူသောအမည်သည် ဂေါတမဗုဒ္ဓ ဘုရားမဖြစ်ခင်က အမည် ဖြစ်သည်။ သူငယ်သိဒ္ဓတ္ထ နှစ်ဦးစလုံးပင် အပေါင်းအသင်းများ ထဲတွင် မည်သည့်ဘက်ကပြိုင်ပြိုင် အတော်ဆုံးသူငယ်များ ဖြစ်နေသည်။ ဗုဒ္ဓသည် တရားရှာမှီးရန် ဇနီးနှင့် ဖွားသစ်စရင်သွေးကို စွန့်ခွာထွက်သွားသည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် အလားတူရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ချစ်မယား ကမလာနှင့် မမွေးသေးသည့် ရင်သွေးကိုစွန့်ခဲ့၏။ နှစ်ဦးစလုံးပင် ရသေ့ရဟန်းတို့၏ ထံတွင် ယောဂအကျင့်ကို သင်ကြားဆည်းပူးခဲ့သည်။ ဗုဒ္ဓသည် မြစ်ကမ်းဘေး၌ တရားအကျင့် ကျင့်နေသည်မှာ ခြောက်နှစ်ကြာသည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် နောက်ဆုံးနှစ်များ၌ မြစ်ကမ်းဘေး၌သာနေပြီး တရားကိုသိမြင်သွားသည်။ ဗုဒ္ဓသည် ဗောဓိပင်ရင်း၌ တရားကိုသိမြင်တော်မူသည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် သရက်ပင်ရင်း၌ အရေးအကြီးဆုံးသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချလေသည်။ ဗောဓိပင်ရင်း၌ ဗုဒ္ဓသည် ပုဗ္ဗေနိဝါသဉာဏ်၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်၊ အာသဝက္ခယဉာဏ်ကို ရတော်မူသည်။ သိဒ္ဓတ္ထဝတ္ထု၌ သိဒ္ဓတ္ထ၏ နောက်ဆုံးအဖြစ်

၁။ Theodore Ziolkowski

မြင်သော ကမ္ဘာလောကအား ပေါင်းစည်းဆက်စပ်မှုအဖြစ် မြင်သည့် အမြင်၏ အနှစ်သာရမှာလည်း ယင်းသဘောအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။

“ယင်း တူညီချက်ကြောင့် ဟက်သည် ဗုဒ္ဓဝင်ကို ရေးသား ထားသည်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဗုဒ္ဓအား ရူပက (နိမိတ်ပုံ) သဘော မျိုး အသုံးပြုထားသည် ဟူ၍လည်းကောင်း မယူဆသင့်ပေ။ ထိုမျှမက၊ သိဒ္ဓတ္ထဝတ္ထုအား ဗုဒ္ဓဝင်အရ လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် ဗုဒ္ဓ၏ တရားဒေသနာဖြစ်သည့် သစ္စာလေးပါးနှင့် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးအရ လည်းကောင်း ဝေဖန်သုံးသပ်ကြည့်မည်ဆိုလျှင် ယင်းသို့ဝေဖန် သုံးသပ်ခြင်းသည် ဝတ္ထု၏ သဘာဝအနေအထားကို ဖျက်ဆီး ပစ်ရာ ရောက်မည်ဖြစ်ပေသည်။ သိဒ္ဓတ္ထဝတ္ထု၌ ဗုဒ္ဓဘာသာကို သုံးသပ်ထားမှုပါသည်။ သို့ရာတွင် ဟက်၏ ဘဝအမြင်သည် ဂေါတမဗုဒ္ဓ၏ အမြင်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်သည်။ အမှန်စင်စစ်မှာ မကြာသေးမီက လေ့လာသူများအရဆိုလျှင် သိဒ္ဓတ္ထ၏ အတွေး သည် အိန္ဒိယဒဿနဗေဒ၊ အိန္ဒိယဘာသာရေး ထုံးတမ်းထက် တရုတ်အတွေး၊ တရုတ်ဘာသာရေးနှင့် ပို၍နီးစပ်မှုရှိလေသည်။”

လာရိုင်းအာရ်ရှော့ အမည်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏ အမြင်ကမူ တစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ ‘သိဒ္ဓတ္ထဝတ္ထုသည် အခန်း ၁-၄ တို့၌ သစ္စာတရားလေးပါးကို ဖော်ပြထားသည်။ အခန်း ၅-၁၂ တို့၌ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို ဖော်ပြထားသည်’ ဟု ရှော့က ရေးသားထားသည်။ ရှော့၏အမြင်ကို သီယိုဒို ဇီယိုလ်ကော့ စကီးက ချေဖျက်ထားသည်။ “ဗုဒ္ဓဘာသာ၌ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးသည် သစ္စာ လေးပါး သိမြင်ရေးအတွက် လမ်းဖြစ်သည်။ အကယ်၍ သိဒ္ဓတ္ထသည် ဝတ္ထု၏အစပိုင်း၌ သစ္စာလေးပါးကို သိမြင်သည်ဆိုလျှင် ဝတ္ထုကို ရှေ့ဆက်ရန် မလိုတော့ပေ။ ဟက်သည် ဗုဒ္ဓဘာသာနည်းလမ်းကို လက်မခံ ပေ။ သို့ဖြစ်၍ သိဒ္ဓတ္ထအနေဖြင့် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို လိုက်နာကျင့်သုံးသည် ဆိုပါက ယုတ္တိမရှိ”။ ယင်းသို့အကြောင်းပြပြီး သီယိုဒို ဇီယိုလ်ကော့စကီးက ရှော့၏ အယူအဆကို ချေဖျက်ထားလေသည်။

၁။ Leroy R. Shaw

ဝေါလတာလိဖာ^၁ အမည်ရှိ ဂျာမန်ပညာရှင် တစ်ဦးကလည်း သူ၏ ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း^၂ အမည်ရှိ စာတမ်းတွင် ဂျာမန်ပြည် ဗုဒ္ဓဘာသာ လေ့လာမှုအကြောင်းကို ရေးပြရာ၌ သိဒ္ဓတ္ထဝတ္ထုအကြောင်းကို ဤသို့ ထည့်သွင်းရေးသားထားသည်။

“သိဒ္ဓတ္ထဝတ္ထု၌ ဗုဒ္ဓလောကသည် နက်ရှိုင်းစွာ ထင်ဟပ်နေသည်။ သိဒ္ဓတ္ထဝတ္ထုသည် သူ၏ ဇာတ်ဆောင်ကို ပြည့်စုံနေသည့် လောကသို့ ပို့လိုက်သည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် ဗုဒ္ဓ၏ နည်းလမ်းကို လိုက်နိုင်သည့် အခြေအနေမရှိသော်လည်း၊ တစ်စုံတစ်ခုက သူ့ကို ဗုဒ္ဓ၏ နည်းလမ်းကို မလိုက်ရန် တားမြစ်ပိတ်ပင်ထားသော်လည်း၊ နောက်ဆုံး၌ ရင့်ကျက်သော၊ ပြည့်စုံသောအခြေသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ သိဒ္ဓတ္ထဝတ္ထုသည် သိဒ္ဓတ္ထအား စစ်မှန်သော ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင်တစ်ဦးအဖြစ် ညွှန်ပြထားသည်။”

ယင်းစာတမ်း၌ပင် ရူဒိုဖ်ပင်ဝစ်^၃ အမည်ရှိ ဂျာမန်ပညာရှင်၏ အဆိုကိုလည်း ဤသို့ ကိုးကားပြထားသည်။

“သိဒ္ဓတ္ထဝတ္ထုသည် ပြည့်ဝအောင်မြင်မှုကို လိုလားသော၊ ပြည့်ဝအောင်မြင်မှုကို ရလည်းရရှိသွားသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏ ဘဝအကြောင်းဖြစ်သည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် ဗုဒ္ဓခေတ် အိန္ဒိယ၌ရှိခဲ့သော ဗြာဟ္မဏတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ရှေးဟောင်း အိန္ဒိယနည်းလမ်းများကို သိဒ္ဓတ္ထ လိုက်ကြည့်သည်။ သို့ရာတွင် ယင်းနည်းလမ်းများသည် သူ့ကို ကျေနပ်အားရမှု မဖြစ်စေခဲ့ပေ။ သူ၏ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုကို ပြေငြိမ်းစေသော၊ သူ့ကို လွတ်မြောက်ငြိမ်းချမ်းမှုပေးသော မည်သည့်နည်းလမ်းကိုမျှ သူမတွေ့။ နည်းလမ်းဟူသမျှသည် ရှေ့နည်းလမ်းတစ်ခု၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုသာဖြစ်ပြီး နောက်နည်းလမ်းတစ်ခု၏ နိဒါန်းသဘောသာ ဖြစ်နေသည်။ သို့ဖြစ်၍ သိဒ္ဓတ္ထ

၁။ Walter Leifer
၂။ Encounters With Buddhism (Man and Religion)
၃။ Rudolf Pannwitz

သည် မိမိကိုယ်တိုင် အတွေ့အကြုံအရ မသိရသည့် မည်သည့်တရားကိုမှ လက်မခံပေ။ အဓိပ္ပာယ်ကား မည်သည့်တရားကိုမှ လက်မခံပေ။ ဗုဒ္ဓနှင့်တွေ့သောအခါ သူ၏အယူအဆ ပြောင်းလဲသွားသည်။ ယင်းပြောင်းလဲချက်ကား တစ်စုံတစ်ခုသောတရားကို စွန့်လည်းမစွန့်၊ လက်လည်းမခံသည့် သဘောတရားပင် ဖြစ်သည်။”

သိဒ္ဓတ္ထဝတ္ထုနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်၏ထင်မြင်ချက်ကို အနည်းငယ် တင်ပြလိုပါသည်။ သိဒ္ဓတ္ထဝတ္ထုတွင်ပါသော သိဒ္ဓတ္ထသည် ဆရာအမျိုးမျိုးနှင့် တွေ့သည်။ ယင်းဆရာအမျိုးမျိုးတို့၏ နည်းနိဿရည်းကို ကျေနပ်အားရမှု မရှိခဲ့ပေ။ နောက်ဆုံး၌ ဗုဒ္ဓနှင့်တွေ့သည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် ဗုဒ္ဓအား ကမ္ဘာပေါ်တွင် ရှိသည့်ဆရာများထဲတွင် အမြင့်မြတ်ဆုံး ဆရာအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုသည်။ သို့ရာတွင် အယူဝါဒတစ်ခုခုကို လက်ခံဖို့ရန် ဝန်လေးနေသည်ဖြစ်၍ သိဒ္ဓတ္ထသည် ဗုဒ္ဓ၏အထံမှပင် ဖဲကြည့်လာခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး မိမိကိုယ်ကိုသာ အားကိုးပြီး မိမိနည်းဖြင့် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ရာ တရားအမြင် ပေါက်သွားခဲ့လေသည်။ သိဒ္ဓတ္ထ၏ ဒဿနသည် မိမိကိုယ်ကိုသာ အားကိုးရေးဖြစ်လေသည်။

စင်စစ် ဗုဒ္ဓ၏အဆုံးအမမှာလည်း မိမိကိုယ်မိမိ အားကိုးရေး ဖြစ်သည်။ တရားသိမြင်ရေးမှာ သူတစ်ပါးကို အားကိုးနေ၍မဖြစ်။ မိမိကိုယ်တိုင် ကြိုးပမ်းမှ ထမြောက်အောင်မြင်သည်။ တရားဓမ္မ တစ်ခုခုကို မိမိအတွေ့အကြုံမှတ်ကျောက်နှင့် တင်ကြည့်ပြီး မှန်ကန်သည်ထင်မှ လက်ခံရန်ဟူသော ဗုဒ္ဓဟောကြားထားသည့် အချက်သည်လည်းကောင်း၊ တရားဓမ္မကို ဖောင်ကဲ့သို့ သဘောထားလျက် ကူးမြောက်ရေးအတွက်သာ အသုံးချရမည်။ ဦးထိပ်၌ ရွက်မထားရဟူသော ဗုဒ္ဓ၏ ဒေသနာသည်လည်းကောင်း၊ ယင်းသဘော အဓိပ္ပာယ်မျိုးဆောင်သည့် ဒေသနာများပင် ဖြစ်သည်။

ဈာန်ဗုဒ္ဓဘာသာကို လေ့လာသည့်အခါ ‘သိဒ္ဓတ္ထ’ ၏ ဒဿနနှင့် ဈာန်ဒဿန တူညီနေသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ဈာန်ဒဿနမှာလည်း ယင်းသဘောအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ “ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်ကိုးစားပါ။ သူတစ်ပါးအပေါ် မှီခိုမနေပါနှင့်။ သင့်ကိုယ်ပိုင်မဟုတ်သည့် စကားများ၊

ကျမ်းဂန်များ၊ စာအုပ်များကို ကိုးစားမနေပါနှင့်။ သင်ကြားသိရသည့် သင်ဖတ်ရှုရသည့်အရာများသည် သင့်ဟာ မဟုတ်ပေ”ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ “အမှန်တရားသည် သင့်ကိုယ်ထဲမှာ ရှိနေသည်။ အခြား ပုဂ္ဂိုလ်များထံမှ ရရှိသည့်အရာသည် သင့်ဟာမဟုတ်။ တရားအမြင်သည် သင်၏ကိုယ် အတွင်းမှာသာ ပေါ်ပေါက်လာရမည်” ဟူ၍လည်းကောင်း ညွှန်ကြားပြောပြ ထားသည့် ဈာန်ဗုဒ္ဓဘာသာ အယူအဆများသည် သိဒ္ဓတ္ထ၏ ဒဿနနှင့် အနက်အဓိပ္ပာယ်တူနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

သီယိုဆိုဖီအသင်းမှ ခွဲထွက်သွားသည့် ‘ကရိရှန မူရတီ’ အမည်ရှိ အိန္ဒိယအတွေးအခေါ်ပညာရှင်တစ်ဦး၏ အယူအဆမှာလည်း ယင်း သဘောမျိုးပင် ဖြစ်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ဤသို့ဆိုထားသည်။

“မိမိ၏ဘဝကို ချစ်မြတ်နိုးပါ။ သတ်မှတ်ထားသည့် ပုံစံတစ်ခု အတွင်းမှာ၊ သဘောတရား၊ ရှေးဟောင်းစဉ်လာ အဆုံးအမ၊ အဖွဲ့အစည်း၏ စည်းစနစ်များအတွင်းမှာ မိမိ၏ဘဝကို အကျဉ်းချမထားပါနှင့်။ မိမိ၏ဘဝသည်သာ အမှန်တရားဖြစ်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ ကဗျာတစ်ပုဒ်မှာ ဤသို့ဖြစ်သည်။

“အို.....အဆွေ၊

သင်သည် သစ္စာတရားကို ချည်နှောင်မထားနိုင်။

သစ္စာတရား၌ နေရာမရှိ။

ဘုရားကျောင်းလည်း မရှိ၊ ယဇ်ပလ္လင်လည်း မရှိ။”

“အို.....အဆွေ၊

မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဟု ပြောသည့်အယူကို မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိများတွင် လည်းကောင်း၊

သမ္မာဒိဋ္ဌိဟု ပြောသည့်အယူကို သမ္မာဒိဋ္ဌိများထံတွင် လည်းကောင်း

ထားပစ်ခဲ့ပါ။

သင်ကမူ မိမိအတွေးအကြံ အစုအပုံထဲမှ သစ္စာတရားကို သိုမှီး

သိမ်းဆည်းထားပါ။”

ပါရဂူ
၁၅၊၁၀၊၇၁

ဟာမန်ဟက်

သိဒ္ဓတ္ထဝတ္ထုကိုရေးသော ဝတ္ထုရေးဆရာ ဟာမန်ဟက်^၁ သည် မျက်မှောက် ဂျာမန်စာပေလောက၌ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသော စာရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း ဂျာမန်လူမျိုးစစ်စစ် မဟုတ်ပေ။ သူ၏ အဘိုးသည် ဂျာမန် ရုရှား ကပြားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူ့အမိ၏ အမေသည် ပြင်သစ်စကားပြော ဆွစ်ဇာလန်လူမျိုးဖြစ်သည်။ သူ၏ ဖခင်သည် ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံသား ဖြစ်သည်။ ရေဖျန်း ခရစ်ယာန် ဘာသာ သာသနာပြု တစ်ဦးဖြစ်သူ သူ၏ ဖခင်သည် အိန္ဒိယပြည်တွင် နှစ်ပေါင်းကြာမြင့်စွာ အမှုထမ်းခဲ့သည်။ အိန္ဒိယမှ ပြန်လာသောအခါ ကောလ်^၂ ၌ သာသနာပြု ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရေး ဌာနတစ်ခုတွင် အလုပ်လုပ်သည်။

ဟက်ကိုယ်တိုင်လည်း ၁၈၉၁ ခုနှစ်မှ ၁၉၂၃ ခုနှစ်အထိသာ ဂျာမန် နိုင်ငံသား ဖြစ်ခဲ့သည်။ ၁၉၂၃ ခုနှစ်တွင် ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံသားအဖြစ် တစ်ဖန်ခံယူလိုက်သည်။ သူ၏ သူငယ်ဘဝမှာ သူ့ဖခင်အခြေစိုက်ရာ ကောလ်၌ အချိန်ကုန်ခဲ့သည်သာ များသည်။

ဟက်သည် ဆွစ်ဇာလန်နှင့် မြောက်ပိုင်းဂျာမနီရှိ ရေဖျန်း ခရစ်ယာန် သာသနာပြုကျောင်း၌ ပညာသင်ကြားသည်။ သာသနာပြု ကျောင်းတွင် ပညာသင်ကြားပြီး မကြာခင် ဘာသာသာသနာရေး၊ ကျောင်းပညာ သင်ကြားရေးကို စိတ်ပျက်ငြီးငွေ့လာသည်။ ဟက်သည် အခါများစွာ

၁။ Hermann Hesse ၂။ Calw

စိတ်ပျက်ဖွယ်များစွာနှင့် တွေ့ကြုံဆုံစည်းရပြီး တစ်ခါသော် သူငယ်ဘဝတွင် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေရန်ပင် ကြိုးစားခဲ့ဖူးသည်။

နာရီကုမ္ပဏီတွင် အလုပ်သင်တစ်ဦးအနေဖြင့်လည်းကောင်း၊ စာအုပ်ဆိုင် စာအုပ်အရောင်းသမား တစ်ဦးအနေဖြင့်လည်းကောင်း ဟက်သည် အချိန်အတန်ကြာမျှ အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ ထို့နောက် စာရေးဆရာအဖြစ်ဖြင့် အသက်မွေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လျက် အားလပ်သည့် အချိန်များတွင် စာ စတင်ရေးသားသည်။ ၁၉၀၄ ခုနှစ်တွင် အိမ်ထောင်ပြုလျက် ဟက်သည် သူ၏ ဇနီးနှင့်အတူ ကျွန်တော် ရေကန်ကြီး၏ ကမ်းပါးရှိ ယာတစ်ခုတွင် နေထိုင်သည်။ ထိုအချိန်၌ စာလည်း ရေးသည်။ အနီးအနားပတ်ဝန်းကျင်ရှိ စာရေးဆရာများ၊ အနုပညာရှင်များနှင့်လည်း အသိအကျွမ်းဖွဲ့သည်။

၁၉၀၇ ခုနှစ်မှ ၁၉၁၂ ခုနှစ်အထိ ဟက်သည် မာ့ဇ်^၁ အမည်ရှိ မဂ္ဂဇင်း၌ အယ်ဒီတာအဖြစ် အမှုထမ်းသည်။ ထိုမဂ္ဂဇင်း၌ ဆောင်းပါးများလည်း ရေးသားသည်။ ယင်းမဂ္ဂဇင်းသည် ထိုခေတ် ဂျာမန်အစိုးရအနေနှင့် စွဲကိုင်ထားသော နယ်ချဲ့စနစ်နှင့် စစ်ဝါဒကို ဆန့်ကျင်သည့် မဂ္ဂဇင်း ဖြစ်သည်။ ၁၉၁၁ ခုနှစ်တွင် ဟက်သည် အရှေ့နိုင်ငံများသို့ ခရီးလှည့်လည်ခဲ့သည်။ သီဟိုဠ်၊ စင်ကာပူ၊ မာလာယုစသော နိုင်ငံများသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ယင်းခရီးသည် သူ့အား ခရီးသွား စာအုပ်တစ်အုပ်ရေးရန် ဖန်တီးခဲ့သည်။ ထို့ပြင် သူ့ဖခင်ထံမှ ဆက်ခံရရှိသည့် အရှေ့တိုင်း ယဉ်ကျေးမှုအပေါ် စိတ်ပါဝင်စားမှုကိုလည်း ပိုမိုထက်သန်စေခဲ့သည်။

ပထမကမ္ဘာစစ် ဖြစ်လာသောအခါ ဟက်သည် ကျန်းမာရေးမကောင်းသဖြင့် အလုပ်မှ ထွက်လိုက်လေသည်။ သို့ရာတွင် ဘာန်း^၂ မြို့တွင်ရှိသော ဂျာမန်သံရုံးတွင် ဂျာမန်စစ်သုံ့ပန်းများအတွက် အလုပ်လုပ်ရန် တာဝန်ပေးအပ်ခြင်းခံရပြန်သည်။ တိုက်ပွဲများ ပြင်းထန်လာသောအခါ ဟက်၏ ဆန့်ကျင်ရေး စိတ်ဓာတ်လည်း ပြင်းထန်လာသည်ဖြစ်၍ ငြိမ်းချမ်းရေး ရရှိရေးအတွက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် အရေးဆိုခဲ့သည်။

၁။ Marz

၂။ Bern

၁၉၁၉ ခုနှစ်ကျလာသောအခါ ဟက်သည် ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံသို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီး အခြေစိုက်သည်။ ထိုအချိန်၌ သူ၏ ဒီမင်း^၁ အမည်ရှိဝတ္ထု ထွက်လာသည်။ ထိုဝတ္ထု၌ စိတ်ကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာထားသည်။ မနောဝိဘဇ္ဇ သဘောတရားများပါရှိသည်။ ထိုဝတ္ထုသည် အောင်မြင်သည့်ဝတ္ထုဖြစ်၍ ဟက်အား ဥရောပတစ်လွှားတွင် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားစေခဲ့သည်။

၁၉၂၂ ခုနှစ်တွင် ဟက်သည် စစ်မဖြစ်ခင်က သူလှည့်လည် သွားလာခဲ့ဖူးသည့် အရှေ့နိုင်ငံများအကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားလာသည်။ သို့ဖြစ်၍ သိဒ္ဓတ္ထကိုရေးသားသည်။ ထိုဝတ္ထုသည် ဗုဒ္ဓခေတ် အိန္ဒိယ နိုင်ငံရှိ အမှန်တရားကို ရှာမှီးသော ဗြာဟ္မဏတစ်ဦး၏အကြောင်း ဖြစ်သည်။ ဟက်၏ စတက်ပင်ဂျ (၁၉၂၇) ဝတ္ထုကား မိမိ၏ ပင်ကိုသဘာဝဗီဇ နှင့် ဘူဇာအခွင့်ထူးခံ၏ အကြားတွင် လွန်ဆွဲခံနေရသူ တစ်ဦး၏ အကြောင်းကို ရေးသားထားသည့်ဝတ္ထု ဖြစ်သည်။

၁၉၃၀ ခုနှစ်တွင် နာဇစ်အင်ဂိုလ်ဒ်မဒ်^၂ ဝတ္ထုကို ရေးသားသည်။ ထိုဝတ္ထုကို 'နယူးယော့တိုင်း' က ဟက်၏ အကြီးကျယ်ဆုံးဝတ္ထုဟု မှတ်ချက် ချထားသည်။ ထိုဝတ္ထု၌ အလယ်ခေတ်ရဟန်းနှစ်ဦး၏ သီတင်းသုံးဖော် ဘဝကို ရေးသားထားသည်။ တစ်ဦးမှာ မိမိ၏ ဘာသာတရားကို ကျေနပ်အားရနေပြီး နောက်တစ်ဦးက ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် လွတ်မြောက်ရေးကို မရပ်မနား ရှာမှီးနေသူဖြစ်သည်။

၁၉၃၂ ခုနှစ်တွင် ဂျာနီးတူသီအိစ်^၃ ထွက်လာသည်။ ထို့နောက် ၁၉၄၃ ခုနှစ်အထိ ပြောပလောက်သည့် စာအုပ်ဟူ၍ ထွက်မလာပေ။ ၁၉၄၃ ခုနှစ်တွင်ကား ဟက်သည် မက်ဂျစ်စတားလူဒီ^၄ ဝတ္ထုကို ရေးသားသည်။ ယင်းဝတ္ထုကို သီဂလတ်စ်ဘီဒ်ဂိမ်းစ်^၅ ဟုလည်းခေါ်သည်။ ယင်းဝတ္ထုသည် ၁၉၄၆ ခုနှစ်တွင် ဝတ္ထုရေးဆရာအား နိဘယ်ဆုကို ဆွတ်ခူးစေခဲ့သည်။

၁။ Demian	၄။ Journey to the East
၂။ Steppen Wolf	၅။ Magister Ludi
၃။ Narziss and Goldmnd	၆။ The Glass Bead Game

ဟစ်တလာ၏ခေတ် ရောက်လာသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ဖြစ်ပွား
 လာသည်။ ထိုအခါ ဟက်သည် အထူးစိတ်ထိခိုက်သွားသည်။ သူ့ဇနီး၏
 မိသားစုများအား နာဇီတို့က ဖျောက်ဖျက်ပစ်သဖြင့် ဟက်သည် စစ်ကို
 ပို၍နာကြည်းသွားသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ပြီးသောအခါ ဟက်သည် ဂျာမနီ
 တွင် လည်းကောင်း၊ အခြားကမ္ဘာနိုင်ငံများတွင်လည်းကောင်း ယခင်က
 ထက် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသွားသည်။ ၁၉၂၂ ခုနှစ်တွင် သိဒ္ဓတ္ထကို ရေး
 သည်။ သိဒ္ဓတ္ထဝတ္ထုထွက်လာသောအခါ ဟက်သည် အိန္ဒိယနှင့် ဂျပန်နိုင်ငံ
 တို့တွင် နာမည်အထူးကျော်ကြားသွားသည်။ သိဒ္ဓတ္ထကို အရှေ့တိုင်း
 ဘာသာများစွာဖြင့် ဘာသာပြန်ဆိုကြသည်။ ဟက်သည် ၁၉၆၂ ခုနှစ်၌
 ကွယ်လွန်သွားလေသည်။

mgyc.com

mgyc.com

ဗြာဟ္မဏ၏သား

အိမ်၏ အရိပ်၌လည်းကောင်း၊ မြစ်ကမ်းပါးရှိ လှေနာဝါများအပေါ် နေပူကျဲတဲတဲ၌ လည်းကောင်း၊ မိုးမခပင်နှင့် သဖန်းပင်များ၏ အရိပ် အောက်၌လည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မဏ၏သား လူချောလူလှ သိဒ္ဓတ္ထသည် သူငယ်ချင်း ဂေါဝိန္ဒနှင့်အတူ လူလားမြောက်လာခဲ့သည်။ မြစ်ကမ်းပါး၌ ရေချိုး မီးလှုံ လုပ်သောကြောင့် သူ၏ ကြုံလိုသော ပခုံးနှစ်ဖက်မှာ နေရောင် စားပြီး မွဲခြောက်ခြောက်ဖြစ်နေသည်။ သရက်ဥယျာဉ်အတွင်း ကစားနေ သော အခါ၌လည်းကောင်း၊ သူ့မိခင် ဓမ္မသီချင်း သီဆိုနေစဉ်၌လည်း ကောင်း၊ သူ့ဖခင် ပညာရှိသုခမိန်များနှင့် တရားစကား ဆွေးနွေး ပြောကြား နေသော အခါ၌လည်းကောင်း၊ သူ၏ မျက်လုံး၌ အရိပ်တွေ တရိပ်ရိပ် ပေါ်ပေါက်လာကြသည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် ပညာရှိသုခမိန်တို့၏ တရားစကားဝိုင်း၌ ပါဝင်ဆွေး နွေးဖူးသည်မှာလည်း အကြိမ်များလှလေပြီ။ သူငယ်ချင်း ဂေါဝိန္ဒနှင့် တရား စကား ငြင်းခုံဆွေးနွေးဖူးသည်မှာလည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမကတော့ပေ။ တရားဘာဝနာပွားများအားထုတ်ဖူးသည်မှာလည်း များလှပြီ။ မြင့်မြတ် သော အက္ခရာစာလုံးဖြစ်သည့် 'ဥ' ကိုလည်း အသံမထွက်ဘဲ ရွတ်ဆိုတတ် နေပြီ။ အာနာပါဏ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းရင်းနှင့်လည်း ထို 'ဥ' အက္ခရာကို ရွတ်ဆိုတတ်နေပြီ။ မြင့်မြတ်စင်ကြယ်သော စိတ်နှလုံး၏ အရောင်ဝန်း သည် သူ၏ နဖူးပြင်၌ ထွန်းလင်းတောက်ပနေသည်။ မိမိဘဝ၏ အတွင်း

သား၌ တည်ရှိနေသော နိစ္စရူပဖြစ်သည့် အတ္တမကိုလည်း သိတတ်မြင်တတ် ဖြစ်နေလေပြီ။

မိမိသား၏ ဉာဏ်ထက်မြက်ပုံနှင့် ပညာဗဟုသုတ လိုက်စားပုံကို တွေ့ရသောကြောင့် ဖခင်သည် ပီတိဖြစ်နေသည်။ မိမိသားသည် ပညာရှိ တစ်ဦးဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ် လာလိမ့်မည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မဏမျိုးနွယ်၏ မကိုဋ်သရဖူ ဖြစ် လာလိမ့်မည်ဟူ၍လည်းကောင်း ဖခင်က မြင်ယောင်နေသည်။

မိမိသား၏ ထပုံ၊ ထိုင်ပုံ၊ သွားပုံ၊ လာပုံကို တွေ့ရသောအခါ မိခင် သည် ဘဝင်မြင့်နေသည်။ တောင့်တင်းသန်မာပြီး လှပပြေပြစ်သည့် သိဒ္ဓတ္ထ သည် အလွန်တရာ သိမ်မွေ့နူးညံ့စွာ မိခင်ကို ရိုသေသမှုပြုသည်။

မြို့တွင်းက လမ်းမများတွင် သိဒ္ဓတ္ထ လျှောက်သွားသည့်အခါ သူ၏ ထည်ဝါလျက်ရှိသော မျက်ခုံး၊ မဟာသွေးပါသော မျက်လုံး၊ ပြေပြစ်သည့် ကိုယ်ဟန်အနေအထားကို တွေ့ရသည်ဖြစ်၍ ဗြာဟ္မဏ သမီးပျိုများသည် သိဒ္ဓတ္ထအား အငမ်းမရ ကြည့်ကြသည်။ ချစ်ကြိုက်သည့်စိတ် ပေါ်လာ ကြသည်။

ဗြာဟ္မဏ၏ သားတစ်ယောက်ဖြစ်သူ ဂေါဝိန္ဒကမူ သိဒ္ဓတ္ထကို အချစ် ဆုံးဖြစ်သည်။ ဂေါဝိန္ဒသည် သိဒ္ဓတ္ထ၏ လှပသော မျက်လုံးနှင့် ကြည်လင် ပြတ်သားသော အသံကိုချစ်၏။ သိဒ္ဓတ္ထလမ်းသွားပုံကို နှစ်သက်၏။ သိဒ္ဓတ္ထ၏ သိမ်မွေ့သော ဟန်အမူအရာကို သဘောကျ၏။ သိဒ္ဓတ္ထလုပ်သ မှု၊ ပြောသမှု ဘာမဆိုအကုန်ကျေနပ်၏။ သိဒ္ဓတ္ထ၏ ပညာ၊ သိဒ္ဓတ္ထ၏ ထက်မြက်သည့်အတွေးအခေါ်၊ သိဒ္ဓတ္ထ၏ ခိုင်မာသောစိတ်ဓာတ်၊ သိဒ္ဓတ္ထ၏ မြင့်မြတ်သောတရားဓမ္မစိတ်ကိုမူ အကြိုက်ဆုံးဖြစ်သည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် သာမန်ဗြာဟ္မဏ ရိုးရိုးတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟူ၍ လည်း ကောင်း၊ ယဇ်ပူဇော်ပေးသူ ဗြာဟ္မဏတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မျက်လှည့်နှင့် ပဉ္စလက်အကြောင်း ပြောပြပြီး စီးပွားရှာ သော ငွေမက်သော ဗြာဟ္မဏတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အခြောက်တိုက် ဘဝင်မြင့်နေသည့် စာဟောဆရာ

ဗြာဟ္မဏတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ စိတ်ယုတ်
 မာရှိသည့် ပုရောဟိတ်စဉ်းလဲ ဖြစ်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊
 သို့မဟုတ် တိရစ္ဆာန်အုပ်ထဲက ရိုးအသည့် သိုးကလေးတစ်ကောင် ဖြစ်လိမ့်
 မည်မဟုတ်ဟူ၍လည်းကောင်း ဂေါဝိန္ဒက တွက်လေသည်။ သူကိုယ်တိုင်
 လည်း ယင်းအမျိုးအစားထဲက တစ်ခုခုဖြစ်လိုစိတ် မရှိပေ။ အရာအထောင်
 သော အခြားဗြဟ္မဏတို့ကဲ့သို့ ဗြာဟ္မဏတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်လိုစိတ်
 မရှိပေ။

ဂေါဝိန္ဒသည် မြင့်မြတ်ကြီးကျယ်သော အချစ်ဆုံး သိဒ္ဓတ္ထနောက်
 သို့သာလျှင် လိုက်လိုသည်။ ထို့ပြင် အကယ်၍ သိဒ္ဓတ္ထသည် နတ်ဖြစ်ပြီး
 နတ်ပြည်စံလျှင် ထိုအချိန်အခါ၌လည်း ဂေါဝိန္ဒသည် သိဒ္ဓတ္ထ၏ သူငယ်
 ချင်းအဖြစ်ဖြင့်၊ သိဒ္ဓတ္ထ၏ အဖော်အဖြစ်ဖြင့်၊ သိဒ္ဓတ္ထ၏ အလုပ်အကျွေး
 အဖြစ်ဖြင့်၊ သိဒ္ဓတ္ထ၏ လုံတံကိုင်အဖြစ်ဖြင့်၊ သိဒ္ဓတ္ထ၏ အရိပ်အဖြစ်ဖြင့်
 သိဒ္ဓတ္ထ နောက်သို့သာလျှင် ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါသွားလိုလှသည်။

ယင်းသို့လျှင် သိဒ္ဓတ္ထအား အားလုံးက ချစ်ကြ မြတ်နိုးကြသည်။
 သိဒ္ဓတ္ထကလည်း အားလုံးအား ကျေနပ်နှစ်သိမ့်အောင်၊ ပျော်ရွှင်အောင်
 ပြုမူသည်။

သို့ရာတွင် သိဒ္ဓတ္ထကိုယ်တိုင်ကမူ ပျော်ရွှင်ခြင်းမရှိပေ။ သဖန်းဥ
 ယျာဉ်အတွင်းရှိ နှင်းဆီပင်များ ပွင့်လန်းဝေဆာနေသည့် လမ်းများပေါ်တွင်
 လျှောက်သွားသည့်အခါ၌လည်းကောင်း၊ ပန်းချုံ ပန်းရုံများ၏ ညိုမှိုင်း
 သော အရိပ်အောက်၌ ထိုင်ပြီး တရားဘာဝနာပွားများ အားထုတ်နေသည့်
 အခါ၌လည်းကောင်း၊ စိတ်နှလုံးဖြူစင်ရန်အတွက် မြတ်သော ရေချိုးခြင်း
 ပြုလုပ်နေသည့်အခါ၌လည်းကောင်း၊ သရက်ဥယျာဉ်၏ တစ်ခဲနက် ညို
 မှိုင်းနေသော အရိပ်အောက်၌ထိုင်ပြီး ယဇ်ပူဇော်နေသည့် အခါ၌လည်း
 ကောင်း အလွန်တရာ သိမ်မွေ့ပြေပြစ်သော အမူအရာများဖြင့် သိဒ္ဓတ္ထသည်
 အားလုံးအား နှစ်သိမ့်စေခဲ့သည်။ ရွှင်ပြုံးစေခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် သူ၏နှလုံး
 အတွင်း၌ နှစ်သိမ့်မှုမရှိခဲ့။ ရွှင်ပြုံးမှုမရှိခဲ့။ မြစ်နဒီမှလည်းကောင်း၊ ညဉ့်အခါ
 ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် ဖြစ်နေကြသော ကြယ်တာရာ များမှလည်းကောင်း၊ နေ

မင်း၏ ဝင်လုဆဲ နေရောင်ခြည်များမှလည်းကောင်း အိပ်မက်များ၊ ရုပ်နားခြင်းမရှိသည့် အတွေးများသည် သူ့ထံ ဝင်လာမစဲဖြစ်နေသည်။ အိပ်မက်များနှင့် စိတ်နှလုံး မငြိမ်သက်မှုများသည် ယဇ်မီး၏ အခိုးအငွေ့များမှလည်းကောင်း၊ 'ရိဂဝေဒ' ၏ ဂါထာမန္တန်များမှလည်းကောင်း၊ လူကြီးသူမ ဗြာဟ္မဏများ၏ အဆုံးအမ ဥပဒေသများမှလည်းကောင်း ပေါ်ထွက်ပြီးလျှင် သူ့ထံလာနေကြသည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် မိမိသန္တာန်၌ မကျေနပ် မရောင့်ရဲမှု အစေ့များ အညွန့်အညောက် ဖြစ်ပေါ်လာပြီဆိုသည့်အကြောင်းကို သိစပြုလာသည်။ သူ့မိခင် ဖခင်၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့် သူငယ်ချင်း ဂေါဝိန္ဒ၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတို့သည် အခါခပ်သိမ်းပင် သူ့ကိုရွှင်ပြုံးအောင် မလုပ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သူ့အား ငြိမ်းချမ်းမှုမပေး ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သူ့ကိုကျေနပ်မှု ရောင့်ရဲမှု ရအောင်မပြု ဟူ၍လည်းကောင်း သိဒ္ဓတ္ထ နားလည်စပြုလာသည်။ သူ၏ အရည်အချင်းပြည့်ဝသည့် ဖခင်နှင့်ဆရာသမားများသည် လည်းကောင်း၊ ပညာရှင် ဗြာဟ္မဏများသည်လည်းကောင်း၊ သူတို့၏ ကြွယ်ဝသော ပညာကောင်း ပညာမွန်များကို သူ၏ ဆိတ်သုဉ်းနေသည့် ခွက်ထဲသို့ လောင်းထည့်ကြသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ ခွက်သည် ပြည့်မလာသေးပေ။ သူ၏ အသိဉာဏ်သည် ရောင့်ရဲတင်းတိမ်မှု မရှိသေးပေ။ သူ၏ ဝိညာဉ်သည် ငြိမ်းချမ်းမှု မရရှိသေးပေ။ သူ၏ နှလုံးသည် တည်ငြိမ်မှုမရရှိသေးပေ။ ယင်းသို့ သိဒ္ဓတ္ထ သံသယ ဖြစ်လာသည်။

မြတ်သော ရေချိုးခြင်းသည် သင့်လျော်ကောင်းမွန်လှပေသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းသည် ရေမျှသာလျှင် ဖြစ်သည်။ ရေချိုးခြင်းသည် မကောင်းမှုများ ပပျောက်စင်ကြယ်သွားအောင်လည်း မတတ်နိုင်ပေ။ ပူပန်နေသည့် စိတ်နှလုံးကိုလည်း အေးချမ်းရွှင်လန်းသွားအောင် မပြုနိုင်ပေ။ ယဇ်ပူဇော်ခြင်းနှင့် နတ်ဒေဝတာများအား ပသခြင်းများသည် မွန်မြတ်လှပေသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းအပြုအမူများဖြင့် ပြည့်စုံလုံလောက်ပြီလော၊ ယဇ်ပူဇော်မှုများသည် ချမ်းသာရွှင်လန်းမှုကို ပေးစွမ်းနိုင်ပါသလော။ နတ်ဒေဝတာများကကော။ ဗြဟ္မာမင်းက ကမ္ဘာလောကကို ဖန်ဆင်းသည်ဆိုသည်မှာ မှန်ပါ

၏လော။ အတ္တမသည်သာလျှင် ကမ္ဘာလောကကို ဖန်ဆင်းသည်မဟုတ် ပါလော။ နတ်ဒေဝတာတို့၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်များသည်လည်း ကျွန်ုပ်နှင့် သင်တို့၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်များကဲ့သို့ပင် မဟုတ်လော။ သူတို့တွင်လည်း ဇရာ မရဏ ရှိသည်မဟုတ်လော။ သို့ဖြစ်လျှင် နတ်ဒေဝတာများအား ယဇ် ပူဇော်ပသခြင်းသည် သင့်မြတ်ကောင်းမွန်မှန်ကန်သည့် အပြုအမူ ဖြစ်ပါ မည်လော။ လူသည် အတ္တမတည်းဟူသော တစ်ခုတည်းသော အရာက လွဲပြီး အခြားအရာတစ်ခုခုကို ပူဇော်ပသသင့်ပါသလော။

အတ္တမကိုကော ဘယ်နေရာမှာ ရှာမည်နည်း။ အတ္တမ၏ နေရာဌာန ဘယ်မှာရှိသနည်း။ အတ္တမသည် အသား၊ အရိုး၊ မဟုတ်။ အတွေး၊ အသိ မဟုတ်။ ယင်းသို့လည်း ပညာရှိများ အမိန့်ရှိထားကြ၏။ သို့ဖြစ်လျှင် အတ္တမ ဘယ်မှာရှိသနည်း။ အတ္တမရှိရာသို့ သွားဖို့ရန်အတွက် တခြား ရှာဖွေသင့် ရှာဖွေအပ်သည့် လမ်းရှိသေးသလော။ ထိုလမ်းကို မည်သူမျှ မညွှန်ပြ။ ထိုလမ်းကို မည်သူမျှမသိ။ သူ့ဖခင်လည်းမသိ။ သူ့ဆရာလည်း မသိ။ မြင့်မြတ်သည့် ဓမ္မဂီတများကလည်း မသိ။ ဗြာဟ္မဏများနှင့် ယင်းတို့ ၏ မြင့်မြတ်သည့် ဓမ္မကျမ်းဂန်များသည် အရာဝတ္ထုအားလုံးကိုသိ၏။ ယင်းတို့သည် အရာဝတ္ထုအားလုံးအတွင်း ထွင်းဖောက်ဝင်ရောက်၏။ ကမ္ဘာ လောကကို ဖန်ဆင်းမှု၊ စကားစတင်ဖြစ်ပေါ်မှု၊ ထွက်သက်၊ ဝင်သက်၊ ဣန္ဒြေတို့၏ အစီအစဉ်၊ နတ်ဒေဝတာတို့၏ အပြုအမူစသည် အားလုံးကို သိ၏။ ယင်းတို့သည် ကျယ်ပြန့်သော အသိဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၏။ သို့ရာ တွင် အရေးကြီးသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို၊ တစ်ခုတည်းသော အရေးကြီး သော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို မသိလျှင် ထိုအရာဝတ္ထုအားလုံးကို သိ၍ကော ဘာအကျိုးကျေးဇူးရှိမည်နည်း။

ဓမ္မကျမ်းဂန်များ၏ များစွာသော ဂါထာတို့သည်လည်းကောင်း၊ အားလုံးထက်ပိုပြီး သာမဝေဒ၏ ဥပနိသျှဒ်တို့သည် လည်းကောင်း ယင်း အတွင်းကျသည့် အရာဝတ္ထုအကြောင်းကို ပြောပြကြသည်။ “သင်၏ ဝိညာဉ်သည် ကမ္ဘာလောကတစ်ခုလုံး ဖြစ်သည်” ဟု ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ ရေးသားထားကြသည်။ အိပ်ပျော်သွားလျှင် လူသည် မိမိ၏ အတွင်းသား

ထဲ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်သွားပြီး အတ္တမ၌ နေထိုင်၏ဟူ၍ ပြောပြထားကြသည်။ ယင်းဂါထာ ပုဒ်ပါဠိများ၌ အံ့ဩဖွယ် ပညာဉာဏ်များ စုနေကြသည်။ ရသေ့သူတော်စင်တို့၏ အသိပညာအားလုံးကို ပျားများသို့မှီးထားသည့် ပျားရည်ကဲ့သို့ စင်ကြယ်သန့်ပြန့်စွာ နှစ်လိုဖွယ်ဘာသာ စကားလုံးများဖြင့် ဖွင့်ပြထားကြသည်။ ဗြာဟ္မဏပညာရှိ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်တို့ သို့မှီးထိန်းသိမ်းထားခဲ့သည့် ယင်းကြွယ်ဝသော အသိပညာ အစုအပုံကို ခပ်လွယ်လွယ် ဥပေက္ခာပြုလိုက်၍ မဖြစ်ပေ။ သို့ရာတွင် ယင်းကြွယ်ဝသော အသိပညာကို ရရှိရုံသာလျှင် မဟုတ်။ သိမြင်ထိတွေ့ခြင်း၌ အောင်မြင်မှု ရှိကြသော ထိုဗြာဟ္မဏများ၊ ထိုပုရောဟိတ်များ၊ ထိုပညာရှင်များ ယနေ့ ဘယ်မှာရောက်ရှိနေကြသနည်း။ အိပ်ပျော်နေစဉ် အတ္တမကို ရရှိပြီး ထိုအတ္တမကို နိုးနေသောအခါ၌လည်းကောင်း၊ အသက်ရှိနေသည့်အခါ၌လည်းကောင်း၊ နေရာအနှံ့အပြား စကား၌လည်းကောင်း၊ အလုပ်၌လည်းကောင်း၊ ထိန်းထားနိုင်သည့် ထိုဉာဏ်ရှင် ပညာရှင်များ ယခု ဘယ်ရောက်နေကြသနည်း။

သိဒ္ဓတ္ထသည် ထိပ်တန်းဗြာဟ္မဏများစွာကို သိ၏။ အားလုံးထက် ပို၍ သူ့ဖခင်သည် မြင့်မြတ်စင်ကြယ်သူ၊ ဉာဏ်ပညာကြီးသူ၊ လေးစားအပ်သူ ဗြာဟ္မဏတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူ့ဖခင်၏ အမူအရာသည် ငြိမ်သက်၏။ မြင့်မြတ်၏။ သူ့ဖခင်၏ ဘဝသည် စင်ကြယ်ကောင်းမြတ်၏။ သူ့ဖခင်၏ စကားများသည် နက်နဲ၏။ သူ့ဖခင်၏ ဦးနှောက်၌ လှပြီးမြင့်မြတ်သော အတွေးအခေါ်များ စု၍နေ၏။ ဤရွေ့ဤမျှ တတ်သိနားလည်နေသော သူ့ဖခင်သည်ပင်လျှင် စိတ်အေးလက်အေးနေရပြီးလော၊ ငြိမ်းချမ်းမှု ရရှိပြီလော။ သူ့ဖခင်လည်း မရောင့်ရဲနိုင်သေးသော သုတေသီတစ်ယောက် ပင်မဟုတ်လော။ သူ့ဖခင်ကော မရောင့်ရဲနိုင်သည့် မွတ်သိပ်မှုဖြင့် ဓမ္မခရီးကို ဆက်မသွားဘူးလော။ ယဇ်ပူဇော်မှုများ၌ လည်းကောင်း၊ ကျမ်းဂန်စာအုပ်များ၌ လည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မဏတို့၏ တရားအဆုံးအမ၌ လည်းကောင်း သူ့ဖခင်သည် မသိသေးသည့်အရာကို မစူးမစမ်း မရှာဖွေဘူးလော။ သူ့ဖခင်သည် အပြစ်အနာအဆာ မရှိသူ ဖြစ်သော်လည်း နေ့စဉ်နေ့တိုင်း

အဘယ့်ကြောင့်မြတ်သော ရေချိုးခြင်းဖြင့် မိမိအပြစ်ကို ဆေးကြောပြီး မိမိကိုယ်ကို စင်ကြယ်အောင် ပြုလုပ်နေသနည်း။ ယင်းသို့ဖြစ်ပါမူ သူ့ဖခင်၏ အဇ္ဈတ္တိကသန္တာန်၌ အတ္တမ မရှိဘူးလော။ သူ့ဖခင်၏ နှလုံးအတွင်း၌ အချက်အလက် မရှိဘူးလော။ လူသည် မိမိ၏ အဇ္ဈတ္တိက သန္တာန်တွင်းမှ သာလျှင် အချက်အလက်ကို ရယူသင့်သည်။ လူသည် အချက်အလက်နှင့် ပြည့်စုံအောင် ပြုသင့်သည်။ ထိုမှတစ်ပါး အခြားသောအရာများသည် ရှာမှီးခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ မိမိကိုယ်ကို လှည့်စားခြင်းသာဖြစ်သည်။

ဤကား သိဒ္ဓတ္ထ၏ အတွေးဖြစ်သည်။ သိဒ္ဓတ္ထ၏ မွတ်သိပ်မှုဖြစ်သည်။ သိဒ္ဓတ္ထ၏ ခံစားမှုဖြစ်သည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် ဆန္ဒောဂယ ဥပနိသျှဒ်မှ တဿဟဝါ ဧတဿ ဗြာဟ္မဏော နာမ သစ္စမိတီ။ အဟရဟဗ္ဗ ဧဝံ ဝိသဂ္ဂ လောကမေတီ ဟူသော ဂါထာပါဠိကို မကြာခဏ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်နေသည်။

နတ်ပြည်နတ်လောကသည် အနီးအနားမှာပင် ရှိသည်ဟု ထင်နေရသည်။ သို့ရာတွင် သိဒ္ဓတ္ထသည် ဘယ်တော့မှ ထိုနတ်ပြည်နတ် လောကသို့ မရောက်။ ဘယ်တော့မှ နောက်ဆုံး မွတ်သိပ်မှုသည် ပြေမသွားခဲ့။ ထို့ပြင် သူသိသော၊ သူ့ကိုတရားအဆုံးအမ ညွှန်ကြားဟောပြောသော ပညာရှိကြီးများ ထဲကလည်း နတ်ပြည်နတ်လောကကို ရောက်ရှိသွားသူဟူ၍လည်း တစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ မရှိ။ ထာဝရမွတ်သိပ်မှု ပြေငြိမ်းသွားသူဟူ၍လည်း တစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ မရှိ။

“ဂေါဝိန္ဒ”

သိဒ္ဓတ္ထသည် သူ့မိတ်ဆွေအား ခေါ်လိုက်သည်။

၁။ သိဒ္ဓတ္ထ ရွတ်သောဂါထာမှာ ဆန္ဒောဂယ ဥပနိသျှဒ် အဋ္ဌမ ပာဂါဌက စတုတ္ထ ခဏ္ဍဂါထာ ၄-၅ ဖြစ်သည်။ ယင်းဂါထာကို စာရေးဆရာ၏ မူရင်းစာ၌ မည်သို့ရေးသားထားသည်ကို မသိရသော်လည်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်၌မူ အနက်အဓိပ္ပာယ်မျှကိုသာ ပြန်ထားသည်။ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကား “အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ဗြဟ္မဟူသောအမည်သည် သစ္စာဖြစ်၏။ ယင်းအချက်ကို တကယ်သိသူသည် နတ်ပြည်နတ်လောကသို့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ရောက်ရှိ၏။”

‘ဂေါဝိန္ဒ၊ လာ ညောင်ပင်အောက် သွားကြရအောင်။ ဟိုမှာ ငါတို့ တရားထိုင်ကြမယ်’

ညောင်ပင်အောက် သွားကြပြီးလျှင် သူတို့သည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အလှမ်းနှစ်ဆယ်လောက်ခွာပြီး ထိုင်လိုက်ကြ၏။ ‘ဥုံ’ကို ရွတ်ရန် စနစ်တကျ ထိုင်ပြီးသောအခါ သိဒ္ဓတ္ထသည် ပရဏဝေါဓန သရောဟုတ္တမာဗြဟ္မတလ္လက္ခယမုစ္စတေ၊ အပရမတေန ဝေဒ္ဓယဗျ သရဝတ္တံ မယော ဘကေ’ ဟူသော ဂါထာပါဠိကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ် လိုက်သည်။

ထုံးစံအတိုင်း တရားထိုင်သည့်အချိန် စေ့သွားသောအခါ ဂေါဝိန္ဒ သည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။ အချိန်မှာ ညနေဆည်းဆာ ရောက်လာလေ ပြီ။ ညနေဆည်းဆာချိန် မြတ်သော ရေချိုးခြင်းကိုပြုရန် အချိန်ရောက်လာ လေပြီ။ ဂေါဝိန္ဒ သိဒ္ဓတ္ထကို ခေါ်လိုက်၏။ သိဒ္ဓတ္ထထံမှ စကားပြန်မရ။ သိဒ္ဓတ္ထသည် နေရာမရွေ့ထိုင်နေရ၏။ ခရီးလှမ်းသော ရည်မှန်းချက်ရှိရာ သို့ စူးစိုက်ကြည့်နေရသည် ထင်ရ၏။ လျှာဖျားကလေးကို သွားကြားထဲ တေ့ထား၏။ ကြည့်ရသည်မှာ အသက်ရှူနေသည်ဟု မထင်ရ။ ထိုအတိုင်း ထိုင်ပြီး တရားဘာဝနာကို ပွားများရင်း၊ ‘ဥုံ’ ကို စဉ်းစားဆင်ခြင်ရင်း မိမိ၏ ဝိညာဉ်ကို မြားကဲ့သို့ ဗြဟ္မရှိရာကို ချိန်ရွယ်ထား၏။

တစ်ခါတုန်းက သမဏအချို့သည် သိဒ္ဓတ္ထ၏ မြို့မှ ဖြတ်သွားကြ ဖူးသည်။ ဒေသစာရီ ခရီးလှည့်လည်နေသည့် ယောဂီသုံးဦးတို့ ဖြစ်ကြ သည်။ သုံးဦးစလုံးပင် ကိုယ်ကာယ ကြံ့လှီခြောက်ကပ်နေသူများ ဖြစ်ကြ ၏။ အရွယ်အားဖြင့်မူ အိုလည်းမအို၊ ပျိုလည်းမပျို၊ သူတို့၏ပခုံး၌ မြေမှုန့်

၁။ သိဒ္ဓတ္ထ ရွတ်ဆိုသောဂါထာမှာ မုဏ္ဍက ဥပနိသျှဒံ ဧကဒဿမ ပပါဠက ဒုတိယ ခဏ္ဍ စတုတ္ထသုတ် ဖြစ်သည်။ ဤနေရာ၌လည်း စာရေးဆရာ၏ မူရင်းစာတွင် မည်ကဲ့သို့ ရေးထားသည်ကို မသိရသော်လည်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်၌မူ အနက် အဓိပ္ပာယ်ကိုသာ ပြန်ထားသည်။ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကား ‘ဥုံ’သည် လေးဖြစ်၏။ မြား သည် အတ္တမဖြစ်၏။ ဗြဟ္မသည် မြား၏ ရည်မှန်းချက်ဖြစ်၏။ လူသည် ထိုရည်မှန်း ချက်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲ ထားသင့်သည်။

မြန်မာပြန်သူ

အလိမ်းလိမ်းကပ်နေ၏။ သွေးစ သွေးနု ပေကျဲနေ၏။ ကိုယ်လုံးတီးများ
 ဖြစ်ကြ၏။ နေရောင်စားသဖြင့် အသားအရေများ မွဲခြောက်ခြောက်ဖြစ်နေ
 ၏။ သူတစ်ပါးနှင့်လည်း ရောရောနှောနှောမရှိ။ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်ဆန်း
 ဖြစ်နေကြ၏။ ကြည့်ရသည်မှာ နှစ်မြို့ဖွယ်လည်းမရှိ။ လူ့အသိုင်းအဝိုင်း
 ထဲ၌ တောခွေးပိန်များ ရောက်လာသကဲ့သို့ ထင်ရ၏။ သူတို့၏ လေးဘက်
 လေးတန်၌ ငြိမ်သက်နေသော အတွေးအသိ ပတ်ဝန်းကျင်လွှမ်းနေ၏။
 သူတို့၏အကျင့်မှာ အပြုမဟုတ်။ အဖျက်ဖြစ်၏။ မိမိတို့၏ ဘဝကို အညှာ
 တာမဲ့စွာ လျစ်လျူရှုထားသူများဖြစ်ကြ၏။

ညနေဆည်းဆာချိန် တရားဘာဝနာပွားများချိန် ကုန်လွန်သွားသော
 အခါ သိဒ္ဓတ္ထက ဂေါဝိန္ဒအား ပြောလိုက်လေသည်။

“မိတ်ဆွေ၊ နက်ဖြန်ခါကျရင် သိဒ္ဓတ္ထတော့ သမဏတွေနောက်
 လိုက်သွားတော့မယ်။ သိဒ္ဓတ္ထလည်း သမဏလုပ်လိမ့်မယ်”

ဂေါဝိန္ဒသည် ထိုစကားကို ကြားရပြီး သူ့မိတ်ဆွေ၏ မျက်နှာပေါ်တွင်
 ပေါ်နေသည့် ခိုင်မြဲသောအဆုံးအဖြတ်ကို မြင်ရသောအခါ ဖြူဖပ်ဖြူရော်
 ဖြစ်သွားသည်။ လေးမှလွတ်လိုက်သော မြားကဲ့သို့ သိဒ္ဓတ္ထ၏ အဆုံး
 အဖြတ်သည် ရည်မှန်းချက်ရှိရာသို့ ရောက်ရှိရေး၌ တိမ်းစောင်းသွားခဲ့
 လှသည်။ သူ့မိတ်ဆွေ၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရုံမျှဖြင့် “အင်း
 အလုပ်တော့စပြီ” ဟု ဂေါဝိန္ဒ သဘောပေါက်သွားသည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည်
 မိမိလမ်း မိမိခရီးကို ထွက်လာခဲ့လေပြီ။ သိဒ္ဓတ္ထ၏ ကံကြမ္မာသည် ပေါ်
 လွင်လာလေပြီ။ သိဒ္ဓတ္ထ၏ ကံကြမ္မာနှင့်အတူတကွ သူ့ကံကြမ္မာလည်း
 ထင်ရှားပြတ်သားလာပြီ။ ယင်းသို့ စဉ်းစားပြီးလျှင် ဂေါဝိန္ဒသည် ငှက်ပျော
 ဖတ်ကဲ့သို့ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသည်။

“သိဒ္ဓတ္ထ၊ မင်းဖခင်က မင်းကို ခွင့်ပေးမှာတဲ့လား”

ဂေါဝိန္ဒက သိဒ္ဓတ္ထကို မေးလိုက်သည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် အိပ်ပျော်နေရာ
 မှ နိုးလာသည့်အလား သူ့မိတ်ဆွေကို ကြည့်လိုက်သည်။ လျှပ်ပြက်သကဲ့
 သို့ တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ဂေါဝိန္ဒ၏ စိုးရိမ်မှု၊ ကြောင့်ကြမှု၊ အားလျော့မှု
 ကို သိရှိနားလည်သွား၏။ ဖြည်းညင်းစွာပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ငါ စကားရှည် မနေချင်တော့ဘူး ဂေါဝိန္ဒ။ နက်ဖြန်ခါ မိုးလင်းတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ငါ သမဏဘဝကို အစပြုတော့မယ်။ ဒီအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နောက်ထပ် စကားမစရင် ကောင်းလိမ့်မယ်”

သိဒ္ဓတ္ထသည် အခန်းတစ်ခန်းထဲ ဝင်သွား၏။ အခန်းထဲတွင် ဖခင်ဖြစ်သူသည် ဖျာပေါ်မှာ ထိုင်နေသည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် သူ့ဖခင်အနောက်ဘက်သွားပြီး သူ့ရောက်ရှိနေကြောင်း သူ့ဖခင် မသိမချင်း မတုန်မလှုပ်ရပ်နေ သည်။ ဖခင်ဗြာဟ္မဏကြီးက မေးလိုက်သည်။

“သိဒ္ဓတ္ထလား။ ဘာပြောချင်လို့လဲ”

သိဒ္ဓတ္ထက အဖြေပေးသည်။

“အဖေ ခွင့်ပြုရင် ကျွန်တော် တစ်ခုပြောချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် နက်ဖြန်ခါ အဖေအိမ်က ထွက်ခွာပြီး သမဏတွေဆီ လိုက်သွားတော့မယ်။ ကျွန်တော် သမဏတစ်ဦး ဖြစ်ချင်တဲ့စိတ်ဆန္ဒ ပြင်းပြနေပါတယ်။ အဖေ အနေနဲ့ ကန့်ကွက်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော် စိတ်ချယုံကြည်ပါတယ်”

ကြယ်တာရာများ ထိုပြတင်းပေါက်ငယ်ကို ဖြတ်ကျော်သွားသည် အထိ ဖခင်ဗြာဟ္မဏကြီးသည် စကားမပြော တုဏှိဘော လုပ်နေ၏။ သားဖြစ်သူကလည်း လက်အုပ်ချီပြီး မတုန်မလှုပ် ရပ်နေ၏။ ဖခင်ဖြစ်သူသည် ဖျာပေါ်၌ ကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့ ထိုင်နေ၏။ ကြယ်တာရာများက ကောင်းကင်ပြင်၌ ဖြတ်ကျော်သွားကြပြီ။ ထိုနောက်မှ ဖခင်ကပြောလေသည်။

“ဒေါသနဲ့ စကားအော်ကျယ်ဟစ်ကျယ်ပြောတာ ဗြာဟ္မဏတွေ အနေနဲ့ မလျော်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ့နှလုံးထဲမှာ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေတယ်။ မင်းဆီက ဒီလိုတောင်းပန်တာမျိုး ငါ နောက်ထပ် မကြားချင်ဘူး”

ဖခင်ဗြာဟ္မဏကြီးသည် ဖြည်းညင်းစွာ ထလိုက်သည်။ သိဒ္ဓတ္ထကမူ လက်အုပ်ချီလျက် မတုန်မလှုပ်ပင် ရပ်မြဲရပ်နေ၏။

“မင်း ဘာစောင့်နေတာလဲ” ဖခင်က မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဘာစောင့်နေတယ်ဆိုတာ အဖေသိပါတယ်” သိဒ္ဓတ္ထက ပြန်ဖြေသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူသည် စိတ်လက်မချမ်းမသာဖြင့် အခန်းထဲကထွက်ပြီး

အိပ်ရာထဲ သွားလဲ့အိပ်နေလိုက်သည်။

တစ်နာရီခန့်မျှ ကြာသွား၏။ သို့ရာတွင် ဗြာဟ္မဏကြီးသည် အိပ်မပျော်သဖြင့် ထပြီး အိမ်ထဲ၌ ဟိုလျှောက်သည်လျှောက် လုပ်နေသည်။ ထို့နောက် အိမ်ထဲက အပြင်ထွက်လိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက်ငယ်မှ ကြည့်လိုက်သောအခါ လက်အုပ်ချီပြီး မလှုပ်မယှက်ရပ်နေသော သိဒ္ဓတ္ထကို တွေ့မြင်ရသည်။ သိဒ္ဓတ္ထ၏ ဝါဖျော့သော အင်္ကျီမှာ တလက်လက် ဖြစ်နေသည်။ နှလုံးထဲတွင် နာကျင်လာသဖြင့် ဖခင်ဗြာဟ္မဏကြီးသည် အိပ်ရာထဲတွင် ပြန်လဲ့လိုက်ပြန်သည်။

နောက်တစ်နာရီ ကြာသွားပြန်၏။ သို့ရာတွင် ဗြာဟ္မဏကြီးသည် အိပ်၍မရသဖြင့် ထပြီး အိမ်ထဲတွင် ဟိုလျှောက်သည်လျှောက် လုပ်နေပြီးနောက် အိမ်အပြင် ထွက်သွားပြန်သည်။ ထိုအခါ လထွက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ပြတင်းပေါက်ငယ်မှ ကြည့်လိုက်ပြန်ရာ လက်အုပ်ချီပြီး မလှုပ်မယှက်ရပ်နေသော သိဒ္ဓတ္ထကို တွေ့ရပြန်သည်။ သိဒ္ဓတ္ထ၏ ညှိသကျည်းပေါ်၌ လရောင်တလက်လက် တောက်နေသည်။ နှလုံးထဲတွင် နာကျင်လာသဖြင့် ဖခင် ဗြာဟ္မဏကြီးသည် အိပ်ရာထဲသွားလဲ့လိုက်ပြန်လေသည်။

ထို့နောက် တစ်နာရီအကြာတွင် တစ်ခါ၊ နှစ်နာရီအကြာတွင် တစ်ခါ ဖခင် ဗြာဟ္မဏကြီးသည် ထထလာပြီး ပြတင်းပေါက်ကနေ ကြည့်၏။ လရောင်အောက်၌ လည်းကောင်း၊ ကြယ်ရောင်အောက်၌ လည်းကောင်း၊ မှောင်ထဲ၌ လည်းကောင်း၊ မလှုပ်မယှက် ရပ်မြဲရပ်နေသော သိဒ္ဓတ္ထကို တွေ့ရ၏။ ထို့နောက် ဖခင်ဗြာဟ္မဏကြီးသည် တစ်နာရီပြီး တစ်နာရီ ချွတ်နင်း နင်းလာပြီး အခန်းထဲ လှမ်းမျှော်ကြည့်၏။ ကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့ မလှုပ်မယှက်သာ ရပ်နေသော သိဒ္ဓတ္ထကို တွေ့ရသည်။ ဗြာဟ္မဏကြီး၏ နှလုံးသားထဲတွင် ဒေါသ၊ သောက၊ ဘယ၊ ဒေါမနဿများ ပြည့်လျှံလာလေသည်။

ထို့နောက် မိုးမလင်းမီ ညဉ့်၏ အပြီးသတ်နာရီ၌ ဖခင်ဗြာဟ္မဏကြီးသည် တစ်ဖန်လာပြီး အခန်းထဲဝင်ကြည့်ပြန်သည်။ သားလုလင်မှာ နေရာမရွေ့၊ ရပ်မြဲပင် ရပ်နေသည်။ ဖခင် ဗြာဟ္မဏကြီးသည် သားဖြစ်သူ

အား အရပ်အမောင်းရှည်သူတစ်ယောက်လိုလို၊ လူစိမ်းသူစိမ်း တစ်ယောက်
လိုလို ထင်မှတ်နေသည်။

“သိဒ္ဓတ္ထ၊ မင်း ဘာကို စောင့်နေတာလဲ” ဖခင်က မေးလိုက်ပြန်လေ
၏။

“ဘာကို စောင့်နေတယ်ဆိုတာ အဖေသိတယ်”

“မင်း မိုးလင်းအထိ၊ မွန်းတည့်အထိ၊ ညနေအထိ ဒီလိုပဲ ရပ်စောင့်နေ
မလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော် ရပ်စောင့်နေမယ်”

“မင်း မောမလာဘူးလား သိဒ္ဓတ္ထ”

“ကျွန်တော်လား မောလာမှာ”

“မင်း အိပ်ပျော်မသွားဘူးလား သိဒ္ဓတ္ထ”

“ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားဖို့ ဝေးပါသေးတယ်”

“မင်း သေမသွားဘူးလား သိဒ္ဓတ္ထ”

“ကျွန်တော်လား သေသွားမှာ”

“အင်း ပြီးတော့ ကိုယ့်ဖခင်စကားကို နားထောင်ရတာထက်
သေလိုက်ရတာကို မင်းသဘောမကျဘူးလား”

“သိဒ္ဓတ္ထဟာ ဘယ်အခါမဆို ကိုယ့်ဖခင်စကားကို နားထောင်
ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် မင်း ကိုယ့်အကြံကို လက်လျှော့လိုက်ပြီလား”

“သိဒ္ဓတ္ထဟာ ကိုယ့်ဖခင်ပြောတာကိုပဲ လုပ်မယ်”

နေ့၏ ရောင်ခြည်ဦးသည် အခန်းထဲ ဝင်ရောက်လာသည်။ သိဒ္ဓတ္ထ
ဒူးအတန်ငယ် တုန်လာသည်ကို ဖခင်ဗြာဟ္မဏကြီး တွေ့ရ၏။ သို့ရာတွင်
သိဒ္ဓတ္ထ၏ မျက်နှာ၌မူ စိုးစဉ်းမျှ တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိ။ ဝေးကွာလှသော
အရပ်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေ၏။ သိဒ္ဓတ္ထသည် မိမိနှင့်အတူ အိမ်၌ ကြာကြာ
နေနိုင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း၊ မိမိတို့ကို စွန့်ခွာထားပြီးပြီ ဖြစ်ကြောင်း
ဖခင်ဗြာဟ္မဏကြီး ရိပ်မိသွား၏။

ဖခင်သည် သိဒ္ဓတ္ထ၏ ပခုံးကို ကိုင်လိုက်သည်။

“မင်း တောထွက်တော့မယ် ဟုတ်လား။ သမဏ လုပ်တော့မယ် ဟုတ်လား။ အကယ်၍ မင်း တောထဲမှာ မြင့်မြတ်တဲ့ တရားအမြင်ကို မြင်တွေ့လိုရှိရင် ပြန်လာပြီး ငါ့ကိုလည်း ညွှန်ကြားသင်ပြပါ။ အကယ်၍ မင်း ဟိုမှာ ဘာမျှ ထူးတာကို မတွေ့ရင်လည်း ပြန်လာခဲ့ပါ။ ငါတို့တစ်ဖန် အတူ နတ်ဒေဝတာတွေကို ယဇ်ပူဇော်ကြမယ်။ ကဲ သွားပေတော့။ မင်း အမေကို နမ်းရှုပ်ပြီး မင်းဘယ်သွားမယ်ဆိုတာကို ပြောပြလိုက်ဦး။ ငါ့ အတွက်တော့ အခု မြစ်ထဲသွားပြီး မြင့်မြတ်တဲ့ရေချိုးခြင်း ပြုလုပ်ချိန် ရောက်လာပြီ”

ဖခင်ဗြာဟ္မဏကြီးသည် သား၏ ပခုံးပေါ်မှ လက်ကိုရုပ်လိုက်ပြီး အပြင်ဘက် ထွက်သွားသည်။ ထွက်သွားမည်ပြုသောအခါ သိဒ္ဓတ္ထသည် ဒယ်မ်းဒယိုင် ဖြစ်နေသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းထားလိုက်ပြီးလျှင် ဖခင် အား ဦးညွှတ်အရိုအသေပြုလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဖခင်ပြောကြားသည့် အတိုင်း ပြုလုပ်ရန် မိခင်ဆီသို့သွားသည်။

အရုဏ်တက်ချိန်၌ အိပ်ပျော်နေသေးသည့်မြို့မှ သိဒ္ဓတ္ထသည် ထုံကျဉ်နေသည့် ခြေထောက်ဖြင့် တစ်လှမ်းချင်း၊ ထွက်ခွာသွားသောအခါ ခပ်ယိုယိုအရိပ်ထစ်စုသည် နောက်ဆုံးပိတ် တဲတစ်ခုအတွင်းမှာ ပေါ်လာပြီးလျှင် ဓမ္မခရီးသည်နှင့် လာဆုံလိုက်လေသည်။

“မင်း ရောက်လာပြီလား” သိဒ္ဓတ္ထက ပြောပြီး ပြုံးလိုက်လေသည်။

“အေး ငါ့ရောက်လာပြီ” ဂေါဝိန္ဒက ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

သမဏတို့နှင့်အတူ

ထိုနေ့ညနေ ဆည်းဆာချိန်တွင် သိဒ္ဓတ္ထနှင့် ဂေါဝိန္ဒတို့သည် သမဏများထံ ရောက်သွားကြသည်။ အတူနေခွင့်ပေးရန်နှင့် တပည့်အဖြစ် လက်ခံရန် သမဏတို့အား တောင်းပန်ကြသည်။ သူတို့၏ တောင်းပန်ချက်ကို လက်ခံ လိုက်လေသည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် သူ၏ အဝတ်အစားများကို လမ်းမှာတွေ့သည့် ဗြာဟ္မဏသူဆင်းရဲတစ်ဦးအား ပေးပစ်လိုက်၏။ ပုဆိုးနှင့် မြေညက်ရောင် အကြမ်းထည် အင်္ကျီရှည်ကြီးကိုသာ ချန်ထားသည်။ တစ်နေ့တစ်ကြိမ်သာ ထမင်းစားတော့၏။ ထမင်းကိုလည်း ဘယ်တော့မှ မချက်တော့။ သီတင်း နှစ်ပတ်အထိ ဥပုသ်စောင့်၏။ သီတင်းလေးပတ်အထိလည်း ဥပုသ်စောင့် ၏။ သူ၏ ခြေထောက်နှင့်ပါးများမှ အသားများ ကွယ်ပျောက်သွားကြပြီ။ သူ၏ ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးကြီး၌ အိပ်မက်ဆန်း အိပ်မက်ထူးများ ထင်ထင်လာကြ၏။ သူ၏ သေးသွယ်သော လက်ချောင်းများ၌ ရှည်လျား သော လက်သည်းကြီးများ ထွက်နေကြသည်။ သူ၏ မေးပေါ်၌ မွဲခြောက် ခြောက် ထူလပျစ် မုတ်ဆိတ်မွေးများ ပေါက်နေ၏။

မိန်းမများကို တွေ့ရသောအခါ သိဒ္ဓတ္ထ၏ အကြည့်သည် စိမ်းစိမ်း ကြီး ဖြစ်နေသည်။ ဝတ်ကောင်းစားလှများ ဝတ်စားဆင်ယင် ထားကြသည့် မြို့သူမြို့သားတို့၏ အကြားမှ ဖြတ်သွားရသောအခါမျိုး၌ စက်ဆုပ်ရွံရှာ လွန်းလှသဖြင့် မဲ့ရွဲသွား၏။ ကုန်ကူးသန်း ရောင်းဝယ်နေကြသည့် သူဌေး

သူကြွယ်များကိုလည်းကောင်း၊ တောကစားထွက်ကြသည့် မင်းညီ
မင်းသားများကို လည်းကောင်း၊ မသာအိမ်တွင် ပရိဒေဝမီး တောက်လောင်
နေကြသူများကို လည်းကောင်း၊ မိမိကိုယ်ကို ပုံအပ်နှင်းနေကြသည့် ပြည့်
တန်ဆာမများကိုလည်းကောင်း၊ ရောဂါသည်ကို ကုသနေသည့် ဆေးဆရာ
များကိုလည်းကောင်း၊ ပျိုးကြဲရမည့်နေ့ရက်ကို ရွေးနေကြသည့် ပုရောဟိတ်
များကိုလည်းကောင်း၊ အချစ်ပလူးနေကြသည့် ချစ်သူများကို လည်း
ကောင်း၊ ကလေးကို ချောမြူနေကြသည့် မိခင်များကိုလည်းကောင်း မြင်
တွေ့ရသည်။ ယင်းအရာအားလုံးသည် တစေ့တစောင်း စောင်းငဲ့ကြည့်
ထိုက်သည့် အရာများပင် မဟုတ်ကြ။ အားလုံး အယောင်ဆောင်များဖြစ်
ကြ၏။ အားလုံးအလိမ်အညာများ ဖြစ်ကြ၏။ အားလုံး ဣန္ဒြေတို့၏
လှည့်စားမှု၊ သုခ၏ လှည့်စားမှု၊ အလှ၏ လှည့်စားမှုဖြစ်၏။ အားလုံး
မချွတ် ပျက်စီးယိုယွင်းရမည်ဖြစ်၏။ ကမ္ဘာလောက၏ အရသာသည်
ခါး၏။ ဘဝသည် ဒုက္ခအတိ ဖြစ်၏။

သိဒ္ဓတ္တ၏ မျက်မှောက်၌ တစ်ခုတည်းသော ရည်မှန်းချက်သာလျှင်
ရှိနေသည်။ ထိုရည်မှန်းချက်ကား ဆိတ်သုဉ်းသွားရန် ဖြစ်သည်။ တဏှာ၊
လောဘ၊ အာသာ၊ သောမနဿ၊ ဒေါမနဿများ ဆိတ်သုဉ်းသွားရန်
ဖြစ်သည်။ အတ္တမကို အမြစ်ဖြုတ်ပစ်ရန် ဖြစ်သည်။ အတ္တမမှ လွတ်မြောက်
ခြင်း၊ ဆိတ်သုဉ်းနေသော နှလုံး၏ ငြိမ်းချမ်းမှုကို တွေ့ထိသိရှိခြင်း၊ ဖြူစင်
သော အတွေးအခေါ်ကို တွေ့ထိသိမြင်ခြင်းများသည် သိဒ္ဓတ္တ၏ ရည်မှန်း
ချက်ဖြစ်သည်။ အကြင်အခါ၌ အတ္တမကို အနိုင်ရ၏။ အကြင်အခါ၌
အတ္တမ ကွယ်လွန်သွား၏။ အကြင်အခါ၌ အာသာဆန္ဒနှင့် လောဘ ငြိမ်း
သွား၏။ ထိုအခါ၌ နောက်ဆုံးအရာသည် နိုးကြားလာလိမ့်မည်။ ဘဝ၏
အတွင်းသားသည် ပေါ်ပေါက်လာလိမ့်မည်။ ယင်းသည် အတ္တမ မဟုတ်
တော့ပေ။ ယင်းသည် ကြီးကျယ်သော လျှို့ဝှက်ချက် ဖြစ်သည်။

သိဒ္ဓတ္တသည် ချစ်ချစ်တောက် နေပူကျဲတဲကြီးထဲ၌ ရေကလည်းငတ်၊
အခံရလည်း ခက်ခက်ဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ ရေငတ်ခြင်း
နှင့် အခံရခက်ခြင်းကို သတိမေ့သွားသည်အထိ မတ်တတ်ရပ်နေသည်။

မိုးရွာကြီးထဲ၌ မတုန်မလှုပ် ရပ်နေသည်။ သူ၏ ဆံပင်များမှ ထုံကျဉ် နေသော ပခုံးအပေါ်သို့ လည်းကောင်း၊ ထုံကျဉ်နေသော တင်ပါးနှင့် ခြေထောက်ပေါ်သို့ လည်းကောင်း မိုးရေများ တစ်စက်စက်ကျနေသည်။ ယောဂီသည် သူ၏ ပခုံးနှင့်ခြေထောက်များ အထုံအကျဉ် ရပ်သွားသည် အထိ မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ ပခုံးနှင့်ခြေထောက်များ မလှုပ်တော့သည် အထိ မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် ဆူးပေါ်၌ ငြိမ်သက်စွာ အိပ်နေ သည်။ နာကျင်လှသော အရေပြားမှ သွေးတစ်စက်စက် ကျနေသည်။ ပြည် ဖြစ်လာသည်။ သွေး မကျတော့သည်အထိ၊ မစူးရှ မနာကျင်တော့သည် အထိ တုံးလုံးပင် ဖြစ်နေသည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်ပြီးလျှင် အသက်ရှူလျော့သည်။ အသက်နည်းနည်း ရှူကြည့်သည်။ အသက်ရှူရပ်ကြည့်သည်။ ဝင်သက်ကို ရှူသည့်ခဏ၌ နှလုံးသွေးအခုန် ငြိမ်သက်သွားအောင် အလေ့အကျင့် ပြုလုပ်သည်။ နှလုံးသွေးအခုန်နည်းသွားအောင် အလေ့အကျင့် ပြုလုပ် သည်။ နှလုံးသွေး အခုန်ရပ်သွားသည်အထိ အလေ့အကျင့် ပြုလုပ်သည်။

သမဏကြီးများ၏ ညွှန်ကြားပြောပြချက်အရ သိဒ္ဓတ္ထသည် သမဏ ထုံးတမ်းစဉ်လာအားလျော်စွာ ကိုယ်ကာယကို ဒဏ်ထားကျင့်ခြင်း၊ တရား ဘာဝနာပွားများခြင်းများကို ပြုလုပ်သည်။ ဥဗ္ဗိုင်းတစ်ကောင်သည် ဝါးရုံ တောပေါ်မှ ပျံသန်းလာသည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် ဥဗ္ဗိုင်း၏ ဝိညာဉ်ကို မိမိ၏ ဝိညာဉ်ထဲသို့ သွတ်သွင်းလိုက်ပြီး တောနှင့်တောင်များပေါ်သို့ ပျံသန်း သွားသည်။ ဥဗ္ဗိုင်းတစ်ကောင် ဖြစ်သွားသည်။ ငါးများကို စားသည်။ ဥဗ္ဗိုင်းဆာနည်းမျိုး ဆာလာသည်။ ဥဗ္ဗိုင်းစကားကို ပြောသည်။ ဥဗ္ဗိုင်း သေနည်းမျိုး သေသွားသည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် လတာပြင်ပေါ်၌ တောခွေးအသေကောင်ကို တွေ့ သည်။ သူ၏ ဝိညာဉ်သည် တောခွေးအသေကောင်ထဲ ဝင်လိုက်သည်။ တောခွေးအသေကောင် ဖြစ်သွားသည်။ လတာပြင်ပေါ်၌ လဲကျသွားသည်။ ဖူးရောင်လာသည်။ ပုပ်ပွလာသည်။ ယိုယွင်းပျက်စီးသွားသည်။ ခွေးအများ က အပိုင်းပိုင်း အပြတ်ပြတ် ကိုက်ဖြတ်လိုက်သည်။ လင်းတများက ချီယူ

သွားသည်။ အရိုးစု အရိုးပုံသာ ကျန်တော့သည်။ မြေကြီး၊ မြေမှုန့် ဖြစ်သွားပြီး ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ရောနှောသွားသည်။

ထို့နောက် သိဒ္ဓတ္တ၏ ဝိညာဉ်သည် တစ်ဖန်ပြန်လာသည်။ သေဆုံးသည်။ ယိုယွင်းပျက်စီးသည်။ မြေကြီးနှင့် ရောနှောသွားသည်။ ဘဝစက်ရဟတ်၏ ဒုက္ခအပြည့်ဖြစ်သော အပတ်များကို တွေ့ကြုံသိရှိရသည်။ ဘဝစက်ရဟတ်၏ အပတ်ပြည့်သောအခါ၌၊ အကြောင်းများ၏ အဆုံးသတ် ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ၌၊ ဒုက္ခကင်းဝေးသော ထာဝရကာလ စတင်သောအခါ၌ သိဒ္ဓတ္တသည် ချောက်ကမ်းပါးကာဆီးနေရာဝယ် ရပ်လိုက်ရသော တောလိုက်မုဆိုးကဲ့သို့ မွတ်သိပ်ခြင်း အသစ်ဖြင့် ရပ်စောင့်နေသည်။

သိဒ္ဓတ္တသည် မိမိ၏ ဣန္ဒြေတို့ကို နှိပ်ကွပ်ပစ်သည်။ မိမိ၏ သညာကို ချိုးနှိမ်ပစ်သည်။ မိမိ၏ အတ္တမမှ အရာအထောင်သောနည်းအားဖြင့် လွတ်မြောက်သွားသည်။ သိဒ္ဓတ္တသည် တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သွားသည်။ တိရစ္ဆာန်အသေကောင်ဖြစ်သွားသည်။ ကျောက်ဖြစ်သွားသည်။ သစ်သား ဖြစ်သွားသည်။ ရေဖြစ်သွားသည်။ အကြိမ်တိုင်း အခါတိုင်း၌ အသက်ပြန်ရှင်လာသည်။ အတ္တမ ပြန်ဖြစ်လာသည်။ ဘဝ စက်ရဟတ်အတွင်း ပြန်လည်ကျရောက်လာသည်။ မွတ်သိပ်မှု ဖြစ်လာသည်။ မွတ်သိပ်မှုကို အနိုင်ရသည်။ တစ်ဖန် မွတ်သိပ်မှုအသစ် ဖြစ်လာသည်။

သိဒ္ဓတ္တသည် သမဏများထံမှ များစွာ သင်ကြားတတ်မြောက်ခဲ့ပြီ။ အတ္တမကိုဖျောက်သည့် နည်းလမ်းများစွာကို သင်ကြားတတ်မြောက်သည်။ ဒုက္ခဝေဒနာကို ခံစားခြင်း၊ ဒုက္ခဝေဒနာကို အနိုင်ရခြင်း၊ ဆာလောင်ခြင်း၊ မွတ်သိပ်ခြင်း၊ မောပန်းခြင်းများမှ တစ်ဆင့် မိမိကိုယ်ကို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်း လမ်းမတစ်လျှောက် လျှောက်သွားသည်။ တရားဘာဝနာ ပွားများအား ထုတ်ခြင်း၊ မိမိ၏ စိတ်နှလုံးအား အရိပ်အယောင်ကင်းခြင်းများမှ လွတ်ကင်းစေခြင်းများ ပြုလုပ်ပြီး မိမိကိုယ်ကို ဒဏ်ထားခြင်း လမ်းမပေါ်လျှောက်သွားသည်။ သိဒ္ဓတ္တသည် ယင်းလမ်းများမှလည်းကောင်း၊ အခြားလမ်းများမှလည်းကောင်း၊ လမ်းအသွယ်သွယ်မှ လျှောက်သွားနည်းကို သင်ကြား

တတ်မြောက်သည်။ အကြိမ်ရာထောင်များစွာ မိမိအတ္တမကို ဖျောက်ထားပြီး နေ့ရက်ပေါင်းများစွာ သုညဘဝဖြင့် နေထိုင်သည်။ ယင်းနည်းများဖြင့် အတ္တမကို ဖယ်ထားသော်လည်း အပြီးသတ်၌မူ အမြဲမပြတ်ပင် အတ္တမသည် သူ့ထံပြန်လာသည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် အကြိမ်ပေါင်းရာထောင် အတ္တမမှ ပြေးထွက်သွားပြီး သုညအဖြစ်ဖြင့်နေသော်လည်း၊ တိရစ္ဆာန်အဖြစ်၊ ကျောက်အဖြစ်ဖြင့် နေသော်လည်း အတ္တမသို့ ပြန်ရောက်လာမည်မှာ မလွဲမရှောင်သာ ဖြစ်၏။ နေပူထဲမှာဖြစ်စေ၊ လရောင်အောက်မှာဖြစ်စေ၊ အရိပ်ထဲမှာဖြစ်စေ၊ မိုးရွာထဲမှာဖြစ်စေ မိမိကိုယ်ကို တစ်ဖန်ပြန်တွေ့ရမည့်ခဏမှာ မလွဲမရှောင်သာဖြစ်၏။ အတ္တမတစ်ဖန် ပြန်ဖြစ်လာရမည်ဖြစ်၏။ ဒုက္ခ အပြည့်ဖြစ်သော ဘဝစက်ရဟတ်၏ နှိပ်စက်မှုကို တစ်ဖန်ခံစားရမည်ဖြစ်၏။

သိဒ္ဓတ္ထနှင့်အတူ သိဒ္ဓတ္ထ၏ အရိပ်ဖြစ်သော ဂေါဝိန္ဒရှိနေသည်။ သူလည်း ခရီးတူပင် သွားခဲ့သူဖြစ်သည်။ အလုပ်တူပင် လုပ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရိုင်းပင်းမှု လိုအပ်သည့် အခါမျိုးနှင့် တရားအလေ့အကျင့်အကြောင်း ပြောလိုသည့်အခါမျိုးမှ လွဲပြီး အချင်းချင်း စကားပြောခဲ့ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ သူတို့နှစ်ဦးသည် မိမိတို့ စားဖို့ရန်အတွက်နှင့် မိမိတို့ ဆရာသမားများ စားဖို့ရန်အတွက် ရွာများသို့ အတူတကွ ဆွမ်းခံထွက်ကြသည်။

တစ်နေ့သ၌ ဆွမ်းခံသွားရင်း သိဒ္ဓတ္ထက မေးလိုက်သည်။

“ဂေါဝိန္ဒ၊ မင်း ဘယ်လိုသဘောရလဲ။ ငါတို့ တိုးတက်မှု ရှိလာပြီ ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်ကို ရောက်လာပြီလို့ မင်းထင်သလား။”

ဂေါဝိန္ဒက ပြန်ဖြေသည်။

“ငါတို့ အများကြီး သင်ကြားခဲ့ပြီးပြီ။ အခုလည်း သင်ကြားနေဆဲပဲ။ မင်းကြီးကျယ်တဲ့ မဟာသမဏတစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မယ် သိဒ္ဓတ္ထ။ မင်းဟာ လေ့ကျင့်ခန်းဟူသမျှကို ဆုတ်ဆိုင်းခြင်းမရှိဘဲ သင်ယူတတ်မြောက်တယ်။ သမဏကြီးများက မင်းကို မကြာခဏပဲ ချီးကျူးနေကြတယ်။ တစ်နေ့ကျရင် မင်းတော့ တကယ့်ထိပ်တန်း ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်လာလိမ့်မယ် သိဒ္ဓတ္ထ။”

“ငါကတော့ အဲဒီလိုမထင်ဘူး မိတ်ဆွေ။ ဒီသမဏတွေဆီက ငါ သင်ကြားတတ်မြောက်တဲ့အရာမျိုးကိုတော့ တည်းခိုစခန်းများမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်ပြည့်တန်ဆာမဆီကဖြစ်ဖြစ်၊ ပြီးတော့ ဘယ်ကူလီအလုပ်သမားဆီ ကဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်ကြွေအန် ကစားသမားဆီကဖြစ်ဖြစ် အခုထက်မြန်မြန်၊ အခုထက်လွယ်လွယ် သင်ယူတတ်မြောက်နိုင်တယ်။

“သိဒ္ဓတ္ထကလည်း ကျီစယ်နေပြန်ပါပြီ။ ဒီမဟုတ်တယုတ်လူတွေ ဆီက ဘာဝနာပွားနည်းတို့၊ အာနာပါဏ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းနည်းတို့၊ ဆာ လောင် မွတ်သိပ်ခြင်းနဲ့ နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်းတို့ကို လျစ်လျူရှုနည်းတို့ မင်း သင်ယူလို့ ရပါ့မလား”

သိဒ္ဓတ္ထက တစ်ကိုယ်တည်း ပြောနေသကဲ့သို့ပင် ဖြည်းဖြည်းအေး အေးပင် ပြောနေသည်။ “တရားဘာဝနာ ပွားများတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ။ ကိုယ်ကာယကို အလေးမပြု ဂရုမထားခြင်းဆိုတာ ဘာလဲ။ ဥပုသ်စောင့် ခြင်းဆိုတာ ဘာလဲ။ အာနာပါဏ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းခြင်းဆိုတာ ဘာလဲ။ အဲဒါတွေအားလုံးဟာ မိမိကိုယ်က ထွက်ပြေးခြင်းဖြစ်တယ်။ အတ္တမက ထွက်ပြေးခြင်းဖြစ်တယ်။ ကိုယ်ကာယရဲ့ ဝေဒနာက ကင်းလွတ်အောင် လုပ်တဲ့ ယာယီအစီအမံဖြစ်တယ်။ နာကျင်မှုနဲ့ ဘဝရဲ့ ချွတ်ယွင်းမှု ပျောက်သွားအောင်လုပ်တဲ့ ယာယီကုစားချက် ဖြစ်တယ်။ အဲဒီလိုထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်နည်းနဲ့ ယာယီကုစားနည်းမျိုးတော့ လှည်းမောင်းသမားလည်းပဲ လုပ်တတ်တာပဲ။ တည်းခိုစခန်းမှာ ဆန်အရက်ကို ဖြစ်ဖြစ်၊ အုန်းရည်အရက် ကို ဖြစ်ဖြစ် ခွက်ဆင့်သောက်ချလိုက်တာဟာ အဲဒီနည်းမျိုးပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒီအခါမှာ ကိုယ့်အတ္တမကို သတိမရတော့ဘူး။ ကိုယ့်ဘဝကို သတိမရ တော့ဘူး။ ဘဝရဲ့ ဒုက္ခနဲ့ဘဝရဲ့ဝေဒနာဆိုတာကို မသိတော့ဘူး။ အဲဒီအခါ မှာ ဒုက္ခက ယာယီလွတ်မြောက်မှုကို ခံစားရတယ်။ သေရည် အရှိန်တက် နေတဲ့အခါ သူလည်းပဲ သိဒ္ဓတ္ထနဲ့ ဂေါဝိန္ဒတို့ ရှည်လျားကြာမြင့်လှတဲ့ လေ့ ကျင့်ခန်းများနဲ့ မိမိတို့ကိုယ်က လွတ်မြောက်အောင်လုပ်ပြီး သုညအဖြစ်နဲ့ နေတဲ့ အခါမျိုးမှာ တွေ့တဲ့အရာမျိုးကို သူလည်းပဲ တွေ့တာပါပဲ”

“သိဒ္ဓတ္ထကလည်း လှည်းမောင်းသမား မဟုတ်ဘူး၊ သမဏတွေက

လည်း အရက်သမား မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိလျက်နဲ့ မင်း ဒီလိုပြောတယ်။ အရက်သမားတစ်ယောက်ဟာလည်း ဒုက္ခက လွတ်မြောက်မှုရှိတယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ ယာယီအေးချမ်းမှု ရှိတယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အေးချမ်းမှု လွတ်မြောက်မှုဟာ တဒင်္ဂမျှသာ ဖြစ်တယ်။ ခဏအတွင်းမှာ ပျောက်သွားပြီး နဂိုအတိုင်း ပြန်ဖြစ်တာပဲ။ အရက်သောက်တဲ့အတွက် ပညာဉာဏ်လည်း ရင့်သန်မလာဘူး။ ဗဟုသုတလည်း တိုးမလာဘူး။ မြင့်ရာသို့လည်း ရောက်မလာဘူး။”

သိဒ္ဓတ္ထက ပြုံးပြီး ပြန်ပြောသည်။

“ငါ ဘယ်တော့မှ အရက်သမား မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့လှေကျင့်ခန်းတွေနဲ့ ငါ့ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းမှုတွေမှာ သိဒ္ဓတ္ထဆိုတဲ့ ငါဟာ တိုတောင်းလှတဲ့ အေးချမ်းမှုကိုသာ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ အသိဉာဏ်နဲ့ နိဗ္ဗာန်နဲ့တော့ ဗိုက်ထဲမှာ ပဋိသန္ဓေတည်စ ကလေး ဝေးသလောက်ပဲ ငါလည်း ဝေးတာပဲ။ အဲဒါကို ငါကောင်းကောင်း နားလည်တယ် ဂေါဝိန္ဒ။”

မိမိတို့၏ သီတင်းသုံးဖော်နှင့် မိမိတို့၏ ဆရာသမားများအတွက် ဆွမ်းခံထွက်သော တစ်ကြိမ်တွင်လည်း သိဒ္ဓတ္ထက စကားစပြန်လေသည်။

“ဂေါဝိန္ဒ၊ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ ငါတို့ လမ်းမှန်ပေါ်ရောက်နေတာ ဟုတ်ရဲ့လား။ ငါတို့ အသိဉာဏ် ရရှိရဲ့လား။ ငါတို့ နိဗ္ဗာန်အနီးကို ရောက်လာရဲ့လား။ ဘဝသံသရာ စက်ရဟတ်က လွတ်မြောက်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီလမ်းပေါ်ရောက်လာတဲ့ ငါတို့ဟာ ဘဝသံသရာ စက်ရဟတ်ထဲမှာပဲ လည်နေရတယ် မဟုတ်လား။”

“ငါတို့ အများကြီး သင်ကြားတတ်မြောက်ပြီးပြီ သိဒ္ဓတ္ထ။ နောက်ထပ်သင်ကြားတတ်မြောက်ဖို့လည်း အများကြီးကျန်သေးတယ်။ ငါတို့ ဘဝသံသရာ စက်ရဟတ်ထဲမှာ လည်နေတာမဟုတ်ဘူး။ အပေါ်ကို တက်နေကြခြင်းသာဖြစ်တယ်။ လမ်းကကြောင်လိမ်လှေကားအတိုင်းပဲ။ ငါတို့အထစ်တွေအများကြီး ကျော်တက်လာပြီးပြီ။”

“ငါတို့ရဲ့ အတော်ဆုံးအရာဖြစ်တဲ့ အကြီးဆုံး သမဏဟာ အသက်ဘယ်လောက်ရှိလိမ့်မယ်လို့ မင်းထင်သလဲ။”

“ငါ့အထင် ပြောရရင်တော့ အကြီးဆုံးသမဏဟာ အသက် ခြောက် ဆယ်လောက်ရှိပြီ ထင်တယ်”

“သူ့ အသက်ခြောက်ဆယ်ရှိပြီ။ ဒါပေမဲ့ အခုအထိ နိဗ္ဗာန်ကို မရရှိသေးဘူး။ အသက်ခုနှစ်ဆယ် ရှိလာလိမ့်မယ်။ အသက်ရှစ်ဆယ် ရှိလာ လိမ့်မယ်။ မင်းနဲ့ငါလည်းပဲ လေ့ကျင့်ခန်းတွေ လုပ်ရင်းနဲ့၊ ဥပုသ်တွေစောင့် သုံးရင်းနဲ့၊ တရားဘာဝနာတွေကို စီးဖြန်းပွားများရင်းနဲ့ သူ့လိုပဲ ကြီးလာ လိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ နိဗ္ဗာန်ကိုတော့ ရမှာမဟုတ်ဘူး။ နိဗ္ဗာန်ကိုတော့ သူလည်း ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ငါတို့လည်း ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီသမဏတွေထဲက တစ် ယောက်မှ နိဗ္ဗာန်ကို ရမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါယုံကြည်တယ်။ ငါတို့ နှစ် သိမ့်မှုကိုသာ ရရှိတယ်။ မိမိကိုယ်ကို မိမိပြန်လှည့်စားတဲ့ နည်းပရိယာယ် ကိုသာ ငါတို့ သင်ကြားတတ်မြောက်တယ်။ လိုအပ်တဲ့အရာ၊ မှန်ကန်တဲ့ နည်းလမ်းကိုတော့ ငါတို့ရရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။”

“ဒီလို ထိတ်လန့်စရာ စကားတွေကို မပြောစမ်းပါနဲ့ သိဒ္ဓတ္ထ။ ဒါ လောက်များတဲ့ ပညာရှင်တွေထဲက၊ ဒါလောက်များတဲ့ ဗြာဟ္မဏတွေထဲက၊ ဒါလောက်များတဲ့ တရားရှင် သမဏတွေထဲက၊ ဒါလောက်များတဲ့ သုတေ သီတွေထဲက၊ ဒါလောက်များတဲ့ ဘဝရဲ့အတွင်းသားကို ရှာမှီးနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တွေနဲ့ ယောဂီတွေထဲက တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ လမ်းမှန်ကို မတွေ့ဘူး ဆိုတာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။”

သိဒ္ဓတ္ထက စိတ်မကောင်းခြင်းနှင့် ပြက်ရယ်ပြုခြင်း ရောနှောနေသည့် အသံဖြင့် ပြန်ပြောလေသည်။ ပျော့ပျောင်းသော သူ၏စကားတွင် ဝမ်းနည်း သံပါသလောက်ပင် သရော်သံလည်း ပါနေသည်။

“မင်းနဲ့အတူ ကြာမြင့်စွာ လျှောက်လာခဲ့တဲ့ ဒီသမဏတွေရဲ့ လမ်း ကိုတော့ မင်းမိတ်ဆွေ မကြာခင် စွန့်ရလိမ့်မယ်။ ဂေါဝိန္ဒ။ ငါ့ဆီမှာ မွတ်သိပ် မှု ရှိနေတယ်။ ဒီသမဏတွေရဲ့ လမ်းပေါ်မှာ ငါ့ မွတ်သိပ်မှုဟာ လျော့နည်း မသွားခဲ့ဘူး။ ငါဟာ အခါခပ်သိမ်းပဲ အသိပညာအတွက် မွတ်သိပ်နေ တယ်။ ငါ့မှာ အမေးပုစ္ဆာတွေ၊ ပြဿနာတွေ အပြည့်ဖြစ်နေတယ်။ နှစ်ပေါင်း များစွာ ငါ ဗြာဟ္မဏတွေကို မေးခွန်းထုတ်လာခဲ့တယ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ

ငါ ဝေဒကျမ်းဂန်များကို မေးခွန်းထုတ်လာခဲ့တယ် ဂေါဝိန္ဒ။ ငါ ကြံ့ကို မေးခွန်းထုတ်မိရင်၊ လူဝံကို မေးခွန်းထုတ်မိရင် ကောင်းချင်ကောင်းလိမ့် ဦးမယ်။ လူဟာ ဘာကိုမျှ မသိနိုင်ဘူးဆိုတဲ့အချက်ကို သိဖို့ရန်အတွက် ငါအချိန် အများကြီး အကုန်ခံခဲ့ရတယ်။ အခုလည်း အဆုံးမသတ်သေးဘူး။ ငါယုံကြည်တဲ့ အချက်တစ်ခုရှိတယ်။ အရာဝတ္ထုတိုင်းရဲ့ အနှစ်သာရထဲမှာ ငါတို့သိခြင်းလို့ မခေါ်နိုင်တဲ့၊ သိခြင်းမှအပဖြစ်တဲ့ အရာဝတ္ထုအချို့ရှိတယ် မိတ်ဆွေ။ တစ်ခုတည်းသော အသိပညာသာလျှင်ရှိတယ်။ အဲဒီ အသိပညာ ဟာ အတ္တမဖြစ်တယ်။ အဲဒီအသိပညာဟာ မင်းမှာလည်းရှိတယ်။ ငါ့မှာ လည်းရှိတယ်။ သတ္တဝါတိုင်းမှာ ရှိတယ်။ ငါ တစ်နေ့တခြား ယုံကြည်လာ တာကတော့ အဲဒီအသိပညာရဲ့ အကြီးဆုံးရန်သူဟာ ငါတို့အသိပညာရှင် လို့ ခေါ်တဲ့အရာ ဖြစ်တယ်။ ငါတို့ အသိပညာလို့ ခေါ်တဲ့အရာ ဖြစ်တယ်”

ထိုအခါ ဂေါဝိန္ဒသည် လမ်းပေါ်၌ ရပ်တန့်လိုက်ပြီးလျှင် လက်ကို မြှောက်ပြီး ပြောလေသည်။

“သိဒ္ဓတ္ထ၊ ဒီလိုစကားတွေပြောပြီး ကိုယ့်မိတ်ဆွေကို စိတ်မကောင်း အောင် မလုပ်ပါနဲ့။ တကယ်ပြောတာ။ မင်းစကားတွေကို ကြားရတာ ငါ သိပ်စိတ်ထိခိုက်သွားတယ်။ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ တကယ်လို့ မင်းပြော သလို အသိပညာဆိုတာကို မရဘူးဆိုရင် ငါတို့ရဲ့ ရှိခိုးဝတ်ပြုမှုများဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မှာလဲ။ ဗြာဟ္မဏတွေရဲ့ ကြည်ညိုဖွယ်နဲ့ သမဏတွေ ရဲ့ လေးစားမြတ်နိုးဖွယ်များဟာ ဘယ်မှာလာ အဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မှာလဲ။ သိဒ္ဓတ္ထ၊ ကမ္ဘာလောကရဲ့ အရာဝတ္ထုဟူသမျှဟာ ဘာဖြစ်ကုန်ကြမလဲ။ ကမ္ဘာမြေပြင် အပေါ်မှာ မြင့်မြတ်စင်ကြယ်တဲ့ အရာဝတ္ထုရယ်လို့ ဘယ်မှာ ရှိတော့မှာလဲ”

ဂေါဝိန္ဒသည် ဥပနိသျှဒ်ထဲမှ ဂါထာတစ်ပုဒ်ကို တစ်ကိုယ်တည်း ညည်းနေလေသည်။

“အကြင်သူ၏ စင်ကြယ်သော နှလုံးသားသည် အတ္တမအတွင်း၌ မြုပ်နှစ်နေ၏။ ထိုသူသည် စကားဖြင့် ပြောပြခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်သော မြတ်သောသုခကို တွေ့ထိခံစားရသည်”

သိဒ္ဓတ္ထသည် စကားဆက်မပြောဘဲ ဂေါဝိန္ဒ ရွတ်ဆိုသောစာကို အတန်ကြာ စဉ်းစားနေလေသည်။

မှန်သည်။ စဉ်းစားနေသည်။ ဦးခေါင်းကို ငိုက်စိုက်ချပြီး စဉ်းစား နေသည်။ “ငါတို့ စင်ကြယ်မြင့်မြတ်သည်ဟု ထင်နေသော အရာတွေထဲက ဘာများ ကျန်တော့သနည်း။ ဘာများ ထိန်းသိမ်း ကာကွယ်ထား၍ ရတော့သနည်း” သိဒ္ဓတ္ထသည် ဦးခေါင်းကို ယမ်းလိုက်သည်။

လုလင်နှစ်ဦးသည် သမဏများနှင့်အတူ နေထိုင်ပြီး သုံးနှစ်တာမျှ သမဏများ ညွှန်ကြားပြသသည့် ယောဂအကျင့်များကို ကျင့်ကြံအားထုတ် နေရင်း တစ်နေ့သောအခါ ကောလာဟလ သတင်းတစ်ခုကို ကြားကြရ သည်။ ဂေါတမဗုဒ္ဓဟူ၍ အမည်တွင်သည့် ယောကျ်ားမြတ် အာဇာနည် တစ်ပါး ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ကမ္ဘာလောက၏ ဆင်းရဲ ဒုက္ခ ဟူသမျှအပေါ်မှာ အနိုင်ရရှိထားသူဖြစ်သည်။ ဘဝသံသရာ စက် ရဟတ်ကို ရပ်တန့်ထားသူဖြစ်သည်။ ဒေသစာရိတ္တချိပြီး တရားဒေသနာ ဟောကြားနေသည်။ ဂေါတမဗုဒ္ဓတွင် တပည့်တပန်းများရှိသည်။ ပစ္စည်း ဥစ္စာ အိမ်ရာဟူ၍ ဘာမျှမရှိ၊ မိန်းမလည်းမရှိ။ ယောဂီများကဲ့သို့ အဝါရောင် သင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံထားသည်။ သို့ရာတွင် မျက်ခုံးမှာမူ ထည်ဝါလှသည်။ ဂေါတမဗုဒ္ဓသည် မြင့်မြတ်သောပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။ ဗြာဟ္မဏများ၊ မင်းညီ မင်းသားများသည် သူ့ရှေ့တွင် ဦးညွှတ်ပြီး သူ့တပည့်တပန်း ဖြစ်ကုန် ကြသည်။

ထိုသတင်း၊ ထိုကောလာဟလ၊ ထိုအကြောင်းကို လူအများ ကြားသိ နေရသည်။ အရပ်ထက်ဝန်းကျင်တွင်လည်း ထိုသတင်း၊ ထို ကောလာ ဟလ၊ ထိုအကြောင်း ပျံ့နှံ့၍နေသည်။ ထိုအကြောင်းကို ဗြာဟ္မဏများက မြို့ပေါ်တွင် ဆွေးနွေးပြောကြားနေကြ၏။ သမဏများက တောထဲတွင် ဆွေးနွေးပြောကြားနေကြ၏။ ဂေါတမဗုဒ္ဓ၏ အမည်နာမသည် လူငယ် လူရွယ်တို့၏ နားအထိ ရောက်နေသည်။ အချို့က အကောင်းပြောကြပြီး အချို့က မကောင်းပြောကြသည်။ အချို့က ချီးကျူးကြပြီး အချို့က မေးငေါ့ ကြသည်။

တိုင်းပြည် တစ်ပြည်ပြည်၌ ပုလိပ်ရောဂါ ကပ်ဆိုက်လာလျှင် ကော
 လာဟလသတင်း ပြန့်တက်လာသည်။ ဘယ်လိုကောလာဟလ သတင်း
 မျိုး ပြန့်လာတတ်သနည်းဆိုလျှင် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ရှိသည်။ ပညာရှင်
 တစ်ယောက်ရှိသည်။ တန်ခိုးရှင်တစ်ယောက်ရှိသည်။ သူ စကားပြောလိုက်
 ရုံမျှဖြင့် ရောဂါဝေဒနာပျောက်သည်။ သူ့အသက်ရှူရုံမျှဖြင့် လူမမာ လူ
 ကောင်းပကတိဖြစ်သည်။ ထိုသတင်း အရပ်ထက်ဝန်းကျင်တွင် ပျံ့နှံ့သွား
 သည့်အခါ ထိုသတင်းကို ယုံသူလည်းရှိသည်။ မယုံသူလည်းရှိသည်။ သို့
 ရာတွင် အားလုံးက ထိုသတင်းကို စိတ်ဝင်စားကြ၏။ အရေးတယူ ပြောကြ
 ၏။ သတင်းကြားလျှင် ကြားခြင်းကို ကယ်တင်ရှင် ယောက်ျားမြတ် အာဇာ
 နည်ကို ဖူးတွေ့ရန် အပြေးအလွှားသွားကြသူ ပုဂ္ဂိုလ်များလည်း အများအ
 ပြားရှိသည်။

ထိုနည်းတူစွာ သကျနွယ်ဖွား ဂေါတမဗုဒ္ဓ၏ နှစ်သက်မြတ်နိုးဖွယ်
 သတင်းသည်လည်း တစ်တိုင်းတစ်ပြည်လုံးတွင် ပျံ့နှံ့သွား၏။ ယုံကြည်သူ
 လိုလားသူများ ပြောကြသည်။ ဂေါတမဗုဒ္ဓသည် မြတ်သောဉာဏ်ရှိသူ
 ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။ ပုဗ္ဗေနိဝါသဉာဏ်ရှိသူ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။ အတိတ်ဘဝက
 အကြောင်းအရာများကို သိသည်။ နိဗ္ဗာန်ကို ရရှိသူပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။
 သံသရာစက်ရဟတ်က ထွက်မြောက်လွတ်ကင်းသူ ဖြစ်သည်။ ဒုက္ခအပြည့်
 ဖြစ်သည့် ဘဝသံသရာ စက်ရဟတ်အတွင်းသို့ နောက်ထက် မသက်ဆင်း၊
 မကျရောက်ရတော့။ အံ့ဩဖွယ်၊ မယုံကြည်နိုင်ဖွယ် အကြောင်းများလည်း
 များစွာ ကြားရသည်။ ဂေါတမဗုဒ္ဓသည် အမျိုးမျိုးသော အံ့ဩဖွယ် တန်ခိုး
 ပြာဋိဟာများကို ပြသည်။ အစိမ်းသရဲများကို အနိုင်ရရှိသည်။ နတ်
 သိကြားများနှင့် စကားပြောသည်။

မယုံကြည်သူ၊ မလိုလားသူများကလည်း တစ်မျိုးပြောကြပြန်သည်။
 ဂေါတမဗုဒ္ဓသည် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသည်။ ပေါ်ကြော့နေသည်။ ယဇ်
 ပူဇော်မှုများကို ရှုတ်ချသည်။ အသိပညာမရှိ။ ယောဂအကျင့်ကိုလည်း နား
 မလည်။ မိမိကိုယ်ကို နှိပ်ကွပ်ခြင်း အကျင့်ကိုလည်း မသိ။

ဗုဒ္ဓနှင့်ပတ်သက်သော ကောလာဟလများသည် ဆွဲဆောင်မှုရှိ

သည်။ ဗုဒ္ဓနှင့်ပတ်သက်နေသော သတင်းများသည် ညှို့ဓာတ်ရှိသည်။ ကမ္ဘာလောကသည် နာမကျန်းဖြစ်နေသည်။ ဘဝသည် အခက်အခဲများ ပြည့်နှက်လျက် ရှိသည်။ ဟိုနေရာ သည်နေရာ၌ မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည် သစ်တွေကို မြင်နေရသည်။ ဟိုနေရာ သည်နေရာ၌ နှစ်သိမ့်ဖွယ် ဖြစ်သော၊ နူးညံ့ပြေပြစ်သော၊ အာမခံချက် အပြည့်ပါသော တရားဒေသနာ ကို ကြားနေရသည်။ နေရာအနှံ့အပြား၌ ဗုဒ္ဓသတင်းကို ပြောနေကြသည်။ မဇ္ဈိမဒေသတစ်ခွင်ရှိ လူငယ်လူရွယ်များသည် ယင်းသတင်းကို ကြားကြ သည်။ သူတို့၏ စိတ်နှလုံး၌ တမ်းတခြင်း၊ မျှော်လင့်ခြင်းများ ပေါ်ပေါက် လာသည်။ မြို့များ၌ လည်းကောင်း၊ ရွာများ၌ လည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မဏ သားသမီးများသည် သကျမုနိ ဂေါတမဗုဒ္ဓ၏ သတင်းကို ဆောင်ကြဉ်း လာသူ ခရီးသည်များအားလည်းကောင်း၊ သူစိမ်းတစ်ရံဆံများအား လည်းကောင်း လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ခရီးဦးကြို ပြုကြသည်။

ယင်းသတင်းသည် တောအရပ်၌ နေကြသော သမဏများထံသို့ လည်းကောင်း၊ သိဒ္ဓတ္ထနှင့် ဂေါဝိန္ဒထံသို့လည်းကောင်း တစ်ပြိုင်တည်း လိုလိုပင် ရောက်ရှိလာသည်။ သတင်း၏ အစိတ်အပိုင်းတိုင်း၌ မျှော်လင့် ဖွယ်၊ ယုံမှားသံသယဖြစ်ဖွယ် အပြည့်ရှိနေသည်။ သူတို့သည် ထိုသတင်း ဖုံးဖိထားကြ၏။ အကြောင်းမူကား အကြီးဆုံးသမဏမှာ ထိုသတင်းကို အကောင်းမထင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုဗုဒ္ဓဆိုသည်မှာ ယခင်က ယောဂီတစ်ဦးဖြစ်သည်။ တောထဲတွင် နေထိုင်သည်။ ထိုနောက် လူပေါ် ကြော့တစ်ယောက် ဖြစ်လာပြီး လောကီအာရုံတို့ကို ခုံမင်လာသည်။ ဤသို့ သမဏကြီးက ကြားထားသည်။ သို့ဖြစ်၍ သူသည် ဂေါတမဗုဒ္ဓအကြောင်း အကောင်းမထင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့သ၌ ဂေါဝိန္ဒက သူ့ မိတ်ဆွေကို ပြောသည်။
 “သိဒ္ဓတ္ထ၊ ဒီကနေ့ ငါ ရွာထဲရောက်သွားတော့ ဗြာဟ္မဏတစ်ဦးက ငါ့ကို သူ့အိမ်ထဲ ဖိတ်တယ်။ အဲဒီ ဗြာဟ္မဏအိမ်ထဲမှာ မဂဓကလာတဲ့ ဗြာဟ္မဏသားတစ်ယောက် တည်းခိုနေတာ တွေ့တယ်။ သူကပြောတယ်။ ဗုဒ္ဓကို သူကိုယ်တိုင် မျက်စိနဲ့တပ်အပ် တွေ့ခဲ့ရတယ်တဲ့။ ဗုဒ္ဓရဲ့ တရားတော်

ကို သူကိုယ်တိုင် နားနဲ့ဆက်ဆက် ကြားခဲ့ရတယ်တဲ့။ သူ့စကား ကြားရပြီး ကတည်းက ငါ့စိတ်ထဲမှာ အာသာဆန္ဒ နိုးကြားထကြွလာတယ်။ ငါနဲ့ သိဒ္ဓတ္ထ နှစ်ယောက်စလုံး အဲဒီယောက်ျားမြတ်အာဇာနည်ရဲ့ မုခ်ခပါဌ်တရား တော်ကို နာနိုင်တဲ့ နေ့ရက်အထိ အသက်ရှည်ပါစေလို့ ငါ ဆုတောင်း မိတယ်။ မိတ်ဆွေ၊ ငါတို့ အဲဒီကို အရောက်သွားပြီး ဗုဒ္ဓရဲ့တရားကို နာကြား ရရင် မကောင်းဘူးလား။”

“ဂေါဝိန္ဒတစ်ယောက်တော့ သမဏတွေနဲ့ ခွဲတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ငါအမြဲ တွေးတောခဲ့တယ်။ ဂေါဝိန္ဒရဲ့ ရည်မှန်းချက်ဟာ အသက်ခုနစ်ဆယ်၊ ရှစ်ဆယ်အိုသွားသည်အထိ သမဏတွေ သင်ကြားပြသတဲ့ ယောဂအကျင့် တွေ၊ လေ့ကျင့်ခန်းတွေကို ကျင့်ကြံပြုလုပ်ရန်အတွက် သက်သက်ပဲလို့ ငါ အခါခပ်သိမ်း ယုံကြည်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့အတွေး၊ ငါ့ယုံကြည်ချက် ဟာ တက်တက်စင် လွဲရပါပကောလား။ ဂေါဝိန္ဒရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဘာရှိတယ် ဆိုတာ ငါ လုံးဝမရိပ်မိပါကလား။ မိတ်ဆွေဂေါဝိန္ဒ၊ မင်း အခု လမ်းသစ်ကို သွားဖို့ရန် ဆန္ဒ ရှိနေတယ် ဟုတ်လား။ ဗုဒ္ဓထံသွားပြီး တရားဒေသနာ နာကြားချင်တဲ့စိတ် ရှိနေတယ် ဟုတ်လား။”

“ငါ့ကိုသရော်တာ မင်းမှာ အရသာတွေနေတယ် ဟုတ်လား။ ကိစ္စ မရှိပါဘူး။ သရော်ပါ။ ကြပ်ကြပ်သရော်ပါ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုမေးပါရစေဦး။ သိဒ္ဓတ္ထ။ မင်းကော ဗုဒ္ဓရဲ့ တရားဒေသနာကို နာကြားချင်တဲ့စိတ်ဆန္ဒ မရှိ ဘူးလား။ သမဏတွေရဲ့လမ်းပေါ်မှာ လျှောက်သွားချင်တဲ့စိတ် မရှိတော့ ဘူးလို့ မင်းတစ်ခါက ငါ့ကိုပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား။”

သိဒ္ဓတ္ထက ရယ်လိုက်သည်။ သူ၏ ရယ်သံ၌ ဝမ်းနည်းခြင်းနှင့် ပြတ်ရယ်ပြုခြင်း နှစ်မျိုးစလုံးပေါ်နေသည်။ ထိုနောက် သိဒ္ဓတ္ထက ပြောလေ သည်။

“မင်းပြောတာ မှန်ပါတယ် ဂေါဝိန္ဒ။ မင်း မှတ်လည်း တော်တော် မှတ်မိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းကို ငါပြောခဲ့တဲ့ တခြားစကားလုံးတွေလည်း မှတ်ထားဖို့သင့်တယ်။ အဆုံးအမ၊ တရားဥပဒေသတွေကို ငါငြီးငွေ့လာပြီ၊ ဆရာသမားတွေရဲ့ နှုတ်ကထွက်တဲ့ စကားတွေကိုလည်း ငါ အယုံအကြည်

မရှိ တော့ဘူးလို့လည်း ငါ မင်းကို ပြောဖူးတယ်မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့လေ ရှိပါစေတော့။ အဲဒီ မင်းပြောတဲ့တရား အဆုံးအမသစ်ရဲ့ အကောင်းဆုံး အကျိုးကျေးဇူးကို ငါတို့ မြည်းကြည့်ပြီးပြီလို့ ငါယူဆပေမယ့် အဲဒီ တရား အဆုံးအမ အသစ်ကို နာကြားဖို့ရန်အတွက် ငါလည်းပဲ အဆင်သင့်ပါပဲ ဂေါဝိန္ဒ”

“မင်း သဘောတူတယ်ဆိုတာ သိရတော့ ငါ အကြီးအကျယ် ဝမ်းသာမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြောစမ်းပါဦးမိတ်ဆွေ။ ဂေါတမရဲ့ တရား အဆုံး အမကို နာကြားခြင်း မပြုရသေးမီ ဂေါတမဟောကြားတဲ့ တရားအဆုံးအမ ရဲ့ အကောင်းဆုံး အကျိုးကျေးဇူးကို မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မြည်းကြည့် တာလဲ”

“အကျိုးကျေးဇူးတစ်ခုကို ငါတို့ ခံစားပြီး နောက်ထပ် အကျိုးကျေးဇူး များကို စောင့်မျှော်ကြစို့ ဂေါဝိန္ဒ။ အဲဒီ အကျိုးကျေးဇူးက တခြားမဟုတ်ဘူး။ ဂေါတမဟာ ငါတို့ကို သမဏတွေရဲ့ စက်ကွင်းက လွတ်ကင်းအောင် လုပ်လိုက်တယ်။ အဲဒီအတွက်တော့ ဂေါတမရဲ့ကျေးဇူး ငါတို့မှာ အများကြီး ရှိပါတယ်။ ဒါထက်ပိုပြီး ကောင်းမွန်တဲ့ အကျိုးကျေးဇူး နောက်ထပ် ရှိမရှိ တော့ ငါတို့ခွဲကောင်းကောင်းနဲ့ စောင့်ကြည့်ရလိမ့်မယ်”

ထိုနေ့၌ပင် သိဒ္ဓတ္ထသည် အကြီးဆုံးသမဏအား သူတို့ ထွက်ခွာ သွားတော့မည်ဆိုသည့်အကြောင်းကို ထုတ်ဖော်ပြောပြသည်။ သမဏ ကြီးအား လူငယ်တစ်ဦး၊ တပည့်တစ်ဦးပီပီ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ၊ ရိုသေ လေးစားစွာ ထိုအကြောင်းကိုပြောပြသည်။ သို့ရာတွင် သမဏကြီးသည် လူငယ်နှစ်ဦး သူထံမှ ထွက်ခွာသွားတော့မည်ဆိုသည့်အကြောင်းကို ကြားသိရသောအခါ ယမ်းပုံမီးကျ ဒေါသထွက်သွားပြီး လူငယ်နှစ်ဦးအား ဆူပူကြိမ်းမောင်းလေသည်။

ဂေါဝိန္ဒက အံ့အားသင့်သွား၏။ သို့ရာတွင် သိဒ္ဓတ္ထသည် ဂေါဝိန္ဒ၏ နားအနီးသို့ကပ်ပြီး တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

“ဒီ သမဏကြီးဆီက ငါ ဘာသင်ကြား တတ်မြောက်ထားတယ် ဆိုတာ ငါအခု သူ့ကိုပြလိုက်မယ်”

သိဒ္ဓတ္ထသည် သမဏကြီးအနီးတွင် ကပ်ရပ်လိုက်သည်။ စိတ်ထဲက ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်သည်။ သမဏကြီး၏ မျက်လုံးထဲ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ သမဏကြီးအား ညှို့လိုက်သည်။ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်စေသည်။ သမဏကြီး၏ စိတ်ဆန္ဒကို အနိုင်ယူလိုက်သည်။ သမဏကြီးအား သူ့အလိုရှိသလို ပြုလုပ်ရန် အသံထွက်ဘဲ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

သမဏကြီး ငြိမ်ကျသွား၏။ မျက်လုံး အရောင်တောက်နေသည်။ သူ့စိတ်တန်ခိုး စိတ်အင်အားသည် ခနော်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူ့လက်ရုံးများသည် လျောကျသွားကြသည်။ သမဏကြီးသည် သိဒ္ဓတ္ထ၏ စိတ်အညှို့ခံရသဖြင့် မလှုပ်သာ မလှည့်သာ ဖြစ်နေ၏။ သိဒ္ဓတ္ထ၏ အကြံအစည်များသည် သမဏကြီး၏ အကြံအစည်များကို လွှမ်းမိုးလိုက်သည်။ သမဏကြီးသည် သိဒ္ဓတ္ထ၏ အကြံအစည်များအတိုင်း လိုက်နာပြုလုပ်ရတော့၏။ အကြိမ်များစွာ ဦးခေါင်းညွတ်သည်။ ဆုမွန်ပေးသည်။ လမ်းခရီးတွင် ခလုပ်မထိ ဆူးမငြိစေရန်လည်း အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ဆုတောင်းရှာသည်။ လှလင်နှစ်ဦးသည် သမဏကြီးအား စိတ်ကောင်း စေတနာထားရှိသည့် အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြကြသည်။ ထိုနောက် ပြန်လှန်အရိုအသေပြုပြီး ခွဲခွာလာခဲ့ကြ၏။

လမ်းခရီးတွင် ဂေါဝိန္ဒက ပြောလေသည်။

“သိဒ္ဓတ္ထ၊ မင်းဟာ ငါသိထားတာထက်ပိုပြီး သမဏတွေဆီက အများကြီး သင်ကြားတတ်မြောက်ထားတာပဲ။ အသက်အရွယ်ကြီးတဲ့ သမဏတစ်ယောက်ကို စိတ်ညှို့ဖို့ရာဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ ခက်တယ်။ အင်မတန်မှပဲ ခက်တယ်။ တကယ့်ကိုပြောတာပါ။ တကယ်လို့ မင်း ဒီမှာသာနေရင် မကြာခင် ရေပေါ်လျှောက်တဲ့ ပညာကိုလည်း တတ်မြောက်မှာပဲ”

သိဒ္ဓတ္ထက ပြန်ပြောသည်။

“ငါ ရေပေါ် မလျှောက်ချင်ပါဘူး။ အဲဒီ အတတ်ပညာတွေ တတ်ပြီး သမဏတွေသာ သူတို့ဘာသာသူတို့ ကျေနပ်နေကြပါစေ။”

ဂေါတမ

သာဝတ္ထိမြို့၌ ဗုဒ္ဓ၏ အမည်နာမကို ကလေးသူငယ်ကအစ သိကြသည်။ အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်း တည်ငြိမ်လှူကြွေးရစွာ ဆွမ်းခံကြွကြသော ဂေါတမဗုဒ္ဓ၏ တပည့်သာဝကများ လက်ထဲက သပိတ်ထဲ ဆွမ်းလောင်းထည့်ရန် အဆင်သင့်ပင် ဖြစ်နေကြသည်။ သာဝတ္ထိမြို့အနီး၌ ဇေတဝန်အမည်ရှိ ဗုဒ္ဓနှစ်ခြောက်ပျော်ပိုက်သည့် ကျောင်းတိုက်တစ်တိုက်ရှိသည်။ ယင်းကျောင်းတိုက်သည် ဗုဒ္ဓနှင့်ဗုဒ္ဓ၏ တပည့်သံဃာများအား လှူဒါန်းထားသည့် ကျောင်းတိုက် ဖြစ်လေသည်။

လုလင်နှစ်ဦးသည် ဂေါတမ သီတင်းသုံးနေထိုင်ရာ ဌာနကို မေးမြန်းစုံစမ်းရင်းနှင့် ထိုအရပ်သို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။ သာဝတ္ထိမြို့သို့ ရောက်သောအခါ ပထမဆုံးတွေ့သော အိမ်၏ရှေ့၌ သူတို့ ဆွမ်းရပ်ကြသည်။ ထိုအိမ်မှ ဆွမ်းရပြီးသောအခါ သိဒ္ဓတ္ထသည် ဆွမ်းလှူဒါန်းသော အမျိုးသမီးအား မေးလိုက်၏။

“မိခင်၊ ဂေါတမဗုဒ္ဓ ဘယ်မှာ သီတင်းသုံးနေထိုင်တယ်ဆိုတာ ငါတို့ သိချင်တယ်။ ငါတို့နှစ်ယောက်ဟာ တောအရပ်က ရောက်လာကြတဲ့ သမဏများ ဖြစ်ကြတယ်။ ဂေါတမဗုဒ္ဓကို ဖူးတွေ့ပြီး သူတရားဒေသနာကို နာကြားချင်တဲ့အတွက် ဒီကို လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

အမျိုးသမီးက ပြန်ပြောသည်။

“တောအရပ်က ရောက်လာကြတဲ့ သမဏတို့၊ သင်တို့ နေရာမှန်ကို ရောက်လာခဲ့ကြပါပြီ။ ရှင်တော်ဗုဒ္ဓ အခု အနာထပိဏ်သူဌေးရဲ့ ဇေတဝန်ဥယျာဉ်မှာ သီတင်းသုံးနေတယ်။ အို ဓမ္မဓရီးသည်တို့၊ သင်တို့ အဲဒီနေရာကို

သွားပြီး ညဉ့်အိပ်ညဉ့်နေ နေနိုင်ကြပါတယ်။ အဲဒီနေရာမှာ ဗုဒ္ဓဟောကြားတဲ့ တရားဒေသနာကို နာကြားဖို့ ရောက်လာကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် နေရာ ထိုင်ခင်း အလုံအလောက်ရှိပါတယ်”

ဂေါဝိန္ဒသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွား၏။ နှစ်ထောင်အားရ ဝမ်းသာလှသောအသံဖြင့် အမျိုးသမီးအား မေးလိုက်သည်။

“အော် ဒီလိုဆို ငါတို့ရည်မှန်းရာကို ရောက်ရှိလာကြပြီ။ ငါတို့ခရီး အဆုံးသတ်သွားပြီ။ ဒါပေမဲ့ မိခင်၊ တစ်ဆိတ်လောက် ပြောပြစမ်းပါဦး။ သင်မိခင် ဗုဒ္ဓကို သိပါသလား။ သင်မိခင် မျက်စိနဲ့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဗုဒ္ဓကို တွေ့ဖူးပါသလား။”

အမျိုးသမီးက ပြန်ပြောသည်။

“ရှင်တော်ဗုဒ္ဓကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် အကြိမ်များစွာ ဖူးတွေ့ဖူး ပါတယ်။ အဝါရောင်သင်္ကန်းကို ဆင်မြန်းဝတ်ရုံပြီး လက်ထဲက သပိတ် ပိုက်ပြီး စက္ခုန္ဒြေနဲ့ လမ်းပေါ်မှာ ကြွသွားတာကိုလည်း မကြာခဏ တွေ့ဖူး ပါတယ်။ အိမ်တံခါးဝမှာ ဆွမ်းရပ်ပြီး ဆွမ်းအပြည့်နဲ့ သပိတ်ကိုပိုက်ပြီး ပြန်ကြွသွားတာကိုလည်း တစ်ကြိမ်မက မြင်ဖူးပါတယ်”

ဂေါဝိန္ဒသည် အမျိုးသမီး၏စကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားစိုက်ထောင် နေသည်။ အမျိုးသမီးအား နောက်ထပ် မေးခွန်းများထုတ်ပြီး အမျိုးသမီး ပြန်ပြောသည်ကို နားထောင်ချင်သည့် အာသာဆန္ဒ ပြင်းပြနေသည်။ သို့ရာတွင် သိဒ္ဓတ္ထက သွားချိန်ကျပြီဖြစ်ကြောင်း သတိပေးလိုက်၏။ သူတို့ နှစ်ဦးသည် အမျိုးသမီးအား ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြပြီး ထွက်ခွာသွား ကြ၏။ သူတို့သည် သွားလိုသည့်လမ်းကို မေးမြန်းစုံစမ်းရန် မလိုတော့ပေ။ အကြောင်းမူကား ဓမ္မခရီးသည်များစွာနှင့် ရဟန်းများစွာတို့သည် ဇေတဝန် ကျောင်းသို့ ရှေးရှုသွားနေကြသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦး ဇေတဝန် ကျောင်းသို့ ရောက်သွားသောအခါ မိုးချုပ်သွားပြီ။ သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ ခရီးသည်အာဂန္တုများ တဖွဲဖွဲ ရောက်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်တွင် ဆူညံနေသည်။ သို့ရာတွင် တောဘဝ တောအနေကို ကျင့်သား ရပြီးဖြစ်လာခဲ့သည့် သမဏနှစ်ဦးတို့အတွက်မှာမူ နေရာထိုင်ခင်းရဖို့

မခဲယဉ်းပေ။ နေရာတစ်နေရာ ချက်ချင်း ရရှိသွားကြပြီး ထိုနေရာ၌ မိုးလင်းသည်အထိ အပန်းဖြေ နားနေကြလေ၏။

နံနက် မိုးလင်း အိပ်ရာထသောအခါ ထိုညတွင် ထိုနေရာ၌ တည်းခို နေကြသည့် လူထုပရိသတ်ကြီးကို တွေ့ရသည်ဖြစ်၍ သူတို့နှစ်ဦးသည် အံ့အားသင့်သွားကြလေ၏။ သာယာမေ့လျော်ဖွယ်ကောင်းသော ဥယျာဉ် အတွင်းရှိ လမ်းများပေါ်၌ အဝါရောင်သင်္ကန်းကို ဆင်မြန်းဝတ်ရုံထားကြ သည့် ရဟန်းများ လျှောက်သွားနေကြသည်။ ရဟန်းအချို့မှာမူ သစ်ပင်ရင်း များ၌ထိုင်ပြီး ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းနေသူတို့က ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းနေကြသည်။ တရားစကား ဆွေးနွေးပြောကြားနေသူတို့က တရားစကား ဆွေးနွေး ပြောကြားနေကြသည်။ အရိပ်အာဝါသကောင်းလှသော ဥယျာဉ်ကြီးမှာ ပျား ပိတုန်းများ စုရုံးသွားလာနေကြသည့် မြို့တစ်မြို့နှင့် ပမာတူနေသည်။ ရဟန်းများစွာတို့သည် တစ်နေ့လျှင် တစ်ထပ်မျှသာဖြစ်သော နေ့လယ်စာ ဆွမ်းအတွက် သပိတ်ပိုက်ပြီး ဆွမ်းခံထွက်သွားကြသည်။ ဗုဒ္ဓကိုယ်တော် တိုင်ပင် နံနက်ချိန်တွင် ဆွမ်းခံကြွတော်မူ၏။

သိဒ္ဓတ္ထသည် ဗုဒ္ဓအား တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း နတ်ဒေဝတာ တစ်ဦးဦးက ညွှန်ပြသည့်အလား ဗုဒ္ဓမှန်း သိရှိသွား၏။ အဝါရောင်သင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံ လျက်၊ သပိတ်ပိုက်လျက် နိမ့်ချသော အမူအရာဖြင့် တည်ငြိမ်ဣန္ဒြေရစွာ ကြွသွားသော ဗုဒ္ဓကို တွေ့မြင်ရသည်။

“ဟော ဟိုမှာကြည့်။ အဲဒါ ဗုဒ္ဓပဲ”

သိဒ္ဓတ္ထသည် ဂေါဝိန္ဒအား ခပ်အေးအေးပင် ပြောပြလိုက်သည်။ ဂေါဝိန္ဒသည် အဝါရောင်သင်္ကန်း ဝတ်ရုံထားသော ရဟန်းကို စူးစူး စိုက်စိုက် ကြည့်ရှုလိုက်သည်။ ထိုရဟန်းသည် အခြားသော အရာအထောင် ရဟန်းများနှင့် ဘာမျှမခြားပေ။ သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ ဂေါဝိန္ဒသည် ရဟန်း အား တခဏအတွင်းမှာပင် ကွဲကွဲပြားပြား သိရှိသွားသည်။ မှန်သည်။ သူပင်လျှင် ဗုဒ္ဓဖြစ်သည်။ သမဏနှစ်ဦးသည် ဗုဒ္ဓနောက်က လိုက်သွားပြီး ဗုဒ္ဓကို အကဲခတ်ကြ၏။

ဗုဒ္ဓသည် နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားဆင်ခြင်တော်မူရင်း တည်ငြိမ်ဣန္ဒြေ

ရစ္စာ သူလမ်းသူ ကြွတော်မူ၏။ တည်ငြိမ်လျက်ရှိသော မျက်နှာတော်သည် ပြုံးလည်းမပြုံး၊ မဲလည်းမမဲ။ နှလုံးသားအတွင်း၌မူ ပြုံးယောင်ယောင် ပေါ်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ သူငယ်၏ ရိုးသားပြီး လျှို့ဝှက်သော အပြုံး မျိုးဖြင့် ဗုဒ္ဓသည် စက္ခုန္တေရလျက် တည်ငြိမ်လှူရစ္စာ ကြွသွားတော် မူသည်။ သင်္ကန်းကိုဝတ်ရုံလျက် အခြားသော ရဟန်းများကဲ့သို့ပင် ကြွသွား တော်မူသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ မျက်နှာ၊ သူ၏ခြေလှမ်း၊ မျက်လွှာ ချထားသော ငြိမ်းချမ်းသောအကြည့်၊ အောက်သို့ချထားသော သူ၏ ငြိမ်းချမ်းသော လက်မောင်းနှင့်တကွသော လက်ချောင်းများသည် ငြိမ်းချမ်း မှုကို ပြောဆိုနေကြသည်။ ပြည့်စုံမှုကို ညွှန်ပြနေကြသည်။ ဘာကိုမျှ မလိုတော့ပေ။ ဘာကိုမျှ အတုမယူတော့ပေ။ တည်မြဲသည့် တည်ငြိမ်မှု၊ မှေးမှိန်မသွားသည့် အလင်းရောင်၊ ကျိုးပဲ့ပျက်စီးမသွားသည့် ငြိမ်းချမ်းမှုကို သာလျှင် လှစ်ပြနေကြသည်။

ယင်းသို့လျှင် ဂေါတမဗုဒ္ဓသည် မြို့တော်အတွင်း ဆွမ်းခံကြွသွား တော်မူ၏။ သမဏနှစ်ဦးမှာမူ ကိုယ်ဟန်လက္ခဏာ၏ ငြိမ်းချမ်းမှုကို လည်းကောင်း၊ လိုလားတောင်းတခြင်းလည်း မရှိ၊ အာသာဆန္ဒလည်း မရှိ၊ ဟန်ဆောင်ခြင်းလည်းမရှိ၊ အလင်းရောင်နှင့် ငြိမ်းချမ်းမှု နှစ်ခုသာလျှင် ရှိသော ရုပ်ပုံတော်၏ တည်ငြိမ်မှုကိုလည်းကောင်း ကြည့်ပြီး ဗုဒ္ဓမှန်း သိရှိ နားလည်သွားကြသည်။

“ဒီနေ့တော့ ငါတို့ သူဟောတဲ့တရားကို နာကြားရတော့မယ်”
ဂေါဝိန္ဒက ပြောလိုက်သည်။

သိဒ္ဓတ္ထက စကားပြန်မပြော။ တရားဒေသနာ နာကြားလိုသည့် ဆန္ဒ လည်း မရှိလှ။ အသစ်အဆန်း ကြားသိရလိမ့်မည်ဟု မယုံကြည်။ သူနှင့် ဂေါဝိန္ဒသည် ဂေါတမဗုဒ္ဓ တရားဒေသနာ၏ အနှစ်သာရကို တစ်ဆင့် စကား တစ်ဆင့်နားဖြင့် ကြားဖူးထားလေပြီ။ သို့ရာတွင် သိဒ္ဓတ္ထသည် ဂေါတမ၏ ဦးခေါင်းကိုလည်းကောင်း၊ ပခုံးတော်ကိုလည်းကောင်း၊ ခြေထောက်ကိုလည်းကောင်း၊ တည်ငြိမ်သော လက်တော်ကိုလည်းကောင်း အာရုံစိုက်ပြီး ကြည့်ရှုနေ၏။ ဗုဒ္ဓ၏ လက်ဆစ်တော်ဟူသမျှသည် အသိ

ဉာဏ်စုနေပြီး သစ္စာတရားကို ပြောပြနေသည်။ အသက်ရှူနေသည်။ အရောင်လက်နေသည် ဟူ၍ပင် သိဒ္ဓတ္ထ အထင်ရှိနေသည်။ ဤလူသား၊ ဤဗုဒ္ဓသည် အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် မြင့်မြတ်သောပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သည်။ သိဒ္ဓတ္ထ သည် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက်အား ဘယ်တုန်းကမှ ယခုလောက် မလေးစားခဲ့။ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက်အား မည်သည့်အခါကမျှ ယခုလောက် မချစ်ခဲ့။

သမဏနှစ်ဦးသည် မြို့တော်တွင်းကြွသွားသော ဗုဒ္ဓနောက် ခရီး အတန်ကြာ လိုက်သွားကြ၏။ ထိုနောက် တိတ်တဆိတ်ပင် ပြန်လာ ကြသည်။ သူတို့သည် ထိုနေ့အဖို့ ဥပုသ်စောင့်ရန် စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက် ကြသည်။ ဂေါတမ ပြန်ကြွလာသည်ကို သူတို့တွေ့ရသည်။ တပည့်ရဟန်း များနှင့် ဝိုင်းပြီး ဆွမ်းဘုဉ်းပေးသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဗုဒ္ဓဘုဉ်းပေးသော ဆွမ်းမှာ ငှက်တစ်ကောင်စာမျှပင် မရှိပေ။ သရက်ဥယျာဉ်အရိပ်သို့ ကြွသွား တော်မူသည်ကိုလည်း သူတို့တွေ့ရသည်။

ညနေဆည်းဆာချိန် နေပူရှိန် လျော့နည်းသွားသောအခါ ဥယျာဉ် အတွင်းရှိ ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးမှာ နိုးနိုးကြားကြား ဖြစ်လာကြပြီးလျှင် တစ်နေရာ တည်းတွင်စုရုံးကြ၏။ ထိုအခါ ဗုဒ္ဓက တရားဒေသနာ စတင်ဟောကြား သည်။ သမဏနှစ်ဦးသည် ဗုဒ္ဓ၏ အသံတော်ကို ကြားရသည်။ ဗုဒ္ဓ၏ အသံတော်သည်လည်း ပြည့်စုံသည်။ တည်ငြိမ်သည်။ ငြိမ်းချမ်းသည်။ ဗုဒ္ဓသည် ဒုက္ခကိုလည်းကောင်း၊ ဒုက္ခ၏ ဖြစ်ကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ ဒုက္ခ၏ ချုပ်ငြိမ်းကွယ်ပျောက်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ဒုက္ခ၏ ချုပ်ငြိမ်း ကွယ်ပျောက်ရာ ကွယ်ပျောက်ကြောင်း နည်းလမ်းကိုလည်းကောင်း ဟောကြားတော်မူသည်။ ဘဝသည် ဒုက္ခဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာလောကသည် ဒုက္ခအတိဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက် ကြောင်း နည်းလမ်းကို ရှာဖွေတွေ့ရှိ၏။ အကြင်သူသည် ဗုဒ္ဓ၏ လမ်း အတိုင်း လျှောက်သွား၏။ ထိုသူသည် နိဗ္ဗာန်ကို ရရှိလိမ့်မည်။

ဗုဒ္ဓ၏ အသံတော်သည် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော်လည်း တည်ကြည် လေးနက်လှသည်။ ဗုဒ္ဓသည် သစ္စာလေးပါးကိုလည်းကောင်း၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး

ကိုလည်းကောင်း ဟောကြသည်။ ဥပမာ ဥပမေယျများ ထုတ်ပြပြီးလျှင် ဟောရိုးဟောစဉ်အတိုင်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းလင်း ဟောပြတော် မူသည်။ မီးပြကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ကောင်းကင်ပြင်ရှိ ကြယ်တာရာကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဗုဒ္ဓ၏ ကြည်လင်ပြတ်သား လေးနက်တည်ကြည်လှသော အသံတော်သည် တရားနာပရိသတ်များထံ ရောက်ရှိသွားသည်။

တရားဒေသနာတော်ကို ဗုဒ္ဓ အဆုံးသတ်လိုက်သောအခါ ညပိုင်းသို့ ရောက်ရှိသွားပြီ။ ခရီးသည်များစွာတို့မှာ ဗုဒ္ဓ၏ ရှေ့သို့တိုးလာကြပြီးလျှင် တပည့်သားသာဝကအဖြစ် လက်ခံရန် ဗုဒ္ဓအား တိုးလျှိုးတောင်းပန်ကြ၏။ ဗုဒ္ဓက ယင်းတို့အား တပည့်သား သာဝကအဖြစ် လက်ခံလိုက်ပြီး မိန့်တော် မူလိုက်လေသည်။

“သင်တို့ တရားဒေသနာတော်ကို ကောင်းမွန်စွာ နာကြားပြီးကြပြီ။ ငါတို့နှင့်အတူ လာရောက်ပေါင်းစုပြီး ဒုက္ခကို အဆုံးသတ်အောင် ပြုလုပ်ကြ ကုန်လော့။ ထို့နောက် ချမ်းမြေ့စွာ လှည့်လည်ကြကုန်လော့”

ရှက်တတ်သော ဂေါဝိန္ဒလည်း ရှေ့သို့တိုးသွားပြီးလျှင် လျှောက်ထား လိုက်၏။

“တပည့်တော်လည်း ဗုဒ္ဓ နှင့် ဗုဒ္ဓ၏ တရားဒေသနာတော်ကို ယုံကြည်မြတ်နိုးပါ၏ အရှင်ဘုရား”

မိမိကိုလည်း တပည့်သာဝကတစ်ဦးအဖြစ် လက်ခံရန် ဂေါဝိန္ဒက လျှောက်ထားလိုက်သည်။ ဗုဒ္ဓက သူ့ကိုလည်း တပည့်သာဝကတစ်ဦး အဖြစ် လက်ခံလိုက်လေသည်။

ကျိန်းစက်တော်မူရန် ထိုနေရာမှ ဗုဒ္ဓထလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဂေါဝိန္ဒသည် သိဒ္ဓတ္ထရှိရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ်လာပြီးလျှင် စိတ်အားထက်သန် စွာဖြင့် ပြောလေ၏။

“သိဒ္ဓတ္ထ၊ မင်းကို ငါ့အနေနဲ့ ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်နေစရာ မလိုပါဘူး။ ငါတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဗုဒ္ဓရဲ့ တရားဒေသနာတော်ကို နာကြားပြီးကြပြီ။ ဂေါဝိန္ဒကတော့ ဗုဒ္ဓရဲ့ တရားဒေသနာတော်ကို နာကြားရလို့ အဲဒီ တရား ဒေသနာတော်ကို သက်ဝင်ယုံကြည်သွားပြီ။ မိတ်ဆွေ၊ မင်းကော နိဗ္ဗာန်

လမ်းမပေါ် ခြေမလှမ်းဘူးလား။ ဆိုင်းငံ့နေတုန်းပဲလား။ စောင့်စားနေတုန်း ပဲလား။”

ဂေါဝိန္ဒ၏ စကားကို ကြားရသောအခါ သိဒ္ဓတ္ထသည် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပြီးလျှင် ဂေါဝိန္ဒ၏မျက်နှာကို အတန်ကြာ ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ဖြည်းညင်းစွာပြောပြသည်။ သူ၏အသံ၌ လှောင်ပြောင်သရော်သည့် အရိပ်အငွေ့ မပါရှိပေ။

“မိတ်ဆွေ ဂေါဝိန္ဒ၊ မင်း ရှေ့တစ်ဆင့် ခြေလှမ်းလိုက်ပြီ။ မင်း ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ရွေးလိုက်ပြီ။ မင်း ယနေ့အထိ အမြဲမပြတ် ငါ့မိတ်ဆွေ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ဘယ်တော့မှဆို ငါ ခြေလှမ်းပြီးတဲ့နောက်မှသာ မင်း ခြေလှမ်း လှမ်းတယ်။ ဂေါဝိန္ဒတစ်ယောက်ဟာ သိဒ္ဓတ္ထမပါဘဲ သူ့ယုံကြည်ချက်၊ သူ့ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းမှ လှမ်းပါ့မလားလို့ ငါ မကြာခဏ စဉ်းစားမိခဲ့တယ်။ အခု မင်းပြည့်ဝတဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီ။ မင်း ကိုယ့်လမ်းကို ကိုယ်ရွေးချယ်လိုက်ပြီ။ မင်းအဲဒီလမ်းတစ်လျှောက် အဆုံးတိုင် လျှောက်သွားနိုင်ပါစေ၊ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်နိုင်ပါစေလို့ ငါ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်။”

ထိုအချိန်အထိ အဓိပ္ပာယ်အပြည့်အဝ နားမလည်သေးသော ဂေါဝိန္ဒ သည် စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့်ပင် ထပ်ဆင့်ပြောပြန်လေသည်။

“ပြောစမ်းပါဦး မိတ်ဆွေ၊ မင်းလည်းပဲ ဗုဒ္ဓရဲ့ လမ်းစဉ်မှ အခြား တစ်ပါး ဘယ်လမ်းစဉ်ကိုမျှ မလိုက်နာတော့ဘူး မဟုတ်လား။”

သိဒ္ဓတ္ထသည် ဂေါဝိန္ဒ၏ ပခုံးပေါ်တွင် သူ၏လက်ကို တင်လိုက်သည်။

“ငါ့ဆုတောင်းမေတ္တာကို ကြားရပြီမဟုတ်လား ဂေါဝိန္ဒ၊ ငါ တစ်ခါ ထပ်ပြောပါဦးမယ်။ မင်း ကိုယ့်လမ်း ကိုယ့်ခရီးကို အဆုံးတိုင် သွားနိုင်ပါစေ၊ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ရှိနိုင်ပါစေလို့ ငါ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်။”

ထိုအခါ ဂေါဝိန္ဒသည် မိတ်ဆွေသိဒ္ဓတ္ထ သူ့ကို ခွဲခွာသွားတော့မည် ဆိုသည့်အကြောင်းကို သိရှိနားလည်သွားသည်ဖြစ်၍ မျက်ရည်စီးကျ လာသည်။

“သိဒ္ဓတ္ထ”

ဂေါဝိန္ဒက ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ခေါ်လိုက်သည်။

သိဒ္ဓတ္ထက ချစ်ခင်ကြင်နာစွာဖြင့် ဂေါဝိန္ဒအား ပြန်ပြောသည်။

“မင်း အခု ဗုဒ္ဓရဲ့ တပည့်သာဝက ဖြစ်နေပြီဆိုတာ မေ့မသွားပါနဲ့ မိတ်ဆွေ။ မင်းဟာ အိမ်ယာနဲ့ မိဘများကို စွန့်လိုက်ပြီ။ အမျိုးအနွယ်နဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာကိုလည်း စွန့်လိုက်ပြီ။ မိမိရဲ့ စိတ်ဆန္ဒနဲ့ မိမိရဲ့ အပေါင်းအသင်း အဆွေခင်ပွန်းကိုလည်း စွန့်လိုက်ပြီ။ အဲဒီလို စွန့်လိုက်ခြင်းဟာ တရားအဆုံးအမပင် ဖြစ်တယ်။ ဂေါတမဗုဒ္ဓရဲ့ အလိုဆန္ဒဖြစ်တယ်။ မင်းကိုယ်တိုင် လိုလားနေတဲ့ အရာဖြစ်တယ် ဂေါဝိန္ဒ။ နက်ဖြန်ကျရင် ငါမင်းကို ခွဲသွားတော့မယ်”

အချိန်အတန်ကြာသည့်တိုင်အောင် မိတ်ဆွေနှစ်ဦးသည် ဥယျာဉ်အတွင်းဝယ် လှည့်လည်သွားလာနေကြသည်။ အချိန်အတန်ကြာသည့်တိုင်အောင် လဲလျောင်းနေကြသည်။ သို့ရာတွင် အိပ်မပျော်ကြ။ ဂေါဝိန္ဒသည် သူ့မိတ်ဆွေ သိဒ္ဓတ္ထအား မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ဗုဒ္ဓ၏ တရားအဆုံးအမကို မလိုက်နာ မကျင့်ကြံနိုင်ရသနည်း ဆိုသည့်အကြောင်းနှင့် ဗုဒ္ဓ၏တရား၌ ဘယ်လိုချွတ်ယွင်းချက်ကို တွေ့ရှိသနည်း ဆိုသည့်အကြောင်းကို အဖန်ဖန်အထပ်ထပ် မရမရ မေးကြည့်၏။ သို့ရာတွင် ယင်းသို့မေးသည့် အကြိမ်တိုင်းပင် သိဒ္ဓတ္ထသည် စကားလှီးလွဲ ပြောဆိုလေသည်။

“ဂေါဝိန္ဒ၊ စိတ်အေးအေးသာ ထားပါ။ ဂေါတမဗုဒ္ဓရဲ့ တရားတော်ဟာ အင်မတန် ကောင်းမြတ်ပါတယ်။ အဲဒီ တရားတော်မှာ အပြစ်အနာအဆာ တစ်စုံတစ်ရာ ငါ ဘယ်မှာ တွေ့နိုင်ပါ့မလဲ”

နံနက် မိုးသောက်ရောက်သောအခါ ဗုဒ္ဓ၏ တပည့်သာဝကတစ်ဦး ဖြစ်သော အကြီးဆုံးရဟန်းတစ်ပါးသည် ဥယျာဉ်အတွင်းသို့ ကြွရောက်လာပြီးလျှင် ဗုဒ္ဓ၏ တရားအဆုံးအမကို သက်ဝင်ယုံကြည်ပြီး တပည့်သာဝက ဖြစ်လိုကြသည့် လူသစ်များအားခေါ်၍ သင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံပေး၏။ တရားအဆုံးအမကို ဟောပြော၏။ ရဟန်းသံဃာ၏ ကျင့်ဝတ်စည်းမျဉ်းကို ညွှန်ကြား၏။ ထိုအချိန်၌ ဂေါဝိန္ဒသည် သူ့ကိုယ်သူ ဆွဲခေါ်လိုက်သည်။

မိမိ၏ ငယ်သူငယ်ချင်း သိဒ္ဓတ္ထအား ရင်ချင်းအပ်နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီးလျှင် သင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံလိုက်လေသည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားတွေးတောရင်း ဥယျာဉ်ထဲ လျှောက်သွား၏။

ယင်းသို့ လျှောက်သွားရင်းပင် ဂေါတမဗုဒ္ဓနှင့် အမှတ်မထင် သွားဆုံ သည်ဖြစ်၍ ရိသေလေးစားစွာဖြင့် ရှိခိုးဦးညွှတ်လိုက်သည်။ ဗုဒ္ဓ၏ မျက်နှာ တော်၌ မြင့်မြတ်မှုနှင့် ငြိမ်းချမ်းမှု ပေါ်နေသဖြင့် သိဒ္ဓတ္ထသည် ရဲဝံ့လာပြီး ဗုဒ္ဓအား တစ်ခုလျှောက်ထားပါရစေ ဆိုသည့်အကြောင်း ခွင့်တောင်းလိုက် ၏။ဗုဒ္ဓက ခွင့်ပေးကြောင်း ဦးခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

သိဒ္ဓတ္ထက လျှောက်ထားလေသည်။

“ရှင်တော်ဗုဒ္ဓ၊ ယမန်နေ့က တပည့်တော် အရှင်ဘုရား၏ အံ့ဩဖွယ် တရားဒေသနာတော်ကို နာကြားခွင့် ရရှိခဲ့ပါတယ်။ တပည့်တော်ဟာ ဝေးလံလှတဲ့ ခရီးက မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နှင့်အတူ အရှင်ဘုရား၏ တရား တော်နာကြားရန်အတွက် ရောက်ရှိလာခဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။ တပည့်တော်၏ မိတ်ဆွေမှာမူ အရှင်ဘုရားနှင့်အတူ နေခဲ့ပါလိမ့်မယ်။ သူ အရှင်ဘုရား၏ တပည့်သာဝကအဖြစ် ခံယူလိုက်ပါပြီ။ တပည့်တော်ကတော့ ခရီးအသစ်ကို ဆက်လက် ထွက်ခွာသွားမလိုပါ”

“သင် သဘောကျသလို လုပ်နိုင်ပါတယ်” ဗုဒ္ဓက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ စွာပင် ပြန်ပြောလိုက်၏။

သိဒ္ဓတ္ထက လျှောက်ထားပြန်လေသည်။

“တပည့်တော်ရဲ့ စကားဟာ အတင့်ရဲလွန်းနေမည်လား မသိ။ သို့သော်လည်း တပည့်တော်ရဲ့အတွေးကို ရိုးသားစွာ အရှင်ဘုရားအား ထုတ်ဖော်လျှောက်ထားမပြဘဲနှင့် တပည့်တော် ဒီနေရာက ထွက်ခွာသွား လိုစိတ် မရှိပါ။ အချိန်အနည်းငယ်ယူပြီး တပည့်တော်ရဲ့ လျှောက်ထားချက် ကို နာကြားပါမည်လား အရှင်ဘုရား”

ဗုဒ္ဓက သဘောတူသည်ဆိုသည့် လက္ခဏာဖြင့် တုဏှိဘာဝေ ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူ၏။

သိဒ္ဓတ္ထက ဆက်လက်လျှောက်ထားသည်။

“ရှင်တော်ဗုဒ္ဓ၊ အရှင်ဘုရား ဟောကြားတဲ့ ဒေသနာမှာရှိတဲ့ တခြားသော အရာတွေထက် အကြောင်းအရာ တစ်ခုအတွက်နှင့်ပဲ တပည့်တော် အရှင်ဘုရား၏ တရားဒေသနာတော်ကို လေးစားမြတ်နိုး လှပါပြီ။ အဲဒီအကြောင်းအရာဟာ ဘာလဲဆိုလျှင် တရားဒေသနာတော်မှာ ပါရှိတဲ့ အရာဝတ္ထုအားလုံး ပြတ်သားနေခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ သူ့အလိုလိုပင် ထင်ရှားနေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကမ္ဘာလောကဟာ အကြောင်းအကျိုးများဖြင့် ဆက်ထားတဲ့ ပြည့်ဝသော၊ မကျိုးပြတ်သော ကွင်းဆက်တစ်ခုအဖြစ်၊ ထာဝရ တည်ရှိနေတဲ့ ကွင်းဆက်တစ်ခုအဖြစ် အရှင်ဘုရားက ဖော်ပြပါတယ်။ အဲဒီလို မှန်ကန်တဲ့ သစ္စာတရားမျိုးကို ယခုလောက် ပြတ်ပြတ်သားသား ဘယ်တုန်းကမှ တင်ပြခြင်း မရှိခဲ့ဖူးပါဘူး။ ယခုလောက် ယုတ္တိ ယုတ္တာရှိရှိ မည်သည့်အခါကမှ ပြောပြခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့ဖူးပါဘူး။ အကယ်၍ ဗြာဟ္မဏတွေ ဟာ အကြားအပေါက်ဟူ၍ မရှိဘဲ လုံးဝတစ်သားတည်း ဖြစ်နေတဲ့၊ ကျောက်သလင်းကဲ့သို့ တိုးလျှိုပေါက် မြင်နေရတဲ့၊ ကံအကြောင်းတရားနဲ့ နတ်ဒေဝတာတွေအပေါ်မှာ မှီမနေရတဲ့ ကမ္ဘာလောကဟာ ကောင်းသည် သို့မဟုတ် ဆိုးသည်ဟုပဲ ဆိုဆို၊ ဘဝဆိုတာ ဒုက္ခဖြစ်သည် သို့မဟုတ် သုခဖြစ်သည်ဟုပဲ ဆိုဆို၊ သို့မဟုတ် အနိစ္စဖြစ်သည်ဟုပဲဆိုဆို အဲဒီလို ပြောတာတွေဟာ ဖြစ်နိုင်စရာ၊ မှန်နိုင်စရာ ရှိပါတယ်။ သို့ပေမယ့် အဲဒါတွေက ဒါလောက်အရေးကြီးပါ။ အမှန်တကယ် အရေးကြီးတာက ကမ္ဘာလောကရဲ့ ပေါင်းစည်းနေမှု၊ အဖြစ်အပျက်အားလုံး တစ်ခုနှင့်တစ်ခု အညမညဆက်စပ်နေမှု၊ တစ်သားတည်းဖြစ်နေမှု၊ ကြီးကြီးငယ်ငယ် အရာဝတ္ထုအားလုံးကို တစ်ခုတည်းသော၊ အလျင်တစ်ခုတည်းသော စီးကြောင်းမှ ခံယူမှု၊ တစ်ခုတည်းသော အကြောင်းကြောင့် အားလုံး၏ ဖြစ်ပေါ်မှု၊ ဇာတိနှင့်မရဏ စက်ရဟတ်လည်မှုများ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါတွေဟာ အရှင်ဘုရားဟောကြားတဲ့ တရားဒေသနာတော်အရ လွန်စွာမှ ရှင်းလင်း ပြတ်သားသွားပါတယ် ရှင်တော်ဗုဒ္ဓ။ သို့သော်လည်း အရှင်ဘုရား ဟောကြားတဲ့ ဒေသနာတော်အရဖြစ်တဲ့ အရာဝတ္ထုဟူသမျှရဲ့ ပေါင်းစည်း

ဆက်စပ်နေမှုနဲ့ အရာဝတ္ထုအားလုံးတို့ရဲ့ တက္ကဗေဒနှင့် ညီညွတ်သော အကျိုးကျေးဇူးဆိုတဲ့ သဘောတရားတွေဟာ နေရာတစ်နေရာမှာ ကျိုးပြတ်နေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ သေးငယ်တဲ့ အကြားအပြတ်ကနေပြီး ပေါင်းစည်းဆက်စပ်နေတဲ့ ကမ္ဘာလောကထဲကို ယခင်ကလည်း မရှိ၊ ယခုလည်း လက်တွေ့ပြလိုမရတဲ့ ဆန်းတဲ့အရာတစ်ခု ဝင်လာပါတယ်။ အဲဒီအရာဟာ ဘာလဲလို့ဆိုရင်ဖြင့် အရှင်ဘုရားရဲ့ ကမ္ဘာလောကအပေါ် တက်နေတဲ့၊ ကမ္ဘာလောကနဲ့ လွတ်နေတဲ့ အယူဝါဒဖြစ်ပါတယ်။ အရှင်ဘုရားရဲ့ နိဗ္ဗာန်အယူဝါဒ ဖြစ်ပါတယ်။ ယင်း သေးငယ်တဲ့အကြား၊ ယင်း သေးငယ်တဲ့အပြတ်ကြောင့် ဒီ ထာဝရဖြစ်တဲ့ကွင်းဆက် ကမ္ဘာနိယာမ ဥပဒေကြီးဟာ တစ်ဖန် ကျိုးပြတ်သွားရပါတယ်။ ဒီလို လျှောက်ထား ပြောပြတဲ့အတွက် တပည့်တော်ကို ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ အရှင်ဘုရား။”

ဂေါတမသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေတော်မူသည်။ သိဒ္ဓတ္ထ၏ စကားအဆုံး၌ ချိုသာ၊ ယဉ်ကျေးပြတ်သားသော အသံတော်ဖြင့် ပြန်ကြားမိန့်တော်မူ၏။

“ဗြာဟ္မဏ၏သား၊ သင်သည် တရားဒေသနာတော်ကို ကောင်းမွန်စွာ နာကြားခဲ့သည်။ တရားဒေသနာနှင့် ပတ်သက်ပြီး ယခုလို နက်နက်နဲနဲ တွေးခေါ်သည့်အတွက်၊ ယခုလို အပြစ်အနာအဆာကို ရှာဖွေထုတ်ပြသည့် အတွက် သင်သည် ကျေးဇူးတင်ထိုက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။ တရားဒေသနာနှင့် ပတ်သက်ပြီး တစ်ဖန်ပြန်ပြီး စဉ်းစားဆင်ခြင်ပါဦးလော့။ အသိပညာ မွတ်သိပ်နေတဲ့သင့်ကို ငါ သတိတစ်ခု ပေးချင်သည်။ အယူအဆ ဝါဒရေးရာ ငြင်းခုံမှုများကို သတိကြပ်ကြပ်ထားပါ။ အယူအဆ ဝါဒဆိုသည်မှာ လှပသည်ဖြစ်စေ၊ အရုပ်ဆိုးသည်ဖြစ်စေ၊ ဉာဏ်နှင့်ယှဉ်သည်ဖြစ်စေ၊ ဉာဏ်နှင့်ကင်းသည်ဖြစ်စေ၊ တစ်စုံတစ်ဦးက လက်ခံသည်ဖြစ်စေ၊ ငြင်းပယ်သည်ဖြစ်စေ၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်မျှ မရှိ၊ အကျိုးမရှိ အချည်းနှီး အလဟဿသာဖြစ်သည်။ ငါ့ထံမှ သင်ကြားနာရသည့် တရားဒေသနာသည် အယူအဆဝါဒမဟုတ်ပေ။ အဲဒီ တရားဒေသနာ၏ ရည်ရွယ်ချက်ကလည်း အသိပညာ မွတ်သိပ်နေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များအား ကမ္ဘာလောက

၏ အကြောင်း ရှင်းလင်းပြောပြရန်အတွက် မဟုတ်ပေ။ အဲဒီ တရား ဒေသနာ၏ ရည်ရွယ်ချက်က တခြားဖြစ်သည်။ အဲဒီ တရားဒေသနာ၏ ရည်မှန်းချက်က ဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်ရန် ဖြစ်သည်။ အဲဒါကိုပဲ ဂေါတမ ဟောကြားသည်။ တခြား ဘာကိုမှ မဟောကြားပေ”

လုလင် သိဒ္ဓတ္ထက ပြန်လည်လျှောက်ကြား၏။

“တပည့်တော်ကို စိတ်မရှိပါနှင့် ရှင်တော်ဗုဒ္ဓ။ အရှင်ဘုရားအား တပည့်တော် ကြားလျှောက်ခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ အရှင်ဘုရားနှင့် ဝါဒ ငြင်းခုံလိုတဲ့အတွက် မဟုတ်ပါ။ အယူအဆ ဝါဒဆိုသည်မှာ ဘာ အဓိပ္ပာယ်မျှမရှိ၊ အကျိုးမရှိ၊ အချည်းနှီး အလဟဿသာ ဖြစ်၏ဟု အရှင် ဘုရား မိန့်ကြားတော်မူသည်မှာ သင့်မြတ်လှပါတယ်။ သို့သော်လည်း တပည့်တော် နောက်ထပ်တစ်ခု လျှောက်ထားပါရစေ။ တပည့်တော် အရှင် ဘုရားအပေါ်မှာ တစ်ခဏကလေးမျှပင် ယုံမှားသံသယမရှိပါ။ ထိုမှတစ်ပါး အရှင်ဘုရား ဗုဒ္ဓဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အချက်နှင့် ရာထောင်များစွာသော ဗြာဟ္မဏများ၊ ဗြာဟ္မဏသားများ ရောက်ဖို့ရန်အတွက် ကြိုးစားအားထုတ် နေတဲ့ အမြင့်ဆုံးရည်မှန်းချက်ကို အရှင်ဘုရား ရောက်ရှိနေပြီဆိုသည့် အချက်ကိုလည်း တပည့်တော် ယုံမှားသံသယကင်းပါတယ်။ အဲဒီ ရည်မှန်း ချက်ကို အရှင်ဘုရားဟာ မိမိ၏ ရှာမှီးခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကိုယ့် နည်းနှင့်ကိုယ် ကြံစည်တွေးတောခြင်း၊ တရားအားထုတ်ခြင်းအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အသိဉာဏ်နှင့် အလင်းရောင်အားဖြင့်လည်းကောင်း ရရှိခဲ့ ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ တရားအဆုံးအမ၊ တရားဒေသနာအားဖြင့် မည်သည့် အရာကိုမျှ အရှင်ဘုရား မရရှိခဲ့။ သို့အတွက်ကြောင့် တရားဒေသနာအားဖြင့် မည်သူမျှ နိဗ္ဗာန်ကို မရရှိနိုင်ဟု တပည့်တော် ထင်မြင်ယူဆပါတယ် ရှင်တော်ဗုဒ္ဓ။ မြတ်သော အသိဉာဏ်ကို ရရှိစဉ်ခဏ၌ အရှင်ဘုရား မည်သို့ မည်ပုံ ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို စကားအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ တရားဒေသနာ အားဖြင့်လည်းကောင်း တစ်စုံတစ်ဦးအား အရှင်ဘုရား ရှင်းလင်းပြောပြ နိုင်မှာ မဟုတ်ပါ။ ရှင်တော်ဗုဒ္ဓရဲ့ တရားဒေသနာများဟာ နယ်ပယ်ကျယ် ဝန်းပါတယ်။ အရာများစွာကို ငုံ့မိပါတယ်။ မည်သို့မည်ပုံ အပြစ်ကင်းစွာ

နေရမည်ဆိုသည့်အချက်နှင့် မည်သို့မည်ပုံ အကုသိုလ်ဒုစရိုက်ကို ရှောင်ရှားရမည်ဆိုသည့် အချက်များကိုလည်း ဟောပြထားပါတယ်။ သို့သော်လည်း အဲဒီပြတ်သားလှတဲ့ တရားဒေသနာမြတ်ထဲမှာ မပါတဲ့ အရာဝတ္ထုတစ်ခု ရှိနေပါတယ်။ အဲဒီ တရားဒေသနာထဲမှာ ဗုဒ္ဓကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်သိရှိခဲ့တဲ့ ကုဋေကုဋာများစွာသော လူတွေအနက်က အရှင်ဘုရားတစ်ဦးတည်းသာ လျှင် တွေ့မြင်သိရှိခဲ့တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် မပါရှိပါ။ အရှင်ဘုရားရဲ့ တရားဒေသနာကို ကြားနာတဲ့အခါမှာ တပည့်တော် အဲဒီလိုပဲ တွေးမိပါတယ်။ အဲဒီလိုပဲ သဘောပေါက်မိခဲ့ပါတယ်။ သို့အတွက်ကြောင့် တပည့်တော် ကိုယ့်ခရီးကို ကိုယ်ဆက်ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ယခုလို ခရီးဆက်သော်လည်းပဲ နောက်ထပ် ပိုမိုကောင်းမြတ်တဲ့ ဝါဒတစ်ခုကို ရှာဖွေရန်အတွက် မဟုတ်ပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် အဲဒီလို နောက်ထပ် ကောင်းမြတ်တဲ့ ဝါဒတစ်ခုခုရယ်လို့ မရှိဘူးဆိုတာ တပည့်တော် သိတဲ့အတွက်ကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။ အမှန်စင်စစ်တော့ ဝါဒဟူသမျှ၊ တရားဒေသနာဟူသမျှကိုစွန့်ပြီး ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်ရှိရာကို ကိုယ်တိုင်ရောက်ရှိရန်အတွက် သေဆုံးခြင်းသို့ ရောက်ရန်အတွက် ခရီးဆက်ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ သို့သော်လည်း တပည့်တော်ဟာ ဒီနေ့ဒီရက်ကိုတော့ မေ့တော့မည်မဟုတ်ပါ။ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တစ်ဦးကို မျက်မှောက်ပြုရတဲ့ ဒီခဏ ဒီနာရီဟာဖြင့် တပည့်တော်ရဲ့ အမှတ်သညာထဲက ပျောက်ကွယ်သွားတော့မည် မဟုတ်ပါ။”

ဗုဒ္ဓသည် မျက်လွှာတော် ချတော်မူလိုက်လေ၏။ အကဲခတ်ဖို့ မလွယ်သည့် မျက်နှာတော်ဝန်းသည် တည်ငြိမ်မှုကို အပြည့်အဝ လှစ်ပြနေသည်။

ထို့နောက် ဖြည်းညင်းစွာ မိန့်တော်မူ၏။

“သင့်အကြောင်းပြချက်တွေဟာ အခြေအမြစ်ကင်းတယ်လို့ ငါမယူဆ။ သင် ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်ရှိရာသို့ အောင်မြင်စွာ ရောက်ရှိသွားနိုင်ပါစေ။ သို့သော်လည်း တစ်ခုပြောပြပါဦး။ သင် ငါ၏ တရားဒေသနာကို လိုက်နာကျင့်ကြံနေကြသည့် ငါ၏ ရဟန်းသံဃာတော်များ၊ ညီတော်များကို သင်တွေ့သည် မဟုတ်လော။ ရပ်ဝေးမှ ရောက်လာတဲ့ အို သမဏ၊ အဲဒီ

ရဟန်းသံဃာတွေအားလုံး ဒီတရားဒေသနာလမ်းကြောင်းကို စွန့်ပယ်ပြီး လူ့ဘဝ၊ လူ့လောက၊ ရမက်လောကထဲကို ပြန်သွားကြလျှင် ကောင်းလိမ့် မည်ဟု သင် ထင်မြင်ပါသလော”

သိဒ္ဓတ္ထသည် အသံကိုမြှင့်ပြီး ပြန်လည်လျှောက်ထား၏။

“အဲဒီလို အထင်မျိုး၊ အမြင်မျိုး တပည့်တော်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်တုန်း ကမှ မပေါ်ခဲ့ပါ။ သူတို့အားလုံး တရားဒေသနာကို လိုက်နာကျင့်ကြံနိုင်ကြ ပါစေ။ သူတို့ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်သို့ ရောက်ရှိနိုင်ပါစေ။ သူတစ်ပါးရဲ့ ဘဝ ကို အဆုံးအဖြတ်ပေးဖို့ ရာဟာ တပည့်တော်ရဲ့ အလုပ်မဟုတ်ပါ။ တပည့် တော် ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ပဲ အဆုံးအဖြတ်ပေးရပါလိမ့်မယ်။ ကိုယ့်လမ်းကိုပဲ ကိုယ်သွားရပါလိမ့်မယ်။ တပည့်တော် လက်ခံရပါလိမ့်မယ်။ တပည့်တော် ငြင်းပယ်ရပါလိမ့်မယ်။ အကယ်၍ တပည့်တော်ဟာ အရှင်ဘုရားရဲ့ တပည့် သာဝက ရဟန်းတစ်ပါးပါးသာ ဖြစ်နေခဲ့ပါလျှင် တပည့်တော် အပေါ်ပိုင်း မျက်နှာပြင်ကို ရောက်နေမှာကိုလည်းကောင်း၊ ငါ ငြိမ်းချမ်းမှု ရရှိနေပြီ၊ ငါ နိဗ္ဗာန်ရရှိနေပြီဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လှည့်စားမိနေမှာကိုလည်းကောင်း စိုးရိမ်ရပါတယ်။ အမှန်စင်စစ်တော့ တပည့်တော်ရဲ့ အတ္တမဟာ ဆက်လက် ပြီး အသက်ရှင်နေပါတယ်။ ဆက်လက်ပြီး ကြီးထွားနေပါတယ်။ ဘာဖြစ် လို့လဲဆိုတော့ တပည့်တော်ရဲ့ အတ္တမဟာ အရှင်ဘုရားရဲ့ တရားဒေသနာ တော်နှင့် အရှင်ဘုရားရဲ့ တပည့်သံဃာ အသိုက်အဝန်းအပေါ် တပည့်တော် ရဲ့လေးစားမှု၊ တပည့်တော်ရဲ့ ချစ်ခင်မှုအဖြစ်ဖြင့် ပြောင်းလဲသွားသည့် အတွက်ကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်”

မပွင့်တပွင့် အပြုံးဖြင့်လည်းကောင်း၊ တည်ငြိမ်ဣန္ဒြေရသော အရှိန် အဝါဖြင့်လည်းကောင်း၊ တည်ငြိမ်ဣန္ဒြေရသော မေတ္တာကရုဏာဖြင့် လည်းကောင်း ဗုဒ္ဓသည် သူစိမ်းတစ်ရံဆံဖြစ်သူ သိဒ္ဓတ္ထအား ကြည့်လိုက် သည်။ ထိုနောက် သိမြင်အကဲခတ်ရန် မလွယ်ကူသည့် အမူအရာဖြင့် သိဒ္ဓတ္ထအား သွားခွင့်ပေးလိုက်လေ၏။

“အို သမဏ၊ သင်သည် လိမ္မာပါးနပ်သူ ဖြစ်၏။ သင်သည် လိမ္မာ ပါးနပ်စွာ စကားပြောတတ်၏။ ငါ၏ မိတ်ဆွေ၊ လိမ္မာပါးနပ်လွန်းခြင်းကို

မူ အစဉ်သဖြင့် သတိပြုပါလော့”

ဗုဒ္ဓ ကြွသွားတော်မူသည်။ ဗုဒ္ဓ၏အကြည့်နှင့် မပွင့်တပွင့်အပြုံးသည် သိဒ္ဓတ္ထ၏ နှလုံးသား၌ ထာဝစဉ် စွဲကျန်နေရစ်ခဲ့သည်။

သိဒ္ဓတ္ထက စဉ်းစားကြည့်သည်။ ငါသည် ယနေ့အထိ ယခုလို ကြည့်သော၊ ယခုလို ပြုံးသော၊ ယခုလို ထိုင်သော၊ ယခုလိုသွားသော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးခဲ့။ ငါလည်း သူ့လို ကြည့်လိုသည်။ သူ့လို ပြုံးလိုသည်။ သူ့လို ထိုင်လိုသည်။ သူ့လို သွားလိုသည်။ ဘယ်လောက် လွတ်လပ်မှုရှိသနည်း။ ဘယ်လောက်မြင့်မြတ်သနည်း။ ဘယ်လောက် ချုပ်တည်းမှုရှိသနည်း။ ဘယ်လောက် ပွင့်လင်းသနည်း။ ဘယ်လောက် ကလေးသူငယ်ဆန်သနည်း။ ဘယ်လောက် လျှို့ဝှက်ချက် ရှိနေသနည်း။ မိမိကိုယ်ကို မိမိ အနိုင်ရထားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်သာလျှင် ယခုလို ကြည့်နိုင်သည်။ ယခုလို သွားနိုင်သည်။ ငါလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အနိုင်ရအောင်လုပ်မည်။

သိဒ္ဓတ္ထက ဆက်လက်စဉ်းစားကြည့်သည်။ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်၏ ရှေ့မှောက်တွင် ငါ၏မျက်လွှာကို ချလိုက်ရ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ယခု တစ်ယောက်တည်းသာ ငါတွေ့ဖူးသည်။ ငါ နောက်ထပ် အခြား ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ် ရှေ့မှောက်မှာမှ ငါ့မျက်လွှာကို ချတော့မည်မဟုတ်ပေ။ အခြားသော တရားဒေသနာများသည် ငါ့ကို ဆွဲဆောင်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ အကြောင်းမူကား ဤပုဂ္ဂိုလ်၏ တရားဒေသနာသည် ငါ့အား ဆွဲဆောင်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်သောကြောင့်တည်း။

သိဒ္ဓတ္ထသည် ဆက်လက် စဉ်းစားကြည့်ပြန်သည်။ ဗုဒ္ဓသည် ငါ့ကို လှသည်။ ငါ့ထံမှ လှယူသည်။ သို့သော်လည်း အဖိုးအနုဂ္ဂ ထိုက်တန်သည့် အရာကိုမူ ငါ့အားပေးသည်။ ငါ့ထံမှ ငါ့မိတ်ဆွေကို လှယူသည်။ ငါ့မိတ်ဆွေသည် ငါ့ကို ယုံကြည်ကိုးစားခဲ့သည်။ ယခုအခါတွင်မူ သူ့ကို ယုံကြည်ကိုးစားနေလေပြီ။ ငါ့မိတ်ဆွေသည် ငါ၏ အရိပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခုအခါတွင်မူ သူ၏အရိပ် ဖြစ်နေလေပြီ။ သို့ရာတွင် ဗုဒ္ဓသည် သိဒ္ဓတ္ထကို ငါ့အား ပေးခဲ့သည်။ ငါ့ကိုယ်ကို ငါ့အား ပေးခဲ့သည်။

မှန်သောအမြင် ပွင့်သောမျက်လုံး

ရှင်တော်ဗုဒ္ဓနှင့် ဂေါဝိန္ဒတို့နေထိုင်ရာ ဥယျာဉ်မှ ထွက်ခွာလာသည့်အခါ သိဒ္ဓတ္ထသည် မိမိ၏ အတိတ်ဘဝလည်း နောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီဟု ထင်မှတ်နေမိသည်။ တဖြည်းဖြည်း မိမိ၏လမ်းမပေါ်၌ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ၏ဦးနှောက်ထဲတွင် အတွေးများ၊ အကြံအစည်များ အပြည့်ဖြစ်နေသည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားဆင်ခြင်နေသည်။ ဘယ်အထိ နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားဆင်ခြင်နေသနည်းဆိုလျှင် သူ၏အသိ၊ သူ၏အတွေးသည် သူ့ကိုလွှမ်းမိုးသွားပြီး သူ့အနေဖြင့် အကြောင်းတရားများကို သိရှိနားလည်သည့်အဆင့်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်အထိ နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားဆင်ခြင်နေသည်။ အကြောင်းမူကား အကြောင်းတရားများကို သိရှိနားလည်ခြင်းသည်သာလျှင် အမှန်တကယ် စဉ်းစားတွေးခေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ စဉ်းစားတွေးခေါ်ခြင်းကို ဖြတ်ကျော်လာသည့် အသိသည်သာလျှင် အသိပညာအဖြစ်ရောက်ရှိပြီး ပျက်စီးယိုယွင်းမသွားဘဲ ပိုမိုပြီး မှန်ကန်ရင့်ကျက်သည့်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည် ဟူ၍လည်းကောင်း အထင်ရှိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

မိမိ၏ လမ်းမပေါ်၌ လျှောက်သွားစဉ် သိဒ္ဓတ္ထသည် နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားဆင်ခြင် နေသည်။ လူငယ်မဟုတ်လော့။ လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာပြီဟု သူ့ကိုယ်သူ သဘောပေါက်လာသည်။ မြွေအရေခွံလဲသကဲ့သို့ အရေဟောင်းကို လဲလိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို ခွာချလိုက်ပြီဟု စဉ်းစား

ဆင်ခြင်မိသည်။ တစ်စုံတစ်ခုသည် သူ့ထံတွင် မရှိတော့ပေ။ ယင်းတစ်စုံတစ်ခုသည် သူ့လှလင်ဘဝ တစ်လျှောက်လုံးတွင် သူနှင့်မကွဲမကွာ ရှိခဲ့သည်။ သူ၏ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယင်းတစ်စုံတစ်ခုမှာ ဆရာသမားများကို တွေ့လိုသည့်ဆန္ဒနှင့် ဆရာသမားများထံမှ တရားဒေသနာကို နာကြားလိုသည့်စိတ်ဆန္ဒဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးဆရာဖြစ်သည့် အကြီးကျယ်ဆုံးသော၊ ပညာဉာဏ် အကြွယ်ဝဆုံးသော၊ အမြင့်မြတ်ဆုံးသော ဗုဒ္ဓကိုပင်လျှင် သူ စွန့်ခွာလာခဲ့သည်။ ဗုဒ္ဓကိုပင်လျှင် မစွန့်ခွာလျှင် မဖြစ်သည့် အခြေသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ဗုဒ္ဓ၏ တရားဒေသနာတော်ကို လက်ခံနာယူခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ခဲ့ပေ။

အတွေးသမားကြီး သိဒ္ဓတ္ထသည် မိမိ၏လမ်းမပေါ်၌ တရွေ့ရွေ့ ရှေ့သို့တိုးသွားသည်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် မိမိကိုယ်ကို မေးခွန်းထုတ်ကြည့်၏။ ဆရာသမားများနှင့် ဆရာသမားတို့၏ တရားဒေသနာမှ သင် သင်ကြားလိုသည်မှာ မည်သည့်အရာဖြစ်သနည်း။ သူတို့ သင့်အား အမြောက်အမြား သင်ကြားခဲ့ပြီးပြီဖြစ်သော်လည်း သူတို့ သင့်အား မသင်ကြားနိုင်သည့် အရာသည် ဘယ်လိုအရာမျိုးဖြစ်သနည်း။ သိဒ္ဓတ္ထသည် ဆက်လက် စဉ်းစားကြည့်သည်။ ငါ သိလိုသည့်အရာမှာ အတ္တမဖြစ်သည်။ အတ္တမ၏ အရည်အချင်း ဖြစ်သည်။ အတ္တမ၏ သဘာဝဖြစ်သည်။ ငါသည် အတ္တမမှ လွတ်မြောက်လိုသည်။ အတ္တမကို အနိုင်ရလိုသည်။ သို့ရာတွင် အနိုင်မရ။ ငါအတ္တမကို လှည့်စားရုံသာလျှင် လှည့်စားနိုင်သည်။ အတ္တမမှ ရှောင်ဖယ်နေရုံသာလျှင် နေနိုင်သည်။ အတ္တမ မမြင်အောင် ပုန်းကွယ်နေရုံသာလျှင် နေနိုင်သည်။ အမှန်စင်စစ်မှာမူ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိသည့် မည်သည့် အရာဝတ္ထုမျှ အတ္တမလောက် ငါ၏ အတွေးအခေါ်ကို ချုပ်ကိုင်စိုးမိုးမှု မရှိပေ။ ငါ အသက်ရှင်နေသည်မှာ၊ ငါတစ်စုံတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်မှာ၊ ငါ တခြားပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ကွဲပြားခြားနားနေသည်မှာ၊ ငါ သိဒ္ဓတ္ထဖြစ်နေသည်မှာ ပဟေဠိတစ်ခုဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ မည်သည့်အရာဝတ္ထု၏ အကြောင်းကိုမျှ ငါသည် မိမိကိုယ်၏ အကြောင်းလောက်၊ သိဒ္ဓတ္ထ၏ အကြောင်းလောက် အသိနည်းလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

မိမိ၏ လမ်းမပေါ်၌ တရွေ့ရွေ့ရှေ့သို့ တိုးသွားနေရသော အတွေး သမားကြီး သိဒ္ဓတ္ထသည် ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်သည်။ မပြေလည်သေးသော အတွေးကို တွေးနေရာမှ အခြားအတွေးတစ်ခုသည် ထိုအတွေးမှ ပေါ်လာ ပြန်သည်။ ယင်းအတွေးကား ငါ မိမိကိုယ်၏ အကြောင်းကို အဘယ် ကြောင့် ဘာတစ်ခုမျှ မသိဘဲ ဖြစ်နေသနည်း။ သိဒ္ဓတ္ထသည် ငါ့အတွက် အဘယ်ကြောင့် မသိအပ် မသိရသည့်အရာ ဖြစ်နေရသနည်းဟူသော အချက်ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ ဖြစ်ရခြင်းအကြောင်းမှာ တစ်ခုတည်းသော အကြောင်းကြောင့်သာလျှင် ဖြစ်သည်။ ယင်းအကြောင်းကား ငါသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြောက်ရွံ့သည်။ ငါသည် ကိုယ့်ကိုယ်မှ ထွက်ပြေး နေသည်။ ငါဗြဟ္မကို ရှာနေသည်။ အတ္တမကို ရှာနေသည်။ ငါသည် မိမိ ကိုယ်ကို ဖျက်ဆီးပစ်ချင်သည်စိတ် ရှိနေသည်။ မသိအပ်၊ မသိရသည့် အတွင်းသားထဲ၌ အရာဝတ္ထုဟူသမျှ၏ တည်ရာဖြစ်သော အတ္တမကို၊ ဇီဝကို၊ ကောင်းကင်ဘုံကို၊ ထာဝရကို ရှာဖွေရန်အတွက် မိမိကိုယ်မှ ထွက်ပြေးသွားလိုသည့် ဆန္ဒရှိနေသည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် အပေါ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို လည်းကောင်း ကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏ မျက်နှာပေါ်၌ အပြုံးတစ်ချက် ပေါ်လာ၏။ ရှည်လျားသော အိပ်မက် မက်နေရာမှ ရုတ်တရက် နိုးကြား လာသကဲ့သို့ အားကောင်းလှသော အတွေးတစ်ခုသည် သူ့ကိုယ်ကာယ အတွင်းပျံ့နှံ့ဝင်ရောက်လာသည်။ ထိုခဏ၌ ရှေ့သို့ ဆက်လက်လျှောက် သွားသည်။ မိမိ ဘာလုပ်ရမည်ဆိုသည်ကို သိထားသော ယောက်ျားကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။

သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလျက် သိဒ္ဓတ္ထ စဉ်းစားဆင်ခြင်နေသည်။ မှန်သည်။ ငါ သိဒ္ဓတ္ထထံမှ လွတ်မြောက်သွားရန် နောက်ထပ်မကြိုးစား တော့။ ငါအတ္တမကိုလည်းကောင်း၊ ကမ္ဘာလောက၏ ပူပန်မှုများကို လည်းကောင်း မတွေးတော့။ အပျက်အစီး၊ အယိုအယွင်းများနောက်ကွယ် ၌ ရှိသော လျှို့ဝှက်ချက်ကိုတွေ့ရှိရန်အတွက် ငါသည် မိမိကိုယ်ကို မဖျက် ဆီးတော့။ ယောဂဝေဒကို လည်းကောင်း၊ အထဗ္ဗဝေဒကို လည်းကောင်း၊

သို့မဟုတ် ယောဂအကျင့်ကိုလည်းကောင်း သို့မဟုတ် အခြားသော တရားဒေသနာများကိုလည်းကောင်း ငါမလေ့လာ။ မသင်ကြားတော့။ ငါ မိမိကိုယ်ထံမှ သင်ကြားလေ့လာတော့မည်။ ငါ မိမိကိုယ်၏ တပည့်လုပ်တော့မည်။ ငါ သိဒ္ဓတ္ထ၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို မိမိကိုယ်မှပင် လေ့လာသင်ကြားယူတော့မည်။

ကမ္ဘာလောကကို ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့မြင်ရသကဲ့သို့ သိဒ္ဓတ္ထသည် ဘေးပတ်လည်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ကမ္ဘာလောကသည် လှနေသည်။ ဆန်းနေသည်။ လျှို့ဝှက်ချက် အပြည့်ဖြစ်နေသည်။ ဤနေရာ၌ အပြာရောင်ရှိနေသည်။ ထိုနေရာ၌ အစိမ်းရောင်ရှိနေသည်။ ကောင်းကင်ရှိသည်။ မြစ်ချောင်းရှိသည်။ တောတောင်ရှိသည်။ အားလုံးလှနေသည်။ အားလုံးလျှို့ဝှက်ချက် အပြည့်ဖြစ်နေသည်။ အားလုံး နှစ်လိုဖွယ်ဖြစ်နေသည်။ ယင်းကမ္ဘာလောက၏ အလယ်၌ နိးကြားလာသော သိဒ္ဓတ္ထသည် မိမိကိုယ်ကို ရှာသည့် လမ်းမ၌ လျှောက်သွားသော သိဒ္ဓတ္ထသည် ရပ်လိုက်သည်။

ယင်းအရာအားလုံးသည်၊ ယင်း ဝါသော၊ ပြာသော၊ မြစ်ချောင်း၊ တောတောင်အားလုံးသည် သိဒ္ဓတ္ထ၏ မျက်လုံးထဲတွင် ပထမဆုံးအကြိမ် ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ယင်းအရာအားလုံးသည် ကာမဒေဝနတ်၏ ပဉ္စလက်မဟုတ်တော့ပေ။ ယင်းအရာအားလုံးသည် မောဟ၏ မျက်နှာဖုံးမဟုတ်တော့ပေ။ ယင်းအရာအားလုံးသည် အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့သည့် ဗဟိဒ္ဓ ကမ္ဘာလောက၏ အခါအခွင့်အားလျော်စွာ ကွဲပြားခြားနားနေခြင်းများ မဟုတ်တော့ပေ။ မြစ်ချောင်းသည် မြစ်ချောင်းဖြစ်သည်။

အကယ်၍ သိဒ္ဓတ္ထ၌ရှိနေသော အတ္တမနှင့် ဗြဟ္မသည် ကောင်းကင်၌ လည်းကောင်း၊ မြစ်ချောင်း၌ လည်းကောင်း လျှို့ဝှက်စွာရှိနေလျှင် ကမ္ဘာလောက၌ အဝါရှိနေခြင်း၊ အပြာရှိနေခြင်း၊ ကောင်းကင်နှင့် တောတောင်ရှိနေခြင်း၊ ဤနေရာ၌ သိဒ္ဓတ္ထရှိနေခြင်းမှာ ကောင်းကင်ဘုံ ဘုရားသခင်၏ အတတ်ပညာနှင့် စိတ်ဆန္ဒကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သစ္စာတရားနှင့် အမှန်တရားသည် အရာဝတ္ထုတို့၏ နောက်ကွယ်တစ်နေရာရာ၌ ပုန်းကွယ်

မနေပေ။ အရာဝတ္ထုများထဲ၌သာ ရှိနေသည်။ အားလုံးသော အရာဝတ္ထုများ ထဲ၌သာ ရှိနေသည်။

ခပ်သုတ်သုတ် လမ်းလျှောက်သွားရင်း သိဒ္ဓတ္ထသည် ဆက်လက် စဉ်းစားလေသည်။ ငါ ဘယ်လောက် အ သနည်း။ နံ့သနည်း။ အကယ်၍ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ယောက်သည် သူ သင်ကြားလိုသည့် အရာတစ်ခုခုကို ဖတ်လျှင် အက္ခရာစာလုံးများနှင့် ပုဒ်မများကို မရွံ့မုန်းပေ။ အက္ခရာစာလုံး များနှင့် ပုဒ်မများကို အယောင်ဆောင်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မတော်တဆ ကြံကြိုက်ခြင်းဟူ၍ လည်းကောင်း၊ တန်ဖိုးမရှိသည့် အခေါင်းအခွံဟူ၍ လည်းကောင်း မပြောပေ။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ယင်း အက္ခရာစာလုံးများနှင့် ပုဒ်မများကို ဖတ်သည်။ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ဖတ်သည်။ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး နှစ်သက် သဘောကျသည်။ သို့သော် ကမ္ဘာလောကစာအုပ်နှင့် မိမိကိုယ်၏ သဘာဝ စာအုပ်ကို ဖတ်ရှုလိုသည့် ငါမူကား အက္ခရာစာလုံးနှင့် အမှတ်သင်္ကေတ များကို ရွံ့မုန်းဖို့၊ အထင်အမြင်သေးဖို့ကစပြီး စိတ်ကူးခဲ့သည်။ ငါသည် ဗဟိဒ္ဓ ကမ္ဘာလောကကို မာယာ သို့မဟုတ် အယောင်ဆောင်ဟု ခေါ်ခဲ့ သည်။ ငါသည် မိမိ၏မျက်လုံးနှင့် လျှာကို မတော်တဆ ကြံကြိုက်ခြင်းဟု ပြောခဲ့သည်။ ယင်း ထင်မြင်ယူဆချက်မှာ ယခုအခါတွင် ပျောက်ကွယ် သွားပြီ။ ငါ မျက်လုံးပွင့်လာပြီ။ နိုးကြားလာပြီ။ ယခု ငါသည် အမှန် တကယ်ပင် နိုးကြားလာပြီ။ ယနေ့ကျမှ ငါ ဖွားမြင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ယင်းအတွေးများ စိတ်နှလုံးအတွင်းဝယ် ပေါ်ပေါက်လာသည့်အခါ သိဒ္ဓတ္ထသည် ရှောင်တခင် ရပ်တံ့လိုက်၏။ သူ့ရှေ့လမ်းမ၌ မြွေတစ်ကောင် ကန့်လန့်ဖြတ် ရောက်လာလေသလားဟု အောက်မေ့ရသည်။

ထို့နောက် အကြောင်းအရာတစ်ခုမှာလည်း သူ့အဖို့ ရုတ်တရက် ပြတ်သားသွားသည်။ အိပ်ရာမှ နိုးကြားလာသူနှင့်တူသော သို့မဟုတ် အသစ်ဖွားမြင်လာသူနှင့်တူသော သိဒ္ဓတ္ထသည် ဘဝကို အသစ်တဖန် စတင် ရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့နံနက်အချိန် ဗုဒ္ဓ၏ ဇေတဝန်ဥယျာဉ်မှ ထွက်ခွာ လာခဲ့သည့် ခဏ၌၊ နိုးနိုးကြားကြား ဖြစ်လာသောခဏ၌၊ မိမိကိုယ်ဆီသို့

ပြန်လည်လာသောခဏ၌ သူ၏ အကြံမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ယောဂအကျင့် ကျင့်ကြံအားထုတ်ပြီးနောက် သူ့အတွက် သဘာဝကျသည်ဟု ထင်ရသော လမ်းစဉ်မှာ သူ့အိမ်သူ့ယာနှင့်သူ့မိသူ့ဖဆီပြန်သွားဖို့ရန် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ယခု သူ့ရှေ့လမ်းပေါ်၌ မြွေတစ်ကောင်ကို တွေ့ရသကဲ့သို့ ရပ်တံ့ လိုက်သည့်ခဏ၌မူ အကြံတစ်ခု ပေါ်လာပြန်သည်။ ငါသည်ယခင်က ငါ မဟုတ်တော့ပေ။ ငါသည် ယောဂီတစ်ဦး မဟုတ်တော့ပေ။ ငါသည် သမဏတစ်ဦး မဟုတ်တော့ပေ။ ငါသည် ဗြာဟ္မဏတစ်ဦး မဟုတ် တော့ပေ။ သို့ဖြစ်လျှင် ဖခင်ရှိရာ အိမ်ကိုပြန်သွားပြီး ငါ ဘာလုပ်မည်နည်း။ စာပေသင်ကြားမည်လော။ ယဇ်ပူဇော်မည်လော။ တရားဘာဝနာ ပွားများ မည်လော။ ယင်းအရာများမှာ ယခုအခါ ငါ့အတွက် ကုန်ဆုံးကျော်လွန် သွားပြီး ဖြစ်သည့်အရာများ ဖြစ်သည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် ကျောက်ရုပ်ပမာ ရပ်နေသည်။ ရေခဲကဲ့သို့သော အအေးဓာတ်သည် ရုတ်တရက် တစ်ခဏမျှ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် စိမ့်ခနဲ လွှမ်းသွားသည်။ မိမိ၏ တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝကို တွေးမိသည့်အခါတွင် တိရစ္ဆာန်ငယ်တစ်ကောင် ကဲ့သို့၊ ငှက်တစ်ကောင် သို့မဟုတ် ယုန် တစ်ကောင်ကဲ့သို့ စိတ်တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသည်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ အိမ်မဲ့ရာမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝနှင့် နေလာခဲ့ရသည်။ ယင်းသို့ နေလာခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကိုလည်း သူ မတွေးမိခဲ့။ ယခုမူ သူတွေးမိပြီ။ ယခင် နက်နက်နဲနဲ တရားဘာဝနာ စီးဖြန်းစဉ်အခါ တုန်းက သိဒ္ဓတ္ထသည် သူ့ဖခင်၏သား ဖြစ်ခဲ့သည်။ မျိုးကြီးဆွေကြီး ဗြာဟ္မဏတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။ တရားသမားတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခုအခါ တွင်မူ သိဒ္ဓတ္ထလုံးလုံး ဖြစ်နေပြီ။ နိုးကြားသည့် မျက်စိပွင့်သည့် သိဒ္ဓတ္ထ လုံးလုံးဖြစ်နေပြီ။ ထိုမှတစ်ပါး အခြားဘာမျှမဟုတ်။

သိဒ္ဓတ္ထသည် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အသက်ရှူလိုက်သည်။ ထိုနောက် တစ်ခဏမျှ တုန်လှုပ်သွား၏။ သူ့လောက် မည်သူမျှ အထီးကျန်မဖြစ်။ သူသည် မှူးမတ်မျိုးရိုးထဲကလည်း မဟုတ်ပေ။ လက်မူပညာသည်တို့၏ အသိုင်းအဝိုင်းထဲသွားပြီး သူတို့ဘာသာဘာဝနှင့် ရောနှောပစ်လိုက်ရအောင်

ကလည်း လက်မှုပညာသည် မျိုးရိုးထဲကလည်း မဟုတ်ပေ။ ဗြာဟ္မဏ အလုပ်ကိုလုပ်သည့် ဗြာဟ္မဏလည်း မဟုတ်ပေ။ သမဏတို့နှင့် ပေါင်းဖော် နေသည့် ယောဂီတစ်ဦးလည်း မဟုတ်ပေ။ လူသူမနီးတောကြီးမျက်မည်း ထဲ၌ တရားအကျင့် ကျင့်ကြံနေသည့် ယောဂီတပသီသော်မှ သူ့လောက် အထီးကျန်မဟုတ်ပေ။ သီတင်းသုံးဖော်တော့ ရှိသေးသည်။

ဂေါဝိန္ဒသည် ရဟန်းဖြစ်သွားသည်။ ရာထောင်များစွာသော ရဟန်း တို့သည် သူ၏ ညီအစ်ကိုတော်များ ဖြစ်ကြသည်။ သူဝတ်သလို ဝတ်ကြသည်။ သူယုံကြည်သလို ယုံကြည်ကြသည်။ သူပြောသလို ပြောကြ သည်။ သို့သော် သိဒ္ဓတ္ထကား ဘယ်က သိဒ္ဓတ္ထနည်း။ ဘယ်သူနေသလို နေမည်နည်း။ ဘယ်သူပြောသလို ပြောမည်နည်း။

သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ကမ္ဘာလောကကြီး ကွယ်ပျောက်သွားသော အခါ၌၊ အာကာသ ကောင်းကင်ပြင်ရှိ တစ်လုံးတည်းသာ ကြယ်တာရာပမာ တစ်ယောက်တည်း ရပ်နေရသောအခါ၌ သိဒ္ဓတ္ထ ထူးထူးခြားခြား စိတ်ပျက် အားလျော့သွားသည်။ သို့ရာတွင် ယခင်ကထက်ပင် ပိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားကိုးလာသည်။ ယင်းအချက်သည် သူ့နိးကြားမှု၏ အပြီးသတ် တုန်လှုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ မီးဖွားခြင်း၏ အပြီးသတ် ဝေဒနာဖြစ်သည်။ ချက်ချင်း ရှေ့သို့တစ်ဖန် လျှောက်သွားသည်။ ခပ်မြန်မြန် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားသည်။ သူ့အိမ်ရှိရာသို့လည်း မဟုတ်ပေ။ သူ့ဖခင် ရှိရာသို့လည်း မဟုတ်ပေ။ နောက်သို့လည်း ပြန်မကြည့်ပေ။

ကမလာ

သိဒ္ဓတ္ထသည် ခြေလှမ်းတိုင်း ခြေလှမ်းတိုင်း၌ ဆန်းသစ်သောအသိ၊ ဆန်းသစ်သော အမြင်ကို ရရှိနေသည်။ အကြောင်းမူကား ကမ္ဘာလောကသည် သူ့အတွက် ပြောင်းလဲသွားပြီး မက်မောစရာ ဖြစ်လာသောကြောင့်တည်း။ တောနှင့်တောင်ပေါ်မှ ထွက်ပြုလာပြီး အလှမ်းဝေးကွာလှသော ထန်းတော နောက်ဘက် ဝင်သွားသောနေ့ကို သိဒ္ဓတ္ထမြင်ရသည်။ ညဉ့်အခါ၌ ကောင်းကင်တစ်ခွင်၌ရှိသော ကြယ်တာရာများကိုလည်းကောင်း၊ အပြာရောင် မိုးကောင်းကင်၌ လှေငယ်ကဲ့သို့ ရွေ့လျားနေသော တံစဉ်သဏ္ဍာန် လကိုလည်းကောင်း မြင်ရသည်။ သစ်ပင်၊ နက္ခတ်တာရာ၊ တိရစ္ဆာန်၊ မိုးတိမ် သက်တန်၊ ကျောက်ဆောင်၊ ပေါင်းပင်၊ ပန်းပွင့်၊ မြစ်ချောင်းတို့ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

နံနက်ဆည်းဆာတွင် ပန်းချုံ၊ ပန်းရံများပေါ်၌ တောက်ပနေကြသည့် နှင်းနှင့် နှင်းပေါက်များကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ခရီးအဝေးတွင် တည်ရှိနေကြသော စိမ်းညိုညို၊ ပြာလဲ့လဲ့ တောင်တန်းများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ သီဆိုကျူးရင့်နေကြသော ကျေးငှက်သာရကာများနှင့် ညည်းညူမြည်တမ်းနေကြသည့် ပျားပိတုန်းတို့ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ လယ်တောနှင့် ညင်သာစွာတိုက်ခတ်နေသည့် လေကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ယင်းရောင်စုံကမ္ဘာလောကသည် ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် အခါခပ်သိမ်းပင် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရှိနေသည်။